

Hoa Hồng Là Em

Contents

Hoa Hồng Là Em	1
1. I: Giới Thiệu	2
2. Chương Ii	2
3. Chương Iii	5
4. Chương Iv	7
5. Chương V	10
6. Chương Vi	13
7. Chương Vii	14
8. Chương Viii	17
9. Chương Ix	19
10. Chương X	21
11. Chương Xi	23
12. Chương Xii	25
13. Chương Xiii	27
14. Chương Xiv	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	36
17. Chương 17	39
18. Chương 18	42
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49

Hoa Hồng Là Em

Giới thiệu

sự trả thù của một cô gái không phải là người sẽ xảy ra như thế nào? sự xuất hiện một chàng trai tr

1. I: Giới Thiệu

Vũ Hoàng Bảo Anh: (nó) 16 tuổi mang một tính cách lạnh lùng, tàn ác . Sở hữu đôi mắt 2 màu xanh đỏ, mái tóc nhuộm đỏ , nước da trắng không tì vết, nó cao 1m68 thân hình mặc gì cũng đẹp. Gia thế bây giờ không thể nói sau này các bạn sẽ rõ. Nó sử dụng roi rất thành thạo và điều khiển được thực vật (k ai biết được điều đó trừ hần)

Lâm Phương Tuyết: 16 tuổi bạn thân của nó sau này, con gái cưng của tập đoàn thời trang Pink. Mang một tính cách hòa đồng nhưng khi tức giận thì k biết thế nào, chị cả của bang Anger. Tuyết sở hữu đôi mắt đen láy và thân hình rất chi là đẹp với chiều cao 1m66 có đai đen taewondo

Lam Tổ Như(cô): 16 tuổi cũng là bạn thân của nó là du học sinh Nhật. Sở hữu mái tóc dài màu nâu dễ và đôi mắt đen nhìn nể ngoài rất hiền dịu bên trong thì nóng nảy , rất thích làm theo ý mình. Cô là 1 võ sư ở Nhật nên sở hữu chiều cao tới 1m7 và biết rành về các loại súng (sau này là chi 3 bang Anger đấy)

La Lập Phong (hần):16 tuổi con trai độc nhất của tập đoàn ANO lớn thứ 2 thế giới. Là người đứng đầu của bang Danger nóng nảy, lạnh lùng nhưng không ai biết được hần đã cố gắng che giấu đau khổ của quá khứ của mình. Sở hữu đôi mắt màu tro xám lạnh và mái tóc bạch kim làm hần đẹp đến lạ lùng. Hần còn có thân hình săn chắc và chiều cao 1m85 đã làm hần trở nên hoàn hảo trong mắt tất cả mọi người. Đai đen karate, taewondo, tay súng rất cừ.

Lam Khánh(cậu): anh trai song sinh của Tổ Như và cũng là bạn chí cốt của hắn . Tập đoàn WA do Khánh làm chủ tịch. Là một con người kiêu ngạo và 1 playboy chính hiệu sử dụng kiếm Nhật rất thành thạo. cậu sở hữu một cơ thể chắc khỏe kiên cường với 1m82 đã tạo một hình tượng manly trong mắt tất cả mọi người đặc biệt là nữ sinh.

Trần Huy Nam 16 tuổi con trai tập đoàn SVO thứ 5 thế giới. Là con người ầm ập rất biết quan tâm mọi người xung quanh. Sở trường là súng , kiếm... không thua kém gì những người bạn của mình Nam sở hữu khuôn mặt khá nam tính và thu hút mọi người (thua hẳn thôi) trong mắt mọi người Nam thật sự là mẫu người tốt đáng tin.

Một số nhân vật phụ thì sẽ giới thiệu sau....

_ * _ * _ * _ * _ _ * _ * _ * _ * * _ * *

Mình mới tập viết mong mọi người giúp đỡ và sửa dùm mình nha. Đừng ném đá quá nha mình không có chỗ chứa hết đâu *

2. Chương Ii

Sáng sớm ai ai cũng tấp nập đi làm thì bên vệ đường lại xuất hiện 1 cô gái với mái tóc màu nhung đỏ,thân hình chuẩn với bộ váy đen đang đứng dưới gốc cây cổ thụ thì thầm.

- Người còn đau không? Ta xin lỗi vì đã đến trễ không giúp gì được cho người. Ta sẽ truyền năng lượng cho người để giảm bớt cơn đau này được không?

Nhận được sự đồng ý. Một luồng ánh sáng xanh từ tay cô gái truyền vào thân cây, tiếng gió xào xạc lướt qua chỗ cô gái làm cho khung cảnh trở nên đẹp đến huyền ảo. 3 tiếng trôi qua cuối cùng cô gái cũng từ biệt cây cổ thụ rồi đi.

Vừa rời đi một lúc, thì cô gái bị một chàng trai kéo tay lại. Cậu ta tạo ra một khung cảnh như 2 người đang kiss nhau để lừa bọn đầu gấu kia. Khoảng cách quá gần làm cho cả hai nghe cả được hơi thở của người đối diện làm không khí khá ngột ngạt.

- Tụi bây đi theo hướng kia còn lại theo tao, chắc chắn nó chưa đi được xa đâu.

Cho đến khi không còn nghe bước chân nữa thì cậu ta mới thả cô ra: Đi đi..tuy hơi ngại vì đã lôi cô gái vô tội vào chuyện này cậu ta chỉ có thể nói được bấy nhiêu thôi. Cô gái tròn tròn mắt vì ngạc nhiên nhưng vẫn quay lưng đi. Cả hai đều không biết được cuộc chạm mặt này sẽ làm cho họ thay đổi.

Hôm nay là ngày khai giảng của trường FM. Đây là trường do tập đoàn ANO xây dựng nên. Ngôi trường dành cho những công tử, tiểu thư có quyền lực, có mối quan hệ rộng rãi hoặc dành học bổng toàn phần đặc biệt thì mới vào được. Trường gồm 4 dãy: dãy phía nam là dãy dành cho khối 10, phía đông là dành cho khối 11, tây là dành cho khối 12. Phía sau dãy đông là 1 vườn hồng nhưng không ai được bước vào khi không có sự đồng ý của hân. Dãy còn lại thì nằm sau khối 12 dành cho thầy cô và căn tin. Ngoài ra còn có sân tập bóng chuyền, bóng rổ,.. và hồ bơi rộng.

Những chiếc xe của những tập đoàn lớn đưa những vị tiểu thư, công tử đến. Sân trường ngày càng nhộn nhịp hơn khi bọn họ gặp nhau nói về thời trang, các hotboy hotgirl hay đại loại về các bar....đa số họ giao tiếp với nhau để mở rộng quan hệ để giúp công ty của mình thôi. Thật sự họ sống 2 mặt làm những việc có lợi cho bản thân thôi.

- Oa.....anh Phong ơi.....em yêu anh

- đẹp trai quá em yêu anh Phong ơi...

- Anh Khánh I love Khánh

- aaaaaaa...anh Nam ...anh Nam kìa

.....

- Nhìn em đi anh ơiá á aaaa ôi hoàng tử lòng em....

Trước cổng trường 3 siêu xe vừa đỗ xích là tiếng la hét cũng vang lên. Hân từ chiếc lamborghini đỗ bước ra. Liếc nhìn xung quanh rồi bỏ tay vào túi quần đi thẳng bỏ mặt đằng sau những lời khen và hâm mộ.

Khánh thì bước ra từ Ferrari trắng còn Nam thì từ chiếc Zenvo đen. Cả 2 đều nở nụ cười làm cho tất cả fan đổ rầm ngay trước vẻ đẹp của họ.

Sau khi làm lễ xong tất cả học sinh trở vào lớp của mình. Cùng lúc ấy có một cô gái bước vào trường với bộ váy xanh dương và mái tóc màu hung đỏ.

- cô ấy là ai vậy? Đẹp quá..

- ôi thiên thần của tôi...

- xấu xí thật vậy mà cũng kêu đẹp tôi đẹp hơn nhieu

- chả đẹp xí nào cả

Có rất nhiều lời bàn tán về cô gái đấy. Lờ đi những lời đó cô gái tiến lại một người và hỏi: phòng hiệu trưởng ở đâu?

Sau câu hỏi đó tất cả các nam sinh trừ bọn hân đều hồn lìa khỏi xác. “Giọng nói này sao mà lạnh đến thế chủ nhân nó là ai” Khánh và Nam đồng thời nghĩ và quay lại. Cả 2 đều đứng hình trước cô gái với nước da trắng được tôn thêm bởi chiếc váy xanh đơn giản. Mái tóc đỏ hung và đặc biệt là giọng nói lạnh đến tim. Cho đến khi hân kêu:

- Đủ rồi đi thôi. Ngắn gọn nhưng đủ uy lực để thức tỉnh cả 2.

Định ngẩng nhìn thêm nhưng cô gái ấy đã đi từ lâu rồi.

Phòng hiệu trưởng.

Cốc...cốc...cốc

Mời vào. Giọng nói khàn khàn nhưng rất uy nghiêm của ông hiệu trưởng.

- Chào em.

- chào. Lớp nào?

- À, em học lớp 11A1 đó. Thầy sẽ kêu cô chủ nhiệm đến đưa em vào.

“Gọi Thùy Chi vào đây giúp tôi”. Hiệu trưởng nhắc điện thoại gọi cho ai đó. Một lát sau ,một người phụ nữ khoảng tầm 26 bước vào: Thầy gọi em.

- Em hãy đưa học sinh này về lớp của mình đi giúp thầy nha.

Ông đẩy gọng kính lên nói.

-Dạ chào thầy em đi. Cô trò mình đi nào. Thùy Chi chào thầy rồi quay sang nó cười hiền.

Sau khoảng 20 phút nó đang đứng trước lớp. Thùy Chi chính là GVCN của lớp nó nên đã vào lớp trước.

- hôm nay lớp mình có bạn mới chuyển vô... chưa nói hết câu cả lớp bắt đầu nhốn nháo lên. Là nam hay nữ, là con của tập đoàn nào,...những câu hỏi được cất lên mà chưa câu trả lời.

RẦM....CÁC EM TRẬT TỰ CHO TÔI... em vào lớp đi. Cô chủ nhiệm thay đổi giọng 180 độ.

Nó bước vào trong lớp những cặp mắt nam dính chặt vào nó hình trái tim còn nữ thì hình viên đạn bắn tứ tung lên. Vì quá lạnh nên không mấy quan tâm đến.

- Em hãy giới thiệu về mình để lớp biết rõ hơn đi.

- Vũ Hoàng Bảo Anh từ Mỹ chuyển về. Chỗ ngồi.? Nó giới thiệu xong quay sang cô hỏi nhanh, vì nó bắt đầu khó chịu vì nói quá nhiều và nhận khá nhiều sự «ưu ái». - À em hãy xuống ngồi với bạn nam kia được không? Cô Chi chỉ tay xuống chỗ có người con trai đang ngủ. Chính là hấn-La lập Phong đấy.

Khi nghe cô nói vậy,lớp ai cũng ngạc nhiên hết không ai dám ngồi với hấn cả. sao cô lại đưa ra ý kiến như vậy chứ,chẳng khác nào muốn đuổi nó ra khỏi trường. Không nói gì nhiều nó đi thẳng xuống chỉ vào bàn của hấn và hỏi cô Chi: Đây?

-À...ừ đúng rồi em ngồi vào chúng ta bắt đầu học thôi.

Nó ngồi xuống thì cô bạn ngồi bàn trên quay xuống giơ tay trước mặt nó và nói:

- Xin chào bạn, mình là Lâm Phương Tuyết. Mình làm bạn với nhau được không?

Nó không trả lời chỉ nhìn Tuyết rồi gục xuống bàn và ngủ. Tuyết hơi buồn vì thái độ này nhưng như vậy làm Tuyết thích thú hơn.Nó không biết rằng mọi hành động của nó từ lúc vào lớp đã được thu vào 2 đôi mắt, không ai khác đó chính là Nam và Khánh.

Reng...reng...reng giờ giải lao đến. Nó ngủ dậy sau 3 tiết học dài thì thấy hấn đang nhìn mình bằng cặp mắt giận dữ.

- Tại sao cô lại ngồi đây?

- Thích.

- Đứng dậy và biến khỏi đây nhanh.

- Không

- Cô.....

Đúng lúc đó Tuyết chạy vào và rủ nó xuống căn tin ăn thì gặp cảnh này nên vào giải thích:

- Cô Chi nói Anh vô chỗ này ngồi đó,cậu đừng làm khó Anh nữa. Anh cậu đi với tớ xuống căn tin nha.

Không đợi nó trả lời,Tuyết đã kéo nó đi rồi. Tới căn tin , nó quay sang chỉ vào,hỏi:

- Đây? Làm gì?

- đây là căn tin trường đến đây để ăn chứ làm gì.

Tuyết cảm thấy khá thú vị về nó với những câu hỏi không đầu đuôi. Cô thật sự muốn làm bạn và muốn thay đổi con người lạnh lùng, vô phép này ngay từ lần gặp đầu tiên.

- Không đói.

- Vậy thì vô uống nước cũng được mà.

Câu nói như đánh trúng nó. Quả thật từ sáng đến giờ nó chưa uống nước, nếu một ngày nó không nạp đủ 3 lít nước thì cơ thể sẽ yếu dần vì vậy nó đã đồng ý.

Bước vào căn tin, nó dường như trở thành trung tâm của những lời bàn tán khen có, chê có nhưng nó cũng mặc kệ. Nó chọn một chiếc bàn ở góc khuất căn tin ngồi xuống, chờ Tuyết mua nước về. Lát sau, nó thấy Tuyết mồ hôi nhễ nhại chạy đến, miệng vẫn cười tươi với nó. Không một lời cảm ơn thì nó đã cầm chai nước và tu một hơi dài trước bao con mắt ngạc nhiên.

- Cậu khát lắm hả? Câu hỏi làm cho nó thức tỉnh, nhìn xung quanh ai ai cũng nhìn nó với ánh mắt lạ lùng và nó bỏ chai nước xuống gật đầu nhằm trả lời câu hỏi của cô bạn. Hai người ngồi dưới căn tin rất lâu, đa phần chỉ có mình Tuyết nói còn nó thì ậm ừ cho qua thôi.

Reng... reng... reng...

- chúng ta vào thôi giờ học đến rồi. Vừa đi Tuyết vừa hát câu " giờ học đến rồi" làm ai cũng cười vì mức độ ngây thơ của nhỏ. Tới lớp, nó tiến thẳng tới chỗ của mình lướt qua bao ánh mắt ghen tị lẫn ngưỡng mộ.

- Cô là ai?? Tôi chưa cho phép cô ngồi mà.

Bỏ qua lời nói của hắn, nó thản nhiên ngồi xuống, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên tạo ra một nụ cười nửa miệng.

- Tôi phải trả lời. Nó nghiêng đầu mình và chờ câu trả lời từ hắn. - Phải. Cô là ai? Không bị dao động trước ánh nhìn của nó hắn trả lời ngay.- Lấy quyền gì? Hắn dường như không hiểu được câu nói này có nghĩa là gì cả, trong đầu hắn bây giờ chỉ có câu hỏi của nó vừa rồi.

Thấy tình hình căng thẳng nên. Khánh và Nam cùng nhảy vào giải thích:

- Phong à, đây là Bảo Anh từ Mỹ chuyển về. Chào em, anh là Lam Khánh cứ gọi anh là Khánh cũng được. Và đây là Trần Huy Nam các anh là bạn thân của nhau. Rất vui được làm quen với em.

Khánh gơ tay đề nghị làm quen nhưng nó ngó lơ và gục bàn xuống ngủ tiếp. Cả 3 đều rất ngạc nhiên vì thái độ của nó nhưng sau đó là sự thích thú của Khánh và Nam đâu đó là sự tức giận của hắn và một người nữa.

Thời gian dần trôi qua cho đến khi chuông reo hết buổi học. Nó xách cặp đi rất nhanh vì nó cảm giác được rằng có người đang theo dõi nó.

3. Chương Iii

Sau buổi học, hắn rút điện thoại ra gọi ột người:

- Jun hãy điều tra cho tôi, cô gái tên Vũ Hoàng Bảo Anh từ Mỹ chuyển về, ảnh tôi sẽ gửi sau.

Hắn cúp máy miệng nở một nụ cười. "Cô dám chống đối tôi được để tôi coi thử cô là ai mà gan to như thế. Đừng bao giờ dại dột bám vào tôi". Nhưng hắn không ngờ sau này, hắn sẽ phải thất vọng về những thứ mình đã làm.

Hắn lên phòng thay đồ và gọi cho 2 người kia(chắc ai cũng biết rồi): Đi bar. Chỉ có 2 từ ngắn ngủi, hắn không để ai kịp trả lời đã cúp máy. Vì quá quen với kiểu rủ như ra lệnh nên không ai nói gì, cùng thay đồ

tiến đến bar BLACK do bang của hắn làm chủ. Tiếng nhạc xập xình của những DJ trẻ làm cho bar ngay càng đông đúc hơn với những tiểu thư công tử. Hắn cùng 2 người bạn bước vào và điềm nhiên trở thành trung tâm của những lời bàn tán.

-3 anh đã đến rồi, lâu rồi không thấy các anh đây.

Quản lý của bar và cũng là người thân cận nhất của hắn đến chào.

- Dạo này bar vẫn hoạt động tốt chứ Jun ? Khánh hỏi -Vẫn tốt anh à nhưng vẫn có một số bang đến làm loạn dành địa bàn nên tụi em xử nhanh không để các anh đụng tay vào. À dạo này bang Anger nổi lên nhanh lắm,mới một tuần đã chiếm hơn 20 quán bar của một số bang nhỏ rồi anh.

Hắn gật đầu hài lòng và đến một bàn ở góc khuất ngồi để tiện theo dõi hoạt động của quán. Và ra hiệu cho Jun đem đồ uống cho hắn như mọi lần - ly swihiky mạnh đấy. Tuy là quan sát nhưng hắn chỉ ngồi nghĩ về Bảo Anh thôi. Còn 2 người bạn kia thì đang ôm những cô nàng nóng bỏng mà bàn về cách thu phục bang Anger vào Danger.

Ngồi được một lúc,hắn ra ngoài đi tới chỗ Jun :- điều tra thế nào rồi?

- Dạ đây. Jun đưa cho hắn một tập hồ sơ màu xanh bên trong chứa mọi thông tin về nó.

Hắn lật ra từng trang.

Vũ Hoàng Bảo Anh là trẻ mồ côi từ năm 3 tuổi được vợ chồng ông bà Jonson đưa về nuôi dưỡng. Cô lúc nào cũng đứng nhất trường hằng năm....bla...bla...

Khi đọc xong dường như hắn không mấy hài lòng, hắn chau mày quay sang Jun:

-Jun ,ngươi có biết cô ta về việt Nam làm gì không vậy?

- Dạ,cô ta về việt Nam vì biết được ba mẹ ruột là người Việt Nam đó. À chắc anh chưa biết cô ta thi vào trường của anh và dành học bổng toàn phần đặc biệt đấy anh.

“Là một cô nhi ,tính cách lạnh lùng vậy mà học rất giỏi đạt cả học bổng toàn phần đặc biệt. Cô gái này thật sự k đơn giản là gia thế như thế này đâu. Thật sự cô là ai vậy Bảo Anh. Tôi rất tò mò về cô đó”. Hắn khẽ nhếch mép rồi quay sang hỏi Jun

- Còn gì khác nữa không, như là trại trẻ mồ côi cô ta từng sống tên gì hay địa chỉ ba mẹ nuôi của cô ta và cho người điều tra về ba mẹ ruột cô ta luôn.

Jun ngạc nhiên vì đây là đầu tiên hắn nói nhiều như vậy và quan tâm một người con gái vừa mới quen biết như thế. “Cô có sức hút như thế nào mà khiến anh quan tâm vậy. Tôi thật sự muốn biết cô ngoài đời như thế nào đấy” Thoát khỏi suy nghĩ, Jun bắt gặp ánh mắt chờ đợi của hắn nên đã nhanh chóng cúi chào và làm nhiệm vụ. Jun rời đi thì hắn cũng lên chiếc mô tô của mình về nhà. Ngã mình xuống giường hắn luôn suy nghĩ về nó đến khi chìm vào giấc ngủ.

Hey playboy

It's about time

And your time's up

I had to do this one for my girls you know

Sometimes you gotta act like you don't care

That's the only way you boys learn

Tiếng nhạc chuông điện thoại làm hắn tỉnh dậy

- Alo...

- Anh Phong em chỉ điều tra được tên trại đó là AMY thôi. Ngoài ra không thể điều tra gì được.

- Được. Vất vả quá rồi.

- Dạ không đó là công việc của em mà thôi em chào anh.

- Ừ...

Thông tin cơ bản không rõ ràng, còn điều tra sâu vào không được. Gia thế rất bình thường mà sao cô có khả năng che giấu thông tin bí mật như vậy. Thật sự cô là ai vậy? Sao lại bí ẩn đến thế.

Hắn đứng dậy làm vsen rồi thay đồng phục đến trường. Đồng phục trường áo sơ mi trắng với quần tây đen đã làm tôn lên thân hình rắn chắc nước da trắng ngần. Đặc biệt là hắn cao 1.85m đã làm hắn hoàn hảo hơn trong mắt các nữ sinh.

Hôm nay, nó cũng mặc đồng phục nữ sinh với áo sơ mi được cài nơ đen ngay cổ với chiếc váy ngang đùi đã tôn thêm vẻ đẹp và giúp nó nữ tính hơn.

Ngay khi nó đi đến cổng trường thì cùng lúc đó hắn cũng đến và bước xuống xe 4 mắt chạm nhau. Chỉ vài giây thôi cả 2 đường ai nấy đi, nhưng hắn không muốn như vậy. Hắn bước lên đi cùng với nó để mặc sau những chữ bối nó và những lời khen cho hắn. Được một lúc, nó lên tiếng:

- Có chuyện gì??

- Cuối cùng cô cũng đã mở miệng nói chuyện với tôi rồi.

Nói xong hắn cười lớn và khoát vai nó đi vào lớp. Hắn vờ bỏ vẻ ngoài lạnh lùng để tiếp cận nó để dễ điều tra hơn nhưng hắn đã sai một cách trầm trọng.

- Vui đến vậy? Bỏ tay xuống.

Nó hất tay hắn khỏi vai của mình. Nó nhìn thẳng vào và muốn xoáy sâu vào tâm can của hắn. Hắn không chế mình lại quay mặt lại tránh ánh mắt đó. Nó khẽ nhếch môi tạo đường cong hoàn mỹ trên khuôn mặt. Điều kì diệu ấy chỉ thoáng qua, khi lúc đó Khánh, Nam, Tuyết đều đi đến.

- Hey, sớm thế vào lớp thôi Anh. Nói rồi Tuyết kéo nó đi không để 3 người kia hiểu gì cả.

- Mà sao vậy Phong? Khánh thấy hắn nhìn vào bước chân của nó thì lòng Khánh dâng lên nỗi lo sợ.

- Chả sao cả đi thôi. Nói rồi hắn kéo Nam và Khánh đi nhanh. Nhưng trong đầu lại có mưu tính khác. “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt à. Cô được lắm dám làm tôi mất mặt như vậy tôi sẽ cho cô biết đau khổ là gì” hắn nở nụ cười hiểm. Trong lớp thì nó * hắc xì * liên tục làm cho Tuyết lo lắng, liên tục hỏi han và muốn kéo nó xuống phòng y tế trường mặc dù nó đã nói không sao.

Ngày hôm nay trải qua rất nhanh chóng và êm đẹp. Ngoại trừ lúc hắn hỏi và bắt nó trả lời. Những lúc nó ngủ hắn cứ nhìn chăm chăm vào nó với ánh mắt soi mói* không được nghĩ bấy lâu đó nhang, trong sạch lắm đó* rồi bất giác mỉm cười làm cho nó khó mà chớp mắt được.

Mọi hạnh động thân mật hắn dành cho nó làm cho nhiều người ghen ghét, đố kị hơn.

4. Chương IV

Tại nhà của Khánh, bọn hắn mở tiệc thường niên 1 tuần 1 lần (giàu có khác người nghèo). Cả ba khi ở bên nhau thì không kiêng nể gì cả uống đến say tí bĩ. Cả 3 nằm thẳng trên sofa mà ngủ, xung quanh toàn vỏ chai bia. Hình ảnh này mà bị fan của bọn hắn thấy, chắc hình tượng hotboy của bọn hắn sẽ sụp đổ tan tành.

machi amugeotdo moreuneun airo geureoke

dashi taeonan sungan gachi

jamshi kkumilkkabwa han beon deo nun gamatda tteo boni

yeokshi neomu ganjeonhaetdeon ne ape gidohadeut seo isseo

dan han beonman ne yeopeseo

bareul matchwo georeo bogopa han beon,

ttak han beon manyo (anger- EXO-K)

Nhạc chuông điện thoại Khánh rung và hát liên hồi Khánh tắt máy và ngủ tiếp. Điện thoại vẫn rung liên tiếp mấy cuộc nữa, cậu bực mình nhấc máy lên:

- Alo... giọng nói nhè nhè vang lên.

- Tại sao giờ anh mới bắt máy hả? Anh biết em chờ lâu lắm rồi không háaaaaaa? Khánh phải đưa ra xa vì giọng oanh vàng của người đầu dây bên kia. Đường như vẫn chưa tỉnh hẳn, Khánh hỏi- Ai vậy?

Người đầu dây bên kia giận đến bốc khói.

- LAM KHÁNH.....Đến ngay đây lập tức...

Nói xong người đó cúp máy. Lúc này Khánh nửa tỉnh nửa mơ nhìn vào điện thoại thì ra đó chính là Lam Tố Như em gái cưng của Khánh.

Quay lại ba ngày trước.

- Khánh à, 3 ngày nữa Như sẽ bay về Việt Nam đấy.

- Ừa không phải em mới đi 3 năm còn 1 năm nữa mới tốt nghiệp mà mẹ.

- Vì đứng đầu trường 3 năm liền nên trường cho Như tốt nghiệp nên được trở về sớm hơn 1 năm so với dự định.

- Vậy Như nó sẽ đi chuyến nào để con còn ra đón nó.

- À hình như chuyến 8h sáng khoảng 1h chiều Như sẽ tới đây đó.

- Con hiểu rồi mẹ nhớ giữ sức khỏe nha. Con còn có việc chào mẹ.

- ừ...

Quay về thực tại bây giờ là 2h rồi có nghĩa là 1 tiếng trước Như đã về. Đường như tỉnh hẳn, Khánh tức tốc chạy đến sân bay với tốc độ tên lửa. Đến nơi Khánh thấy khuôn mặt dần biến sắc một cách sẫm màu hơn của Như. Cậu cười xuề xòa:

- Ôi ai đây, em gái tôi càng ngày càng xinh đẹp hơn đấy.

Quả thật như vậy. Như sở hữu một vóc dáng mảnh mai kết hợp với bộ váy trắng được xếp ly theo nếp. Nhờ vóc dáng cao 1m68 đã làm cho cô nổi bật trong sân bay từ khi cô bước ra. Trong lúc chờ Khánh cô không biết mình đã được chụp và nhận lời khen của biết bao nhiêu người.

Mặc kệ lời nói của Khánh, Như vượt mặc kệ để Khánh nghe thấy” đi” âm điệu nhẹ nhàng nhưng đủ làm Khánh rung mình vì biết mình chuẩn bị lên thớt.

Sau quãng đường dài dằng dặc (thực ra là chỉ có 10 phút thôi) cả hai cũng đã đến nhà. Ngôi nhà của Khánh là một biệt thự ở ngoại ô thành phố ngoài toàn màu đen nhưng khi vào bên trong thì ngược lại với đầy đủ màu sắc làm tôn lên tính cách hòa đồng của Khánh. Cậu chạy xe vào gara và xách hành lý lên cho cô em của mình.

- Aaaaaaaaaaaaa....

Tiếng la thất thanh của Như làm cho hấn và Nam giật mình tỉnh giấc.

- Ôn ào quá. Nam nhắm mắt nói. Hấn thì ngay lúc Khánh đi đã tỉnh và giờ thì nhìn Như chằm chằm.- ủa Khánh sao mà mặc đồ con gái vậy? Mà đi thay ra dùm tao đi nhìn thấy giống ma quá. Nam vẫn chưa tỉnh vừa nói vừa nhìn cô cười.

- 2.... 2 người..... Như lấp bắp nói và chỉ tay vào 2 người con trai đang nằm ôm nhau đến giờ vẫn chưa chịu buông ra. Hiểu ra vấn đề cả hai người đứng dậy. Hấn vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng của mình còn Nam lồm cồm bò dậy. Hấn tỉnh rồi nhưng do Nam ôm chặt quá không gỡ ra được nên để yên đó luôn.

- sao giọng mày giống con gái thế?....

Định nói thêm gì nữa thì Khánh chạy tới cô:

-Có chuyện gì tại sao em hét to giữ vậy? Vừa hỏi Khánh vừa dò xét cô có sao không.- Em không sao đâu anh..... cô chưa nói xong thì Nam lấp bắp hỏi:

- Đây là ai vậy Khánh sao giống mày thế.

- Em gái song sinh của Khánh đó nhìn là biết. Do mày ngu qua nên không nhận ra thôi. Hấn lúc này mới lên tiếng. Mặt Nam càng ngày càng tối sầm đến đen thui luôn.

- họ là ai vậy? Sao lại làm nhà ra như vậy. Cho anh 5 phút.

Khánh hoảng sợ vội giải thích tất cả và giới thiệu 2 thành bạn của mình cho Như nghe , cô gật gù đã hiểu vấn đề.

- Tốt 4 phút 59s vừa kịp giờ. Con bây giờ anh hãy dọn dẹp đi.

- Phù....hự hự anh dọn hả? Vừa mới nhẹ nhõm vì thoát khỏi tử thần nhưng cũng phải dọn dẹp chiến trường do mình bày ra. - Sao? Như nhướn mày hỏi anh trai như kiểu * anh không làm chết với em* Đường như đã hiểu,Khánh thất thểu dọn dẹp trong khi hấn và Nam vẫn còn sock vì đoạn hồi thoại hai anh em họ và cách cư xử của Khánh- người luôn kiêu ngạo, không chịu khuất phục ai nay lại như vậy.

- Tụi bây dọn phụ tao coi.

Nhận được ánh mắt rất chi hiền dịu của Như. Nam chợt rùng mình:

- Hề..hề.. giờ tụi tao phải đi rồi đúng không Phong. Sorry mày nha pái pái.

- Tụi mày bữa ra rồi bắt mình tao dọn hả? tụi mày được lắm.

Hấn nhún vai rồi thông thả bước đi ,bỏ sau lưng Khánh giận tím mặt khói bốc đến cả đỉnh đầu.

Cuối cùng cũng hết ngày. Vừa ngã lưng xuống chiếc nệm yêu dấu điện thoại Khánh vang lên có tin nhắn từ Phong ” tại đường xx ngõ B ”. Khánh lập tức thay đồ lúc này cậu mặc chiếc áo thun đen, khoác ngoài là áo da đen kết hợp với quần đen. Cậu với chiếc mũ đen ,đeo cặp kính đen trèo lên xe chạy đi. Thấy anh mình như vậy, Như nổi máu tò mò,cô với lấy bộ váy đen thay vội và leo lên chiếc moto. Cô bật GPS để tiện theo dõi anh mình. Đến nơi cô thấy 2 bang đang giao chiến với nhau. Lúc đầu cô cứ tưởng là giao chiến dành địa bàn nhưng không ngờ đó chỉ là đánh giao hữu thôi khi khảng định được sức mạnh của đối thủ nên hai bang tan nhanh, bọn hấn cũng lên xe quay vào bar. Cô định đi theo thì thấy bóng một người con gái tiến lại gần người cầm đầu ban này.

- Chị 2, bang Anger chúng ta thiệt hại k lớn lắm, chị yên tâm.

- Được lui đi. Sau mànng báo cáo đó cô gái quay mặt đi thẳng. Như bắt giác cười vì không ngờ phía sau bang lớn lại là con gái xinh đẹp như thế .

Như lên xe rồi ga trở về trước khi anh trai về. Đến nhà ,cô vừa ngã lưng xuống chiếc nệm ấm thì lúc đó nghe tiếng xe của Khánh về. Cô mỉm cười và chìm vào giấc ngủ nhanh chóng. Khánh trở về sớm hơn thường ngày vì lo cho cô em gái này. Cậu biết cô theo dõi cậu từ lúc cậu rời đi nhưng giả vờ không biết để tiện theo dõi cô hơn. Cậu kéo chăn đắp lên cho cô, hôn nhẹ lên trán ” ngủ ngon nha em iu” và bước ra ngoài. Đóng cửa nhẹ nhàng vì sợ cô tỉnh giấc. Về phòng cậu cũng chìm vào giấc ngủ nhanh chóng khi trải qua 1 ngày bận rộn.

5. Chương V

Dậy nhanh...đi Như. Chúng ta phải đi học nữa.

- Cho em ngủ thêm một xúu nữa thôi mà anh.

- Em nói câu này từ nửa tiếng trước ấy em biết k. Anh kêu em dậy ngay lập tức hoặc là cúp phần ăn trưa nay.

Quả thực là Khánh đã kêu Như dậy rất lâu rồi mà cô đều lêu một xúu nữa và giờ đã nửa tiếng. Cuối cùng cậu cũng phải dùng cách cũ. Không ngờ vẫn còn sử dụng được sau bao năm. - Em vẫn còn con nít quá, cô bé ngốc của anh. Cậu thấy cô đang làm vsen nên k làm phiền nữa.

Về phòng mình cậu thay đồ và xuống làm bữa sáng cho 2 anh em ăn cùng đi học.

- woa..thơm qua đi à. Hi hi hai luôn là nhất.

- Thôi k cần khen thế đâu anh rõ em quá mà ăn nhanh rồi còn đi.

- ..à.. Miệng cô vừa nhai vừa dạ làm cậu phải cười lớn vì độ con nít háu ăn của cô.

Sau đó 2 người cùng đi chung một xe đến trường. Bước xuống xe cô bắt gặp hấn và Nam vừa mới đến.

- Chào em. Nam cất lời nói chuyện với cô nhưng đáp lại là sự hờ hững vì cô đang rất khó chịu những lời nói của những người kia.

- Anh em muốn lên phòng hiệu trưởng trước.

Cậu dường như đã hiểu sự khó chịu trong người cô, cậu gật đầu rồi chỉ đường cho cô.

Như và Khánh là anh em sinh đôi nên khuôn mặt giống nhau như 2 giọt nước nên mọi người ai cũng tò mò về cô.

Cốc...cốc...cốc...

Mời vào. Thầy hiệu trưởng mời.

- Chào tiểu thư. Thấy cúi rạp người xuống lập tức cô chạy lại đỡ thầy. Cô rất ghét nghi lễ.

- Thầy k cần làm như vậy đâu. À thầy cho em hỏi em học lớp nào vậy ạ.

- Vậy em học lớp 11 A1 cùng với Khánh nha.

- Dạ em chào thầy em đi ạ.

Giờ học cũng đã đến ai cũng vào chỗ ngồi của mình chờ GVCN vào phổ biến tình hình. Từ lúc vô đến giờ hấn cứ nhìn nó k rời mắt một giây nào cả làm nó rất chi khó chịu.

- Một không tôi một nên đừng nhìn nữa.

- ồ..... cô cũng biết nói chuyện nữa à, tôi tưởng cô bị câm chứ. Nói xong hấn nhất mép làm cho nó rất chi là chướng mắt.

- Chẳng có lý do gì để tôi nói chuyện cả để tôi yên đi.

- Không có lý do gì vậy tại sao cô mở miệng nói trước.

- người.... nó định nói điều gì nữa thì cô Thùy Chi bước vào.

- Hôm nay lớp mình có thêm một thành viên mới. Em vào đi.

Cô mới bước vào thì ai cũng trầm trồ khen và cũng có lời chê của đầy đủ nam nữ trong lớp trừ nó Tuyết và bọn hấn.

- Em hãy giới thiệu về mình đi.

- Mình tên Lam Tố Như em gái của Anh Khánh. Là du học sinh ở Nhật mới về mong các bạn giúp đỡ nhiều.

Nói xong cô nở nụ cười duyên lộ chiếc răng khểnh cực duyên của mình làm cho tất cả con trai trong lớp chết ngất. Nó quay sang cô Chi: cô ơi em có thể ngồi với anh Khánh được không cô?

- Nhưng chỗ đó đã có Nam ngồi rồi em ạ.

- Nam cậu có thể chuyển chỗ khác ỉnh ngồi với anh Khánh không? Vừa nói cô vừa trưng ra cái mặt cún rất chi dễ thương làm cho anh chàng không suy nghĩ nhiều mà đồng ý chuyển liền. Khi được đồng ý cô chạy xuống đẩy Nam té nhào xuống nền còn cô chạy lại chỗ ngồi ngay ngắn. Cú té đó làm cho Nam thức tỉnh và cảm thấy hối hận vì đã đồng ý. Nam đành lồm lũi ôm cặp chuyển xuống bàn dưới trong tức tối. Từ lúc cô Chi vô nó đã gục xuống bàn ngủ mặc kệ hần cứ nói bên tai. Khánh ở dưới rất khó chịu khi thấy cảnh đó, Như nhìn vào ánh mắt của anh mình dường như hiểu ra điều gì nên cô rất muốn kết bạn với nó để tìm hiểu nhiều hơn. Nghĩ là làm cô vỗ vai nó, cảm giác có người kêu nên nó trở người lại quay xuống thấy Như đang cười với mình. Nó nheo mắt lại và chờ đợi. Cuối cùng Như đã lên tiếng:

- Chào bạn mình là Như chúng ta làm bạn của nhau nha. Bạn tên gì?

- Bảo Anh. Nói xong nó quay lên . “Bạn rất lạnh lùng và cá tính đấy Bảo Anh mình rất muốn làm bạn đấy”. Cô nghĩ rồi mỉm cười rút điện thoại 5S ra chơi game cho đến khi giải lao.

Tuyết quay xuống định kéo nó đi thì lúc đó Như cũng vậy và Tuyết với Như nhờ nó biết nhau được làm bạn với nhau. Cả 3 người con gái xinh đẹp đi cạnh nhau không ai làm chìm ai cả 3 đi chung chỉ thấy hoàn hảo hơn. Vừa bước xuống căn tin thì thấy bọn hần cũng đã đến nên Như kéo nó và Tuyết lại bàn hần ngồi xuống. Chiếc bàn như nổi hơn khi hotboy hotgirl đều ngồi tại đây.

- Các em ăn gì để bọn anh đi lấy cho. Khánh lên tiếng hỏi.

- Cho em 1 sandwich, 1 bít tết, 1 ly coca và 1 ly kem cỡ lớn nha.

- ok còn 2 em. Khánh quay sang nó và Tuyết. Nó nói với Tuyết ” như cũ”

- Dạ anh cho em 4 chai nước lọc 2 ly kem nhỏ thôi.

Khánh gật đầu ra hiệu cho 2 người kia đi mua. Vừa đi một lúc thì có một nhóm nữ nhìn cũng tầm ổn tiến đến tụi nó.

- Chào các cô, các cô cũng gan nhỉ dám tiếp cận với ný của chúng tôi.

-Ồ ný à rất thẳng thắn định hâm dọa tụi này hả cô k có cửa đâu.

Nói xong Như cười và chỉ từng người trong nhóm đó.

- Các cô muốn mình đẹp thì đừng có trét mấy thứ hàng dỏm lên mặt cả tá nhìn thấy phát kinh.

Tuyết vừa nói xong thì tiếng rộ lên càng càng to. Tức giận ả cầm đầu đi lại vung tay tát Tuyết một cái và nói:

- mày hãy tránh xa Nam ra (à Nam chuyển bàn ngồi với Tuyết rồi).

Thêm một người nữa định bắt trước ả kia tát Như nhưng bị cô nắm chặt tát lại 2 cái: -Đụng vào tao 1 tao trả 10 nghe chưa?

Nãy giờ nó ngồi im dò xét tất cả thấy quá chương mắt nó cất tiếng: -BIẾN ĐI.

Chỉ một lời nói thôi cũng làm cho nhóm người kia rung rẩy nhưng muốn giữ uy thế của mình . Người con gái thứ 3 bước lên xô ngã nó xuống đất. Thấy vậy cô ta nhếch mép:

-Chỉ vậy thôi hả? Hahaaa. Sau đó là tràn cười của đám người đó.

Bọn hần đi mua đồ ăn thấy bàn chỗ bọn nó đông người ầm ĩ thì lật đật chạy lại thì thấy nó ngồi dưới đất còn Tuyết và Như thì mặt đỏ tức giận.

- Uyển Nhi, cô đang làm gì vậy hả? Nam lên tiếng chỉ vào ả cầm đầu nhanh chân chạy lại chỗ Như sầm soi(sao Nam lại làm vậy nà)

- À còn có Ái Hy và Mỹ Kim nữa à các cô đến đây gây chuyện nữa hả? Khánh nói trong tức giận.

- Anh Khánh à em k có làm gì hết đ. Ái Hy ổng ọo tiến lại nắm chặt tay của cậu nhưng cậu phủ phàng gạt phăng tay làm cho ả ngã nhào xuống đất. Còn Uyển Nhi bỗng nước mắt ở đâu rơi lã chã đến bên Nam:

- Anh à ,cô ta tát em đó em không làm gì cả cô ta gây chuyện với em trước anh giải quyết giúp em đi.

Cô ta vừa khóc vừa nói tay chỉ về phía Tuyết nhưng Nam k quan tâm buông câu lạnh lùng:

- Tôi cấm các cô đụng vào các em ấy nghe chưa.

Hắn nãy giờ không nói một lời nào cả từ khi bước vào hắn không hiểu tại sao khi thấy nó ngã như vậy. Hắn bất chợt chạy lại đỡ nó dậy. Khánh thấy như vậy ánh mắt thoàng buồn rồi trở lại như trước bước lại chỗ Tuyết hỏi thăm. Tuyết ngại ngừng đỏ mặt .

- Mất hứng rồi về thôi. Như nói rồi đứng dậy về lớp nhưng đi được mấy bước bất chợt nó ngã nhào ra ,rất may hắn ở phía sau chạy lại đỡ nó.

- Có thể đưa tôi đến một chỗ nào có nhiều cây xanh k? Nó thều thào nói vì lúc nãy nó chưa kịp uống nước còn gặp chuyện xung đột làm cho nó yếu dần. Ngay lập tức hắn ẵm nó ra vườn hồng nhưng tuyết đối không cho ai biết

- Có thể mua cho 3 chai nước k? - được

Rồi hắn vội chạy đi. Thì nó trở về hình thái thật sự của mình đó chính là hoa hồng trắng nhưng một cánh lại nhuộm màu hồng. hắn mua nước đến ngay sau khi nó trở về dạng con người sau khi hút đầy đủ chất cần. Hắn chạy ngay lại bên cạnh nó. Quay mặt lại nhìn hắn, nhưng đáp lại là khuôn mặt ngạc nhiên của hắn.

- Mắt của cô sao lại là màu xanh đỏ (vì hằng ngày nó cứ đeo kính áp tròng nên không ai biết mắt thật của nó). Đường như hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nó che đôi mắt của mình lại và đeo kính áp tròng vào. Nó không nói gì đứng dậy cầm chai nước tu hết một lần.

- Cô là ai? Cô không phải có gia thế là mồ côi và đến đây tìm cha mẹ. Cô đến đây có mục đích gì.

- Điều tra tôi hả ? Tôi tưởng rằng cậu đã bỏ ý định đó rồi chứ. Biết nhiều quá không tốt cho cậu đâu. Nói xong nó bỏ mặt hắn lại đằng sau.” Ánh mắt ấy chính là ánh mắt đã đưa mẹ tôi đi tôi nhất quyết bắt cô phải nói ra”

Quay lại 10 năm trước.

Khi mẹ hắn đang chuẩn bị gõ cửa thì nghe ba ông nói chuyện:

- đã kiểm ra người đó chưa?

-.....

-chính là thư kí Kim hả? Được tìm và giết cô ta

-.....

Vừa nghe xong đoạn hội thoại đó tay bà bủn rủn làm rớt tách cà phê.

- Ai đó?

-là...là em...đây. em định đưa anh ly cà phê nhưng k may bị đổ. Em xin lỗi em dọn liền.

Bà sợ hãi lắp bắp nói.

- Được rồi để người làm dọn em về nghỉ ngơi đi.

Ông ta nhìn bà bằng ánh mắt nghi ngờ rồi quay vào phòng.

Vài ngày sau hắn chơi với đám nhóc người làm trò “ú tim”. Hắn chui vào trong cốp xe của ba hắn trốn nhưng không ngờ chiếc xe khởi động chạy ra ngoại ô đi thẳng vào rừng.

Hắn sợ hãi mở cốp xe chui ra trốn vào bụi rậm gần đó. Ba hắn nói gì với người phụ nữ nào đó rồi bắn chết bà ta. Mẹ hắn la lên níu tay ông đừng giết nhưng tàn nhẫn hạ súng bắn vào tim của bà. Ông cười lớn bỏ mặt bà thoi thóp.

Vì quá sợ hãi nên hắn không dám bước ra cho đến khi có luồng ánh sáng xuất hiện một tốp người . Họ chia ra làm hai nhóm. Một nhóm lại người phụ nữ kia lấy từ trong bụng ra một cái bọc và thẩn xác tiêu thành bụi . Nhóm kia thì lại mẹ của hắn làm gì đó chỉ một lát sau thấy hình bóng mẹ hắn đi vào thân cây rồi biến mất hoàn toàn. Trước khi họ đi hắn đã thấy vài giọt nước trên khóe mắt rơi ra. Trong đó có một người đàn ông ôm thân cây của mẹ nó chặt cứng như sợ nói lỏng ra sẽ bị mất đi một lần nữa. Họ đi đến một cái hồ rất lạ mặt nước tĩnh lặng nhưng có 2 màu xanh đỏ tồn tại cùng nhau nhưng không trộn lẫn được.

6. Chương Vi

Sau khi nó rời đi được một lúc thì hắn thần thờ đi theo nhưng hướng ngược lại và tiến thẳng đến bar. Hắn sợ hãi, đau đớn khi nhớ đến phần kí ức dường như hắn đã chôn sâu không gì có thể gọi lại . Tại sao nó có thể với ánh mắt ấy, sao giống mặt hồ đó phẳng lặng và ngay cả màu mắt cũng không khác gì.

Hắn rò ga phóng như điên trên đường , hắn cố gắng để tiếng gió át đi tiếng tim hắn đang nát vụn ra. Tiếng nhạc xập xình dần hiện ra rõ hơn hắn đạp cửa bước vào đi thẳng đến phòng VIP. Căn phòng được xây cách âm bên trong chỉ có một chiếc đèn xoay chính giữa trần. Còn lại chỉ còn lại là một màu đen lạnh lẽo nhưng không lạnh bằng lòng hắn bây giờ. Hắn bước vào kho rượu chứa tất cả loại rượu trên thế giới với những nhãn hiệu như Remy Martin, Martell.... đủ loại rượu từ mạnh đến yếu . Hắn vào lấy chai Whisky mạnh ra hắn cứ uống lấy uống để quên đi tất cả nhưng sao càng uống càng thấy đau rõ vậy . Tại sao ông trời cứ trêu hắn vậy chứ muốn quên sao lại bắt hắn nhớ chứ.

Khánh và Nam khi thấy nó vào thì thở phào nhưng lại lo lắng cho hắn sao hắn không vào lớp, cả 2 gọi cho hắn không bắt máy . Khánh đang gọi cho hắn.

Thấy điện thoại reo hắn tức mình ném điện thoại vào góc tường vỡ tan tành. ” thuê bao quý....” Khánh thật sự lo lắng cho hắn chưa bao giờ hắn không nghe máy của cậu và Nam cả. Nam gọi đến bar hỏi Jun thì mới biết hắn đang ở đây.

Cả 2 lên xe phóng thẳng đến bar hỏi tội hắn nhưng không ngờ đến nơi. Cả hai đã thấy cả đồng chai toàn rượu mạnh, miệng thì lấp bắp nói: mẹ ơi... rồi cô là ai...hay con xin lỗi... cả 2 không biết đã xảy ra chuyện gì làm mà cho hắn ra như vậy. Mà mẹ của hắn đã mất do bị bệnh tim mà chẳng lẽ chuyện này có uẩn khuất . Cả hai nhìn nhau hiểu đôi phương đang nghĩ gì cả 2 đồng loạt gạt đầu. Rồi đưa hắn ra về.

Cùng thời gian đó nó rời đi một mình không để ai biết và bước ra vườn hồng ngồi xuống cạnh đóa hồng nở rộ:

- người cho ta biết khi ta rời đi cậu ta đã nghĩ , làm gì và đi đâu.

Nó biết bông hồng đó có thể nhìn thấu suy nghĩ của hắn nên đã chọn để hỏi.

Bông hồng nói cho nó biết hắn đau khổ nhớ về quá khứ rồi lên xe đi khỏi trường. Nhưng không biết đi đâu. ” tại sao chuyện này lại liên quan đến hắn chứ gia tộc không thể sơ suất mà để con người phát hiện được . Rốt cuộc chuyện này còn nhiều khuất mắt không thể giải được”. nó cảm ơn bông hồng và quay gót đi. Lòng nó lúc này cũng nặng trĩu vì đã tìm được manh mối quan trọng còn giờ thì điều tra chắc chắn người phụ nữ được đưa đi là ai mà để loài thực vật phải cứu.

Trong lúc những người bạn lo lắng ,thì Như và Tuyết thông thả cùng nhau đi mua sắm ở trung tâm thành phố. Đang đi Như quay sang hỏi Tuyết:

- Cậu là chị cả của Bang Anger đúng không vậy?

Ngạc nhiên trước câu hỏi của Như . “Từ trước giờ chỉ có Mie - người cầm đầu giả của bang Anger biết được khuôn mặt của mình khi hợp bang thì mình toàn đeo mặt nạ. Chẳng lẽ mình đã bị lộ”. Như biết được sự thắc mắc trong Tuyết nên nói luôn:

- à chưa ai biết đâu đem bữa hai bang Danger và Anger đánh giao hữu . Minh đã thấy bạn nói chuyện với người kia và kêu bạn bằng chị 2 nên mình mới biết đó . Minh muốn có bang riêng nhưng Anh khánh không cho.

- Vậy hả may quá à hay cậu gia nhập vào bang mình đi làm chị 3 của bang ok k?

Nghe lời mời đó Như vui hẳn lên đồng ý 2 tay lun vì đó là điều cô muốn từ lâu mà. Sau đó cả hai dắt nhau đi shopping từ nơi này sang nơi khác.

Quay lại với những chàng trai.

Đưa hân về và cho hân yên vị trên giường rồi hai người xuống phòng khách nói chuyện.

-mẹ thằng Phong mất như thế nào mà mày biết không? Khánh cất lời nhìn sang Nam.

- Hình như là gia đình báo là bà bị lên cơn tim mà mất. Nhưng trong đám tan không ai thấy chồng bà cả và gia đình không cho nhìn thi thể lần cuối luôn thì phải.

- Tao nghĩ không đơn giản là bệnh mà chết. Ai ai cũng nói ba Phong rất thương bà nhưng sao lại không xuất hiện trong đám tang và thi thể của bà có vấn đề gì thì mới làm vậy.

- nhưng chúng ta biết làm sao đây khi chuyện đã xảy ra cách đây 10 năm trước. Đây chỉ là suy đoán thôi chúng ta phải bắt đầu từ đâu đây.

- Phải bắt đầu từ ba thằng Phong 10 năm trước.

Gật đầu đồng ý cả hai đứng dậy về nhà với ngổn ngang suy nghĩ.

Sẽ còn điều gì xảy ra nữa đây khi mọi chuyện sẽ không còn là bí mật nữa. Thời gian có thể giải quyết tốt đẹp được không? Không ai có thể đoán trước được điều gì cả. Hãy để trời quyết định số phận của họ đi.

Giới thiệu nhân vật phụ đã xuất hiện .

Mie Nguyễn 15 tuổi là cánh tay phải đắc lực của Tuyết. Là chủ tịch tương lai của tập đoàn LA. Sở hữu chiều cao 1m80 với thuần thực võ judo. Mie là người cầm đầu giả của bang anger

Joseson jun:17 tuổi là con lai như Mie. Chủ bar và người trợ thủ đắc lực cho hân. Biết dùng súng và gậy rất đỉnh. Chiều cao 1m82 với nước da trắng body không cần che nhưng vẫn thua bọn hân thôi.

Mai Ái Hy: tiểu thư của tập đoàn trang sức AH mới thành lập trong vòng 6 năm phát triển khá tốt. Sở hữu nước da trắng ngần khuôn mặt đẹp dựa vào đó để đi cửa trai.(hotgirl nhì trường)

Trịnh Uyển Nhi: 16 tuổi thiên kim của tập đoàn bất động sản thứ 11 trên thế giới. Kiêu kì, muốn gì được gì không từ mọi thủ đoạn đó chính là Nhi. Là hotgirl nhất trường.(

Lâm Mỹ Kim: 16 tuổi là tiểu thư tập đoàn xuất nhập khẩu bánh kẹo không lớn lắm. Dựa vào nhan sắc để lọt vào top 3 hotgirl(dựa vào gia cảnh thì rớt vòng đầu rồi). Thích Phong từ ánh nhìn đầu tiên nhưng hân không bao giờ để mắt tới.

7. Chương VII

Một khu rừng ở giữa có một cái hồ màu xanh đỏ hiện ra. Hân đi lại gần nhưng không ngờ bị một lực kéo xuống dòng nước. Khi hân tỉnh lại thì thấy mình đang ở một nơi cây cối um tùm và đủ sắc màu xanh, vàng, đỏ,... Ở đây là đâu nhìn rất giống một đô thị tấp nập trong rừng . Mọi người ở đây rất khác với con người. Họ như người thực vật chưa tiến hóa thành người hoàn chỉnh vậy,nửa người,nửa cây với đủ màu da khác nhau. Hân muốn thoát khỏi nơi này và hân thấy chỉ có một con đường rộng trước mắt. Hân men theo con đường cho đến khi một tòa lâu đài dần xuất hiện trước mắt hân. Hân không biết mình đã đi được bao lâu

cảm thấy đói và khát. Hấn bước lại định gõ thì cánh cửa bật mở và bước vào. Không có ai nhưng đặt vào tầm mắt hấn là cây anh đào. Cây nở hoa làm một vùng trời chỉ toàn là cánh hoa của nó. Rất lạ tại sao trong khu vườn này chỉ có duy nhất cây này. Hấn lại gần sờ nhẹ lên thân cây bất giác một luồng khí ấm tỏa ra xung quanh hấn. Bao nhiêu đau đớn nhớ nhung về mẹ đã trôi dạt một giọt nước mắt chảy dài xuống gò má hấn chưa kịp rơi xuống đất thì đã được một chiếc lá đỡ lấy giọt nước mắt ấy. Tiếng xào xạc vang lên sau đó là tiếng thì thào:

- Mẹ xin lỗi mẹ không thể ở bên cạnh con được. Con cứ mạnh mẽ khi gặp một cô gái lạ con hãy giúp cô ấy hoàn thành mục đích thì mẹ con ta sẽ gặp lại nhau thôi. Đừng khóc nữa vì mẹ không thể bên con chăm sóc mãi được đâu.

Sau đó lời nói dần dần xa hơn và mất đi.

- Mẹ ơi mẹ ở lại đi con biết lỗi rồi. Ngày hôm đó con chạy đến bên mẹ thì 10 năm nay mẹ con ta không thể xa nhau được rồi. Con nhớ mẹ lắm. Mẹ ơi...hức ..hức...mẹ...đừng bỏ ...conmà...con cô đơn lắm mẹ ơi..

Hấn khóc to hơn tay với lấy một khoảng không vô định.

Hấn chợt tỉnh dậy khỏe mắt vẫn còn đọng lại nước và mồ hôi cứ túa ra. Tại sao không cho tôi chìm vào giấc mơ tôi muốn ở lại bên cạnh mẹ thôi.

Tiếng mẹ cứ vọng vọng bên tai” Mẹ xin lỗi mẹ không thể ở bên cạnh con được. Con cứ mạnh mẽ khi gặp một cô gái lạ con hãy giúp cô ấy hoàn thành mục đích thì mẹ con ta sẽ gặp lại nhau thôi.” Cô gái đó là ai chẳng lẽ mẹ nói người đó là nó- Vũ Hoàng Bảo Anh phải không? Đúng không mẹ. Nước mắt hấn lại rơi. ” Con hứa với mẹ von sẽ cố gắng giúp cô ấy để giúp mẹ trở về với con nha. Mẹ hãy chờ con nha”. Hấn nở nụ cười nhạt chắt chứa bao nỗi buồn và khát khao.

Hấn đứng dậy vào phòng vsen thay đồ và đến trường. Hấn muốn tiếp cận nó muốn giúp nó hoàn thành xong nhiệm vụ. Nhưng hấn không biết rằng nó phải trả bằng cả tính mạng của mình để làm nhiệm vụ đó. Liệu sau này hấn biết thì mọi chuyện sẽ như thế nào đây.

Hôm nay hấn đến trường rất sớm để vào vườn hồng nằm. Hấn luôn như vậy mỗi khi buồn hấn đều ra đây để giải sầu. Đang nằm thì hấn nghe thấy bước chân của ai đó. Vì hấn không cho ai tự tiện bước vào nơi đây toan đứng dậy hấn đã nhận ra đó là nó. Hấn ngả mình suy nghĩ về thân phận và mục đích nhiệm vụ của người mà mẹ hấn nói thì nghe xào xạc như gió rồi khung cảnh 10 năm trước hiện về trước mắt. Khi người đàn ông ôm thân cây mẹ hấn đang xuất hiện và đứng đối diện nó.

- Người đã điều tra được gì rồi ạ? Người có nên suy nghĩ kĩ không? Sau này người sẽ bị mất mạng sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ.

- Ta đã quyết rồi người đừng cản ta. Ta có thể sống sau chuyện này mà người yên tâm đi.

- Nhưng....

- không nhưng nhị gì hết đó. À, năm đó lúc mẹ ta qua đời các người đã cứu một con người đúng không?

Ngạc nhiên về câu hỏi của nó “tại sao người lại biết được chứ. Tôi đã cố gắng giấu cô ấy rồi mà”.

- Người cho ta biết người đó là ai đi. Nhanh.

Lời nói của nó làm ông rùng mình.

- Bà ấy là Thái Ngọc Thảo Ly là vợ... Chưa nói xong thì ông ta có tiếng động nên lập tức biến mất. Người tạo ra tiếng động đó không ai khác chính là hấn. Khi nghe cái tên đó hấn không kìm lòng lại được mà đứng dậy xông thẳng đến nó.

- Cô có phải là người mẹ tôi đã nhắc trong giấc mơ không? Cô có quan hệ gì với họ?..

Hấn hỏi liên tiếp nhưng chỉ lặp lại nhưng câu hỏi đó thôi tay nắm lấy vai nó lắc mạnh. Hấn bây giờ trở thành con nhười bông bột nóng nay ngược lại nó điềm nhiên hỏi:

- Đã nghe hết rồi sao?

Hấn vô thức gật đầu và chờ đợi câu trả lời của nó. Nhưng càng chờ đợi càng làm hấn thất vọng.

- Tôi sẽ xóa đi phần kí ức mà cậu đã nhìn thấy lúc này.

Nó tháo cặp áp trùng ,ánh mắt xanh đỏ toát lên một uy lực lớn ,nhìn thẳng vào mắt hắn . Hắn cảm nhận được sự xóa bỏ hắn cố chống cự đến cùng:

- Đừng xóa nó đi mẹ tôi nhờ tôi giúp cô thực hiện nhiệm vụ này đó.

Nó ngạc nhiên bởi câu nói của hắn. Ánh mắt lúc này toát lên làn hơi nóng từ mắt đỏ thì giờ đã dịu lại nhờ màu xanh êm dịu.

- Tại sao lại muốn giúp tôi. Nó hỏi hắn trong ngờ vực. Hắn nhìn thẳng vào ánh mắt nó tự tin đáp lại mong rằng điều đó làm nó tin tưởng hắn hơn.

- Vì tôi muốn gặp lại mẹ của tôi.

- Nhưng cậu biết người mà ta sắp đối đầu là ai không.

- Tôi không biết nhưng tôi muốn giúp cô hoàn thành nhanh chóng.

- Được nhưng tôi mong cậu đừng hối hận và đừng nói ai nghe về thân phận của tôi được không?

- Cô yên tâm tôi biết mình nên làm gì mà.

Sau cuộc trò chuyện nó và hắn im lặng cho đến khi chuông reo. Lúc bước ra , nó bị Mỹ Kim nhìn thấy cô cười khẩy:

-Tôi nói cô không nghe mà còn bám vào anh ấy . Ngay cả nơi đó tôi chưa được vào mà cô dám được tôi sẽ cho nếm mùi đau đớn khi đã không coi lời nói của tôi ra gì.

Mỹ Kim nói rồi quay lưng đi theo hướng ngược lại nó và trong đầu đã vạch ra một kế hoạch dành cho nó.

Còn trong lớp Khánh lo lắng cho nó không yên thường thì nó đi khá sớm nhưng không trễ như vậy. Hôm qua bị tụi Uyên Nhi xô ngã không biết hôm nay có làm sao không. Cậu cứ đi qua đi lại làm Như và cả lớp chóng hết cả mặt, Như kéo cậu xuống nói nhỏ đủ 2 người nghe:

- Anh thích Bảo Anh đúng không?

Bị hỏi bất ngờ và câu hỏi đâm trúng ngay hồng tâm trái tim cậu làm cậu lắp bắp trả lời.

- Anh...anh...

Vừa lúc ấy cả nó và hắn cùng bước vào. Nhìn thấy cảnh ấy tim cậu bỗng nhói lên khuôn mặt thoáng buồn. Cậu cố gắng gượng ra nụ cười chạy đến chỗ Phong.

- Thằng kia hôm qua sao mà yểu say thế hả?

Khánh chạy đến hỏi để cố gắng tránh ánh mắt dò xét từ Như. Mọi hành động của cậu đều thu vào tầm mắt của 2 người con gái Như và Tuyết . Tuyết cảm giác trái tim cứ đập loạn xạ khi ở bên cạnh Khánh và cô nhận ra mình đã thích Khánh. Nhưng hôm vụ xô xát xảy ra cô cảm giác được rằng cậu đã thích à không chính xác hơn là yêu Bảo Anh rồi. Ánh mắt đau đớn của cậu nhìn nó được hắn kéo lên che chở và lúc họ bước vài chung đã chứng tỏ rõ ràng như thế. Thấy cậu cười trong xót xa làm tim Tuyết nhói lên nhiều.

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi của 3 chàng trai không lọt vào tai của bọn nó. Mỗi người mang mỗi suy nghĩ khác nhau không còn tâm trạng mà nghe bọn hắn nói.

Từ lúc vào lớp nó chỉ biết nhìn ra cửa sổ hướng ánh mắt vô hồn” làm sao tôi tin cậu đây chứ có thật là cậu muốn giúp tôi vì mẹ như cậu nói hay là có mục đích khác. Nếu cậu không phải con người thì tôi đã tin tưởng cậu hơn”

Nửa tiếng trôi qua trong im lặng đối với họ. Như quay sang Khánh:

- Anh hãy quyết định rõ ràng tình cảm của mình đi đừng để đến khi quá muộn sẽ hối hận không kịp đâu nha anh.

Cô nháy mắt với anh cười mỉm rồi quay qua cắm đầu vào điện thoại chơi game. Khánh thẫn thờ suy nghĩ về lời khuyên của Như. “Cô ấy có yêu mình không? Khi mình nói ra thì cô ấy có chấp nhận không? Nếu

không thành cả hai có như trước nữa không?” Khánh thật sự lo lắng về những điều đó nhưng cậu vẫn quyết định tỏ tình với nó.

- Chiều nay em có bận chuyện gì không ?

Khánh vỗ vai nó hỏi.

- Rảnh. Có chuyện gì.

Tiếp xúc với Khánh đã lâu dường như nó đã bớt đề phòng cậu.

-Vậy chiều em đi ăn với anh nha. Anh sẽ đến đón em.

- Nói địa chỉ đi rồi tôi tới. Cậu không cần đón tôi đâu.

- Nhưng.. ừ thôi được rồi, em hãy đến quán cafe Love ở đường XY nha,khoảng 6h tối. Hẹn gặp em.

Nói xong Khánh nháy mắt và cười rõ tươi hướng về phía nó. Nó không nghi ngờ gì nên gật đầu mắt nhìn bóng Khánh khuất xa nó lên tiếng.

- Ra đi.

Phía sau nó có một đám người khuôn mặt bặm trợn bước ra. Phía sau họ có thấp thoáng bóng một người nào đó, với độ nhạy bén của mình nó đã cảm nhận rõ ràng người đó là ai.

- Đừng trốn nữa Mỹ Kim. Ra đi.

Bốp....bốp....bốp.

- Tốt lắm nhận ra tôi luôn hahaha. Nhưng cũng không quan trọng vì cô sắp chết rồi.

Nhìn vào khuôn mặt của nó không biến sắc , không sợ hãi mà ngược lại rất khoái chí nó nhếch mép cười làm cho Kim tức điên lên nguyền chửi rủa:

- mày cũng gan nhỉ. Mày đúng là hô ly tinh bám đuôi anh Phong Mà giờ lại còn anh Khánh. Hôm nay là ngày kết thúc của m đây. Tụi bây lên đũa nào giết được nó tao sẽ thưởng rất hậu hĩnh.

8. Chương Viii

Họ bắt đầu xông lên, nó lùi lại dần vì nó đang cần một chỗ rất nhiều cây để nó tập hợp dây leo đánh trả. Và sức nhớ một nơi nào đó nên nó đã quay đầu chạy đi.

- Hahahaha sợ quá co giò mà chạy rồi hả? Chạy nhanh lên chứ mày mà để tao bắt được chỉ có chết thôi. Hahaha các người đuổi theo cho tao...

Dừng lại trước vườn hồng, nó nhếch mép cười và đứng chờ lũ kia đến. Vừa chạy đến thấy nó đang đứng đó , họ tưởng rằng nó đã thấm mệt nên đứng lại chịu chết:

- Lúc này đừng chạy thì cô bé cũng sẽ chết thôi mà chạy đến đây làm gì vậy. Định kêu người đến cứu hả?

Lời nói vừa dứt đồng loạt nhưng tiếng cười khà ồ vang lên làm nó cảm thấy khó chịu. Nó lăm bắm trong miệng một thứ gì đó rồi một chiếc roi xanh xuất hiện,chiếc roi được làm bằng thân cây hoa hồng có độc . Bọn côn đồ thấy nó đã phản khánh không còn cười nữa mà quay về về mặt hung dữ tấn công nó. Một....hai...ba...roi giáng xuống đầu thấu xương những kẻ lãnh những roi này đang nằm quần quai trên thảm cỏ . Chiếc roi của nó giáng xuống đập vào da thịt con người thì nó sẽ tiết ra một chất làm phân hủy thịt người và không thể tái tạo được . Họ sẽ đau đớn cho đến chết. Thấy người của mình , một phần nằm lăn lóc trên cỏ kêu la một phần vì rung sợ, Mỹ Kim tức giận hét lớn:

- Tấn công đi đứng đó làm gì. Nó chỉ là con nhãi sao giết được các người.

- Nhưng... bọn chúng định lên tiếng thì bị cô ta chặn lại.

- Không nhưng nhị gì cả, các người không nghe lệnh của ta sao. Vừa nhát gan và vô dụng các người cũng đòi làm vệ sĩ cho ta . Biền.

Thấy cô chủ mình tức giận hăm dọa và nói những lời khiêu khích đánh vào lòng tự trọng của họ. Không suy nghĩ gì nhiều nữa, họ chuẩn bị tấn công nó lần nữa. Nó im lặng xem vở kịch chủ tớ của Mỹ Kim mà phát khinh” loài người quả thật ngu dốt chỉ vì tiền mà bỏ cả mạng sống chỉ vì lời nói khích mà đâm đầu vào nguy hiểm”

Thấy bọn họ tiến càng ngày càng gần nó nhếch mép cười khinh và chuẩn bị ra tay thì một giọng nói cắt ngang:

- Bảo Anh cô có trong này không?

“Giọng nói này...là hắn. Đúng rồi Lập Phong chính hắn làm sao hắn biết được ở đây có xô xác không phải lúc này hắn đã về rồi ư” mãi suy nghĩ nó bị một tên phía sau đánh lên sau gáy nên nó ngất ngay lập tức. Vì phát hiện có người đang đi tới bọn chúng đem cô vào nhà kho cũ sau trường.

Quay trở về hắn. Lúc sáng khi nó đồng ý cho hắn tham gia nhiệm vụ nhưng ánh mắt nhìn hắn vẫn có chút gì đó nghi ngờ nên cuối giờ hắn muốn làm cho nó tin. Đứng một lát thì thấy Khánh bước ra với thái độ rất vui vẻ . Nói chuyện một lát, hắn tiếp tục chờ nó tiếp vì nghe Khánh nói nó còn trong trường. Chờ khoảng 15 phút thì hắn bắt đầu lo lắng đi tìm xung quanh. Khi gần đến vườn hồng hắn nghe có tiếng người và tiếng xô xác nhưng khi đến thì chỉ thấy 3 cái xác đang thối rữa. Trong lòng hắn dấy lên một nỗi sợ ,mất nó, hắn chạy khắp nơi kêu tên nó nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng. Hắn sợ rằng sẽ mất đi một người quan trọng, không biết từ khi nào trong lòng đã xuất hiện hình bóng nó. Ngay từ lần gặp đầu tuy bề ngoài tỏ ra lạnh lùng nhưng bên trong lại đập liên hồi cũng như vậy mỗi khi ở cạnh nó. Lúc đầu, hắn phải nhận mọi thứ. Nhưng hôm nay thấy cảnh trước vườn hồng, trái tim hắn đau và lo rằng nó nguy hiểm . Một giọt nước mắt lăn xuống gò má và rơi xuống đám cỏ lau. Giọt nước mắt đem hết những yêu thương, lo lắng của hắn dành cho nó đã làm thức tỉnh loài cỏ lau đó. Chúng vỗ vai ra hiệu cho hắn là đừng lo lắng và dẫn đường đến nhà kho nơi bọn chúng đang giữ nó. Tuy hơi ngạc nhiên về điều đó, hắn không quan tâm bây giờ hắn chỉ cần tìm được nó thôi.

Nó dần tỉnh dậy mở mắt ra chỉ thấy toàn màu đen. Một lúc sau nó đã quen dần với bóng tối thì nhận ra mình đang ở một nơi rất giống nhà kho. Nó đang bị trói vào một cái ghế ,nó đang cố gắng tháo thì Mỹ Kim xuất hiện

- Tỉnh rồi hả? Đang định đánh thức cô đấy chứ.

- Muốn gì làm gì thì nhanh đi đừng vòng vo nữa.

- Được gan dạ lắm tao muốn mày chết để tao có thể đến với anh Phong. Vì mày mà ảnh không để ý gì tới tao cả . Tao ghét, tao hận, tao thù mày....

Cứ mỗi từ ghét, hận ,thù thốt ra Kim rạch một đường trên vai nó. Ắ muốn hành hạ nó cho đến chết. Máu cứ túa ra nhưng nó không kêu lên một tiếng . Nó chỉ nhếch mép cười.

- Chỉ có vậy thôi hả? Có phải quá nhẹ rồi không ?

Mỹ Kim tức giận hơn khi nghe những lời của nó. Sao nó là con gái mà sao lại không kêu than, không nhả một giọt nước mắt, không xin tha thứ mà ngược lại còn khiêu khích nữa. ” được hành hạ thể xác người không sợ ta sẽ hành hạ thêm tinh thần của người. Để ta coi thử người cứng rắn đến mức nào”

Nghĩ là làm cô ả lại gần nó rạch thêm vào đường nữa làm lộ ra bờ vai trắng ngần đầy máu. Cô ta cười to hất máu về phía nó nói với đám người kia.

- Ta thưởng cho các người đấy muốn làm gì cũng được. Xong thì gọi cho ta. Ta đi trước đây. Hahahahahah...

Cánh cửa nhà kho đóng lại . Lần này nó thật sự sợ,tìm mọi cách thoát khỏi chuyện này thì bọn kia cũng đã đến gần sở soạn lung tung. Nó cố gắng né tránh chúng, thì chúng càng khoái chí. Một tên bước lên xé toạc áo nó và sau đó là những tiếng cười nghe đến rợn người.

RẦM...RẦM...Bốp..Bình..bốp...

Bọn chúng chạy ra hết để xử kẻ đang phá chúng. Khoảng chừng 5 phút, một bóng người chạy vào chỗ nó kêu tên nó. Vì quá mệt nó đã ngất đi. Trước khi ngất nó nhận ra được mùi hương đó giọng nói đó người mà nó mong lúc này. Hấn bế nó chạy đi nhưng bị đám cỏ lau chặn lại và đưa đến một nơi.

Đó chính là khu rừng đó nơi mà mẹ hấn ra đi. Đến gần hồ nước ấy, cỏ lau không cho hấn đi theo nhưng hấn kiên quyết ôm chặt, không cho ai đụng vào nó vì sợ nó rời đi sẽ không còn nữa. Cuối cùng chúng cũng cho hấn đi theo nhưng phải uống một viên gì đó màu trắng trong. Nhắm mắt bước xuống hồ, chỉ chớp mắt hấn và nó đã ở một thế giới khác là thế giới mà hấn đã từng mơ thấy. Hấn không nghĩ gì nhiều chạy đi kiếm người cứu nó. Đi được một quãng đường, thì một chàng trai cao to với nước da khá sẫm màu bước ra

- Công chúa bị làm sao vậy? Sao con người có thể vào đây được?

- Tôi không quan trọng . Quan trọng bây giờ là hãy cứu cô ấy đi . Cô ấy bị mất máu khá nhiều.

Chàng trai nhìn vào nó một lúc rồi nắm tay hấn. Thoát cái, bọn hấn đã ở một tòa lâu đài lộng lẫy được trang trí theo lối cổ điển . Ở đây mọi thứ đều hơn loài người thiết bị rất tiên tiến.” Loài người ở đây thông minh hơn con người nhiều lần”

Hấn và chàng trai đang ngồi trước phong nó.

- Anh là ai? Sao vào đc nơi này?

- Tôi tên La Lập Phong. Loài cỏ lau đã chấp nhận tôi theo cô ấy đến đây.Mà anh là gì của cô ấy vậy?

- Tôi là Shin-người hầu thân nhất của công chúa.

- Công....chúa....sao?

- Vâng người là công chúa của loài thực vật, người là tái thân của hoa hồng. Đến năm 18 tuổi người sẽ lên làm nữ hoàng nhưng....

Nói đến đây chàng trai im lặng không nói tiếp . Hấn rất ngạc nhiên nó không phải là người nó là cây.

- Nhưng sao?

- Anh không nên biết nhiều vậy sẽ không tốt đâu. Không ai đc biết kế hoạch của công chúa cả.

- cô ấy đã chấp nhận cho tôi tham gia vào nhiệm vụ của cô ấy rồi.

Lời nói của hấn làm cho Shin rất bất ngờ sao người có thể nói cho hấn biết kế hoạch chứ. Con người không đáng tin, chính người đã nói với thần vậy mà.

- Nếu công chúa đã chấp nhận thì tôi sẽ nói...

Mọi chuyện sẽ hấp dẫn hơn. Hấn sẽ làm gì khi biết hết tất cả mọi chuyện nó đang làm. Mọi người đón đọc nha.

9. Chương IX

Hấn thẫn thờ ngồi bên cạnh nắm lấy bàn tay bé nhỏ cần người bảo vệ . Bề ngoài thật cứng rắn nhưng không ngờ lại yếu đuối như vậy. ” Từ nhỏ công chúa không được sinh ra trực tiếp mà được nuôi trong một bông hồng,nó nuôi và bảo vệ người mọi lúc. Vì nữ hoàng- mẹ của công chúa đang mang thai nhưng vẫn đến thế giới loài người khảo sát môi trường để chuyển dân chúng đến đây. Thật không ngờ lúc đó lại bị một tốp người sát hại. Nên chúng tôi phải mang công chúa về . Ở chỗ chúng tôi có một lời nguyện là khi chưa sinh ra mà người mẹ bị sát hại thì người con đó có nhiệm vụ trả thù ẹ. Nhưng lúc trả thù xong thì cũng sẽ tan thành bọt bụi theo mẹ

Anh có biết tại sao không? Hấn lắc đầu

- Bởi vì khi lấy bọc đi thì sinh linh ấy đã chết rồi nhưng lời nguyện khiến người đó bắt buộc phải sống cho đến khi xong nhiệm vụ đó.”

Đến đây giọt nước mắt hần rơi xuống lần thứ 2 hần khóc vì cuộc đời nó quá đau khổ. Làm sao hần có thể giúp nó hoàn thành được nhiệm vụ này khi nó phải chết. Hần khẽ hôn lên trán nó nhẹ nhàng nhưng ấm áp. Ngón tay nó động đậy, mắt khẽ mở ra rồi nhắm lại:

- Sao lại ở đây, đi đi ,nơi này không phải nơi cậu nên ở.
- Tôi được cho phép đến đây . Cô đuổi tôi cũng không đi đâu. Tôi đã uống thuốc để sống được ở đây phải chờ hết tác dụng tôi sẽ đưa cô đi.
- Cậu đã cứu tôi... Hần khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.
- Sao cậu lại cứu tôi...
- Vì cô liên quan đến mẹ tôi....nói đến đây hần nghẹn lại hần không muốn chọn lựa giữa nó và mẹ. Vì cả hai đều là người quan trọng nhất của hần. Nó thấy thái độ của hần rất lạ
- Cậu sao vậy nếu không khỏe tôi đưa cậu về.
- Cô nghĩ đi,tôi khỏe,khi nào muốn về thì kêu tôi.

Nói rồi hần đi ra ngoài. Hần cứ đi mãi đi mãi trong đầu cứ luôn nghĩ về nó không biết phải giải quyết sao đây. Còn nó khi hần bước ra nó khẽ chạm lên vàng trán của mình mỉm cười đầy hạnh phúc. Nó biết trong lúc nó bất tỉnh, hần đã khóc vì nó, biết hần đã trộm hôn mình nhưng nó không thể mở mắt được.

Được một lúc, một giọng nói nam vang lên làm hần thoát khỏi suy nghĩ.

- Thảo Ly, hôm nay em cảm thấy như thế nào rồi. Chỉ 2 năm nữa là em có thể thành hình lại ban đầu rồi. Chuyện chúng ta năm ấy chưa hoàn thành thì em ra đi, bỏ anh lại nhưng bây giờ anh sẽ không để anh rời xa anh được nữa đâu và. ..

Định nói điều gì nữa thì tiếng động làm ông ấy im lặng. Vì hần không muốn nghe lén cuộc nói chuyện này và vì ông ấy kêu tên giống tên mẹ hần. Bốn mắt chạm nhau, chỉ một lúc tia lạnh lẽo hai người đưa ra được rút lại thay thế bằng tia ấm áp lạ thường gần gũi.

Ông già bước qua hần và nói đủ mình hần nghe và phải suy nghĩ:

- Chàng trai trẻ chúng ta cũng có duyên đó. Hẹn gặp lại nha. Chúng ta còn gặp mặt nhiều lần nữa.

Ông ta làm sao gặp hần lần nữa khi ông ta là người thực vật và hần là con người . Liệu chuyện này là sao đây.

Đang đi về thì bỗng nhiên trên trời rơi đầy những cánh hoa hồng và sau đó nó xuất hiện nắm tay hần trở về trong tích tắc làm hần không kịp suy nghĩ gì cả.

Mọi hành động của hần đều lọt vào mắt của một người. Người đó nở nụ cười ấm áp và miệng mấp máy hai từ “sắp rồi”

Khi trở về thì cũng đã qua 2 ngày rồi. Ai cũng lo lắng cho nó và hần đặc biệt là Khánh. Cậu thức trắng đêm chạy khắp thành phố tìm nó ai khuyên cậu cũng mặc kệ vì cậu sợ nó gặp chuyện gì. Liên lạc không được, không ai biết họ ở đâu.

Hôm nay nó và hần cùng xuất hiện làm cả trường xôn xao hần lên.

- Bảo Anh/ Phong mày đã ở đâu?

Cả Như và Nam cùng lên tiếng nhảy bổ về phía nó. Còn Khánh thấy nó an toàn thì cậu cũng thở phào nhẹ nhõm. Còn Tuyết 2 ngày qua thấy cậu như một con thú điên lao đầu đi kiếm nó không khỏi chua xót đau đớn. Nếu Tuyết gặp nguy hiểm thì cậu có như vậy không? Chợt khé mắt cay cay một giọt nước rơi xuống Tuyết chạy đi và hành động đó lọt vào mắt của Khánh. Cậu biết nhỏ thích cậu, cậu cố gắng vờ đi để không làm nhỏ đau. Hình như cậu đã sai, cậu đã thích một người mà người đó lại luôn đi với bạn thân cậu. Bây giờ cậu biết làm sao đây nên tiếp tục hay dừng lại.

Từ lúc chạy lên sân thượng, nhỏ thả hồn mình theo làn gió theo điệu nhạc.

I wanna love you

if you only knew how much I love you
So why not me
The day after tomorrow I'll still be around
To catch you when you fall and ever let you down
you say that we're forever our love will never end
I've tried to e up but it's drowning me to know
you'll never feel my soul
It's trapped between true love and being alone
when my eyes are closed the greatest story told
i woke and my dreams are shattered here on the floor
Tell me baby...

Tiếng nhạc như tiếng lòng của nhỏ” tại sao không phải là em chứ”. Nhỏ ngồi bó gối, ánh mắt hướng về một nơi vô định ,nơi mà làm cho nhỏ hạnh phúc. Liệu có nơi đó không? Nhỏ cười nhạt nhỏ cười vì bản thân vô dụng đã không giữ đc người mình yêu.

Sau này nhỏ với Khánh sẽ có mối quan hệ gì để cả hai không còn ngại ngùng nữa đây. Đến khi nào Tuyết thật sự trở lại như trước đây...

10. Chương X

Hình ảnh mang tính chất minh họa nội dung thôi các bạn ạ.....

Từ ngày nó trở về cũng đã được một tuần, hôm nay nó sẽ đến gặp Mỹ Kim. Lúc hấn vô cứu nó, ả ta càng căm thù nó hơn, ả muốn nó chết, muốn nó tránh xa hấn ra.

Hôm qua....

.....Hey baby, when we are together, doing things that we love.

Every time you're near I feel like I'm in heaven, feeling high

I don't want to let go, girl.

I just need you to know girl.

I don't wanna run away, baby you're the one I need tonight,

No promises.

Điện thoại nó đổ chuông là một số lạ. Nó bắt máy ngay nhưng im lặng chờ đợi người bên kia lên tiếng..

- Chào cô, Bảo Anh...

Nó nheo mắt và cố nhớ giọng đó của ai rất quen thuộc là giọng nữ.....

- Ai? Chỉ một chữ và chất giọng lạnh lùng làm cho người bên kia phải chột rùng mình.

- Cô không nhớ ra tôi à? Hahahahaha

Tiếng cười đó.....không phải của Mỹ Kim sao. Cô ta không xuất hiện mấy ngày nay rồi, sao hôm nay lại liên lạc với nó, cô ta muốn gì đây.

- Mỹ Kim...

- Nhận ra rồi hả? Được ngày mai tại sân banh sau trường 5h ok?

Nó không suy nghĩ mà đồng ý ngay, nó muốn giải quyết nhanh chuyện này để không ảnh hưởng kế hoạch của nó. Và nó muốn xem thử cô ta muốn gì.

Cùng lúc đó, cả Như và Tuyết cũng nhận được cuộc gọi từ Uyển Nhi và Ái Hy cùng thời gian và địa điểm đó. Bọn họ muốn làm gì đây.

Trước giờ hẹn 30ph tại sân banh.

- Các người trốn kĩ vào đường để bọn nó biết, khi nào tao ra hiệu thì mới xuất hiện nghe chưa?

- Dạ... cả nhóm người đồng thanh trả lời sau đó họ tản ra vào đúng vị trí.

- Chiếc dao thế nào rồi em? Uyển Nhi hỏi Mỹ Kim

- Dạ xong rồi chị đợi lúc dùng thôi.

- Chị định xử con nhỏ bám theo anh Khánh như thế nào vậy? Uyển Nhi quay qua hỏi Ái Hy nhưng cô ta không trả lời mà quay bước đi trên tay cầm một chiếc súng mini đã ngăn cách âm. 3 khuôn mặt khả ái nhưng tâm địa còn ác hơn quỷ.

Đúng 5h, bọn nó đã có mặt tại đây, cả 3 rất ngạc nhiên nhưng cũng hiểu ra vấn đề. Hắn khi từ một quán cafera thấy nó đang bước vào trường” giờ này cô vào trường làm gì nữa” nghĩ thấy nghi nên hắn đi theo nó. Vừa vào thấy 2 người kia cũng có mặt tại đó, cảm thấy chuyện chẳng lành hắn gọi cho Khánh và Nam đến chỗ bọn nó.

- Đến đúng giờ lắm. 3 ả bước ra hôm nay họ mặc chiếc váy ngắn ôm eo nhìn rất gợi cảm. Ngược lại bọn nó với bộ đồ đen quần đen áo đen đeo kính đen nốt.

- Muốn gì nói lẹ đi. Tuyết khinh khỉnh nói.

- Tao muốn tụi mày phải chết. Tao đã nhắc tụi mày nhưng mày lại không nghe h chịu chết đi. Uyển Nhi nói chua chát.

- Lần trước mày không chết lần này mày phải chết. Mỹ Kim chỉ vào mặt nó và ra hiệu gì đó. Sau đó bốn phía xuất hiện rất nhiều người có khoảng 300 thằng.

- khoảng 300 hai người xử nổi không?

Như cười gật đầu, nó không nói gì khê nhếch mép cười.

- Đánh chết nó cho tao.

Uyển Nhi ra hiệu cho bọn họ rồi 3 ả lùi ra sau. Hắn thấy bọn nó đang gặp nguy hiểm định ra tay thì Nam và Khánh xuất hiện kéo tay ra hiệu không nên. Hắn đành thôi.

Thật ra cả Khánh và Nam đều đang lo lắng cũng như hắn nhưng họ không thể ra mặt ngay được.

Khi bọn họ xông lên chỗ tụi nó. Như và Tuyết xông lên đánh họ tới tấp còn nó đứng vào góc khuất đọc thần chú để xuất hiện roi cho nó. Cũng như lần trước chiếc roi tẩm độc nhưng nó có màu đỏ chứ không phải xanh.

Được 5 phút Như và Tuyết đã xử được một nửa nhưng đã thương tích đầy người. Bọn chúng cầm dao, gây đánh còn hai nhỏ thì tay không như vậy là qus đỉnh rồi. Bọn hắn thấy lạ tại sao nó không đánh mà để hai người kia đánh, đang định xông ra thì nó lên tiếng nói hai người bạn của mình:

- Hai người ra phía sau tôi đi.

- Nhưng cậu không đánh lại họ đâu.

- Nhanh.

Thấy thái độ lạnh lùng mà chắc chắn của nó, hai người ngậm ngùi ra sau, bọn hắn khựng lại muốn xem nó làm gì nên không ra.

- Xông lên một lượt đi.

-Cô em không biết sợ à được bọn anh sẽ cho em toại nguyện...

Một tên trong số tên còn lại lên tiếng chưa kịp nói hết câu đã bị roi nó giết chết. Thấy người của mình chết thê thảm nên bọn chúng xông lên.

Tích...tắc...tích...tắc...cả bọn đã nằm rạp chết một cách đau đớn hơn những người ở vụ bắt cóc(ai không nhớ thì xem lại nha). Tất cả đều ngạc nhiên về độ tàn nhẫn của nó. Thật không ngờ một thân hình mảnh dẻ chỉ trong vài phút đã giết sạch những tên đô con.

- 3 cô định trốn bao giờ nữa ra đi nếu không sẽ giống bọn chúng thôi.

Nó lên tiếng kêu 3 ả ra độ lạnh làm cả 3 phải đông cứng vài giây.Rồi một nụ cười hiểm vang lên.

- Tuyết.....nguy hiểm....

Khánh chạy ra ôm lấy nhỏ và sau đó...

PÀNG...

Máu phun ra từ bụng của cậu . Từ từ ngã xuống cậu mấp máy:

- xin lỗi em Tuyết anh xin lỗi vì đã làm em đau biết....em thích anh.....nhưng anh lại trốn tránh nó....

- Không anh không sai,hix.. em sẽ cứu anh hix...anh phải nghe em nói câu đó chứ....hix.. đừng anh đừng ngủ,đừng nhắm mắt mà...hix ...

Nhỏ nói gì nữa cậu không biết cậu biết rằng cậu đang rất mệt muốn ngủ thôi. Cậu cảm nhận được những giọt nước mắt ấm ấy đang rơi xuống mặt cậu.....nhưng cậu không thể...

- Em đưa nó đi đi còn lại để tụi anh lo. Nam nói và vỗ vai Như cô giờ đang rất sock nước mắt trực trào. Cô kêu xe rồi đưa cậu đến bệnh viện ngay.

- Thật bỉ ổi các cô phải chết. Nó nói từng từ làm cho người nghe phải rung sợ vì đã đụng nhằm người.

- Tại tụi mày mà anh Khánh phải trúng đạn là do tụi mày không phải do tao.

Ái Hy vừa nói vừa khóc,ả nghĩ là do bọn nó,ả phủ nhận tội lỗi của mình. Nó đi lại đỡ ả ta dậy và vung tay tát ả.

- Cô tỉnh lại đi. Chính cô ngu muội chìm đắm vào thứ tình yêu ảo tưởng. Cô đúng là ngu ngốc.

Nó xoay lưng, Mỹ Kim thừa cơ hội rút con dao từ tay áo ra đâm nó. Ánh sáng từ chiếc dao chiếu vào mắt hấn làm hấn kêu thét lên

- Bảo Anh.....

- Hôm nay cô phải chết Bảo Anh à.....

11. Chương Xi

Chap này mình dành tặng cho MinhThoTrnUeana cảm ơn muội vì đã góp ý kiến cho truyện của tĩ...

Mỹ Kim cầm dao chạy tới đâm nó. ả muốn hấn là của riêng ả thôi. Thật ích kỉ, nó tức giận xoay người nhưng con dao đã cửa vào tay nó một vết dài. Nam chạy lại đá vào tay Mỹ Kim làm con dao rơi xuống dưới đất. Nó gục xuống nhanh chóng.

- hahaha mày chết rồi.... chết đi...con dao này có độc....tao không đâm được mày nhưng chỉ lướt qua cũng đủ làm mày chết từ từ trong đau đớn rồi.....hahaha....

Mỹ Kim sung sướng cười to, làm ai cũng phải khó chịu. Bỗng từ xa, xuất hiện một băng người áo đen tiến đến.

- Bắt 3 người họ lại.

“Đây không phải người của bang Anger sao? Tại sao lại họ lại can thiệp vào chuyện này”. Hắn đang suy nghĩ thì Nam vói vai hắn, ra hiệu đưa nó đi chữa trị. Bỏ qua mọi thắc mắc, hắn tức tốc chạy đi.

”-Các người bây giờ hãy đem người đến bắt ba người con gái ở sau sân banh trường của ta. Rồi đem về bang chờ xử lý sau...”

-.....”

Người áo đen chính là người của bang Anger đấy. Vì 3 ả đã làm người Tuyết yêu quý nhất bị thương thì họ phải trả giá gấp 10 lần.

Từ lúc đưa Khánh vào đây, cũng đã 3 tiếng trôi qua nhưng đèn cấp cứu vẫn chưa tắt.

- Bệnh nhân cần cung cấp máu cho bệnh nhân.

Vị bác sĩ lên tiếng trước nhỏ và Như. Như đã mất không ít máu cho vụ xô xát nên cô không thể hiến máu chỉ còn nhỏ không biết được không. Như định lên tiếng thì Tuyết chặn lại:

- Tôi nhóm máu O hãy lấy máu của tôi đi.

- Vậy mời cô theo tôi làm xét nghiệm.

Khoảng hai tiếng sau, đèn cấp cứu tắt, đưa ra hai chiếc giường trắng tinh hai con người. Một đôi mắt nhắm nghiền, một đôi mắt hướng đến người kia, nhưng lòng đau đốn không biết rằng mọi chuyện sau này sẽ như thế nào nữa. Sau chuyện này cả hai có thể đến với nhau được hay không.

Còn nó sau khi gục xuống. Hắn nói Nam đến chỗ của Như xem tình hình của Khánh rồi báo cho hắn. Nam do dự vì hắn không chịu đưa nó đi cấp cứu, tình trạng của nó ngày càng nghiêm trọng. Nam thật sự lo lắng cho nó nhưng thấy sự kiên quyết của hắn nên đành thôi. Nó được đưa về căn nhà của hắn để chữa trị vết thương. Vì thân phận của nó, hắn không thể nghe theo lời Nam được. Hắn chạy với tốc độ kinh hoàng, hắn sợ chất độc sẽ làm nó đau, tuy không phải con người nhưng nó có cảm giác mà. Mỗi lần, nó khẽ nhăn mặt, tim hắn thất lại đau đốn thay nó. Về đến nhà, hắn chạy vào gara để xe rồi ôm nó chạy vào buồng tắm liền. Hắn đặt nó nhẹ nhàng xuống, xả nước ấm rồi chạy vào phòng của mình lấy một gói thuốc màu xanh pha vào rồi đi ra ngoài. Đó là thuốc tự chữa trị vết thương của loài thực vật, tất cả mọi vết thương đều trị được. Hắn thầm cảm tạ Shin đã đưa cho hắn gói thuốc đó trước khi trở về, còn không bây giờ không biết chữa trị làm sao cho nó nữa. Hắn ngồi ở phòng khách chờ đợi nó đi ra nhưng sao lâu quá. Shin nói chỉ nữa tiếng là được thôi mà, sao giờ đã một tiếng trôi qua rồi. Hắn đi qua đi lại, lòng lo lắng không yên, không biết bây giờ nó như thế nào rồi. Không đủ kiên nhẫn nữa, hắn nắm định mở cửa bước vào thì tiếng điện thoại reo lên. Hắn đành đi ra nghe điện thoại trước:

- Nghe nè, Nam...

- Thăng Khánh đã qua cơn nguy kịch rồi. Bảo Anh sao rồi....

- À....cô ấy đang nằm nghỉ...

- Tối nay tao với Như sẽ qua bàn chuyện của 3 con nhỏ kia.

- ok

Aaaaaaaa.....tắt điện thoại vừa xong, hắn nghe tiếng thất thanh của người hầu. Cô ta mới từ phòng tắm của nó chạy ra. Hắn tức tốc chạy lại chưa đến gần cửa thì phải khựng lại: nước màu đen từ bên trong chảy ra bên ngoài. Nắm chốt cửa, hắn mở ra, không thể tin vào mắt mình nữa. ” chuyện gì đã xảy ra với cô vậy Bảo Anh?”. Nó đang cố đẩy chất độc ra bên ngoài đẩy đến đâu nó biến thành cây đến đó. Nó thều thào nhờ hắn kêu Shin tới.

- Làm sao tôi kêu được cậu ta tới giúp cô.

- Cậu hãy vẽ một hình tròn dưới đất.....cầm cái này đưa lên cao.... và gọi tên Shin là được. Nhanh lêntôi chịu hết nổi rồi....

Hắn chạy ra ngoài sân làm theo nhưng lời nó nói. Một lát sau, mây kéo lại,gió nổi lên, trên trời rơi xuống những cánh hoa anh đào

- Shin...tại sao ông lại tới đây....

Hắn thấy Shin thì chạy lại và chợt khựng lại vì nhận ra người hắn đã gặp khi ở thế giới của nó.

- Công chúa sao rồi... cậu có làm thro hương

- Cô ấy....thôi các người theo tôi sẽ rõ.

Hắn dẫn đường cho họ đến chỗ của nó.

Từ xa hắn khẽ chau mày vì tất cả người hầu trong nhà đều tập trung lại một chỗ. “Đây không phải là chỗ của cô ấy sao?” Nhận ra được điều gì, hắn chạy lại chỗ nó, thấy thái độ của hắn có chút gì đó lạ. Nên cả hai người kia chạy theo . Tới nơi, hắn nghe thấy rõ hơn lời xì xầm” cây bông hồng đẹp quá...bông hồng này lạ ghê...cắt bông hồng này cắm vào bình đi....”. Những lời này đang nói về nó sao. Lòng hắn nóng như lửa đốt, hắn cố gắng nhưng không thể chen vào được bên trong vì bọn người làm:

- CÁC NGƯỜI BIẾN HẾT CHO TÔI....

Hắn hét lên sau đó là một cảnh tượng hỗn loạn xảy ra. Chỉ trong mấy giây, cảnh tượng xuất hiện đã làm cho cả 3 người bọn hắn phải ngạc nhiên...

Chuyện gì đã xảy ra với nó....ba người con gái kia sẽ bị Tuyết làm gì đây....các bạn đón đọc chap tiếp theo nha

12. Chương Xii

- Cậu hãy đi ra đi, để cô ấy cho chúng tôi chữa trị.

Hắn do dự không muốn xa nó.Bây giờ từ một cô gái xinh đẹp đã biến thành một cây bông hồng lớn gai góc. Cơ thể biến thành thân cây đầy gai khắp mọi nơi, phía trên là một hoa hồng đã nở nhưng chỉ có một cánh màu đỏ , còn lại toàn màu trắng. Càng nhìn hắn càng đau lòng. “Tại sao em không phải con người? Tại sao em lại bước vào cuộc đời tôi,để tôi có thêm lý do yêu cái cuộc đời này hơn hả? Sau này mẹ tôi trở về, không còn em nữa tôi sẽ ra sao đây? Nhìn em bây giờ tôi càng sợ hãi hơn,không phải vì thân thể mà vì tương lai em sẽ rời xa tôi” Hắn thần thờ ra phòng khách chờ đợi nó tỉnh dậy.

30 phút trôi qua....một tiếng...thêm mười lăm phút nữa. Cứ mỗi phút trôi qua, hắn lại bị ngọn lửa trong tim đốt cháy đi.

- Công chúa.....

Tiếng nói đó của Shin mà, nó đã xảy ra chuyện gì, sao tiếng gọi đó như cửa vào tâm can của hắn. Hắn không còn sức lực nào để đến bên nó nữa, hắn không đủ can đảm vào nhìn nó bây giờ. Hắn quả thực rất hèn nhát,chỉ có một người con gái mà hắn không thể che chở được, vậy sau này hắn làm chuyện gì được nữa.

Cạch....tiếng mở cửa vang lên, hắn ngược mặt lên kèm theo đôi mắt đỏ,ngậm ngậm nước. Không phải Shin,cũng không phải người đàn ông kia, mà là nó. Nhưng sao tóc nó chuyển sang trắng rồi, khuôn mặt hồng hào trước đây đã chuyển sang trắng xanh xao. Nó bước ra ngoài, phía sau là Shin và người kia.

- Đây là ai vậy hả Shin?

Chất giọng lạnh lùng vang lên ,hắn ngạc nhiên sau câu nói của nó. Nó không nhớ hắn là ai sao chứ. Từ niềm vui khi thấy nó thì hắn đã rơi xuống địa ngục. Thấy thái độ của hắn, Shin đã ngừng ra điều gì đó.

- Cậu có phòng khách cho công chúa nghỉ tạm không.

Nghe Shin hỏi, hấn ngược mặt lên rồi chỉ đường cho Shin và người kia đưa công chúa về phòng. Đó là một căn phòng màu hồng khá ấm áp, bài trí rất tinh tế. Về đến phòng nó liền lăn ra ngủ, Shin và người đàn ông kia đến một cái bàn góc phòng nói chuyện.

- Cậu ta có phải là đứa trẻ năm ấy và anh con không ba.

Người đàn ông kia không trả lời cũng không làm gì cả. Ánh mắt ấm áp kia tỏa ra một sự tiếc nuối nào đó. Năm ấy ông đã sai lầm khi đã để người ông yêu đi. Ông ngu ngốc khi không biết cô ấy đã thai với mình. Sau này khi nghe tin gặp nạn của cô ấy, ông chỉ có thể giữ bà ấy bên cạnh mà không sao làm được bà ấy sống lại.

- Khi nào ba mới nói sự thật này cho cậu ta. Đã thất lạc nhiều năm rồi ba ạ, đừng để quá muộn đấy ạ.

- Thôi mình xuống dưới giải thích cho chàng trai kia mọi chuyện rồi còn về. Ta cảm thấy khó chịu vì không khí ở đây rồi.

- Ba à...

- Đừng nói nữa Shin, chuyện đó cứ để ta lo con không phải quan tâm.

Shin đành đi theo sau ba mình. Xuống dưới cầu thang, cả hai bắt gặp hình ảnh một chàng trai đang ôm đầu đau khổ.

- Cậu không cần phải vậy đâu. Công chúa không sao cả, chỉ là do tác dụng phụ của thuốc làm kí ức trong thời gian gần đây bị xóa thôi.

Nghe thấy thế, hấn có vẻ tươi tỉnh hơn, nở nụ cười nhạt:

- Cô ấy sẽ nhớ lại tôi chứ phải không?

- ừ...khi công chúa tỉnh dậy sẽ nhớ ra thôi à, cậu cứ yên tâm.

- Cảm ơn hai người.

- Cậu yêu công chúa đúng không?

Hấn khựng lại, hấn có yêu nó không? Không ,chắc hấn không yêu nó. Vậy sao lại quan tâm tới nó, sao lại đau đớn khi nó bị nguy hiểm. Không ,hấn tự phủ nhận tình yêu của mình.

- Không tôi không yêu cô ấy.

- Vậy sao cậu lại như vậy khi người bị nguy hiểm,khi người không nhận ra cậu.

- Vì....à vì chỉ cô ấy mới giúp tôi cứu mẹ tôi về thôi.

- Mẹ....có thật vậy không? Shin nói rồi quay sang ba của mình. Mắt ông thoáng buồn rồi lên tiếng:

- khi công chúa tỉnh dậy thì cậu hãy cho người uống thuốc này nữa. Người sẽ trở lại bình thường thôi. Cậu hãy chăm sóc người thật tốt giúp chúng tôi nha. Chúng tôi đi đây, có chuyện gì cứ gọi chúng tôi.

- Tôi tiễn hai người.

Hấn cùng hai người họ đi đến vòng tròn mà hấn đã vẽ. Họ biến mất một cách nhẹ nhàng. Đứng một lát nữa,hấn quay gót vào trong nhà và vô thức đi lên phòng nó. Nắm chốt cửa, hấn do dự không biết nên vào hay không. Và cuối cùng trái tim đã thắng lý trí.

CÁCH....

Hình ảnh một cô gái với khuôn mặt thiên thần đang ngủ một cách rất thanh bình. Hấn bước đến giường nó nằm, nắm tay nó áp vào mặt của hấn.

- Em có biết anh đau thế nào không? Sao em lại không nhớ đến anh chứ. Lúc em hỏi anh là ai? Anh dường như chết lặng đi,anh biết giữa chúng ta không tồn tại mối quan hệ nào khác ngoài là người cộng tác. Nhưng trong tâm can anh luôn muốn chúng ta là khác, chắc không thể rồi. Em hãy tỉnh dậy và gọi tên anh đi. Chắc là không thể rồi, anh không là gì của em sao lại yêu cầu như vậy được vì chính anh đã phủ nhận tình cảm này mà.

Hắn hôn nhẹ lên môi nó, vuốt loạn tóc đang phủ xuống mặt nó, hắn muốn hắn là người đầu tiên cho nụ hôn đầy. Hắn đánh giấu trên môi nó như thể hiện nó là của hắn.

Cánh cửa khép lại đã ngăn cách hai trái tim đã trao cho nhau. Một khuôn mặt dù đang ngủ nhưng vẫn cảm nhận được sự hạnh phúc.

Bệnh viện...

Trong phòng 245.

- Tuyệt à, cậu về nghỉ đi, để anh Khánh ỉnh chăm sóc nha. Cậu mới hiến máu xong còn yếu lắm.

-

-Tuyệt à nghe mình đi mà.

-.....

-Cậu mà cứ như vậy thì khi anh Khánh tỉnh dậy thì cậu sẽ gục mất.

Mặc kệ những lời nói của Như , nhỏ vẫn cứng đầu ngồi bên cạnh đợi Khánh tỉnh dậy.

-Cậu làm vậy thì uống công anh ấy cứu cậu. Anh không muốn cậu vậy đâu, đừng làm anh ấy lo lắng thêm nữa.

- Cậu im đi, cậu biết gì mà nói,người anh ấy lo lắng là Bảo Anh chứ không phải tôi. Anh ấy cứu tôi là vì cảm thấy có lỗi với tôi thôi.

Như ngạc nhiên vì những lời nhỏ nói. Nhỏ biết nhỏ thua nó về mọi mặt, nhỏ biết hết nên nhỏ mới định buông tay. Nhưng giờ nhỏ không thể được nữa, tình cảm của nhỏ quá lớn, nhỏ không thể nhường Khánh cho ai cả.Tuy là bạn nhưng thật sự nhỏ rất ghen tị với nó. Nhỏ muốn cảm nhận sự quan tâm của Khánh như anh ấy đối xử với nó. Nhiều lúc nhỏ cảm thấy ghét nó,ghét cái lạnh lùng của nó đã làm cho Khánh đau lòng nhưng nhỏ không thể làm gì được thay đổi được tình cảm của Khánh. Bây giờ nhỏ chỉ mong được ở bên cạnh Khánh.

Không gian trong phòng bệnh rất căng thẳng và ngột ngạt.

- Khánh thế nào rồi Như?

Nam mở cửa bước vào làm cho không khí đỡ phần nào căng thẳng hơn.

- À...anh ấy đỡ rồi nếu có thể mai sẽ tỉnh lại...à anh ở đây trông Tuyệt và Khánh nha. Tôi chạy về lấy ít đồ.

Nói rồi Như chạy đi không quên quay đầu lại chào Nam. Hình ảnh đó đã làm cho Nam ngây người,tim đập nhanh hơn. Khẽ mỉm cười và cậu đã nhận ra được rằng trái tim mình nay đã có chủ nhân rồi. Nam đưa tay lên ngực,khẽ thì thầm” em sẽ là của anh thôi Như à”...

- Nước.....nước....

Tiếng thều thào làm cả hai người trong phòng thoát khỏi suy nghĩ của mình..

13. Chương Xiii

-Nước....nước...nước...

Tiếng thều thào làm cho 2 con người thức tỉnh khỏi suy nghĩ của mình. Tuyệt nhanh chân chạy đi lấy nước, Nam thì bấm chuông kêu bác sĩ và nhắn tin báo cho Như biết là Khánh đã tỉnh. Trong khi Tuyệt đang cho Khánh uống nước, bác sĩ bước vào. Ai cũng thầm khen đôi trai tài gái sắc này, thời buổi này mà vẫn còn những người yêu thương nhau như vậy, ai mà không ngưỡng mộ cho được.

- Cậu cảm thấy sao rồi? Ông bác sĩ lên tiếng hỏi sau khi Tuyết rời đi. Ông vừa hỏi vừa khám mắt, họng, nhịp tim, huyết áp cho cậu.

- Tôi cảm thấy khỏe nhiều rồi, cảm ơn ông.

- Ừm...mai chúng tôi sẽ khám kĩ hơn cho cậu. Cậu nghỉ đi. Ông bác sĩ lấy tập hồ sơ ghi ghi chép chép xong rồi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, ông đã bị xoay vòng vòng vì tốc độ chạy như tên lửa của Như:

-Anh hai....

- E hèm....cô gái phiền cô bé bé lại, đây là bệnh viện.

Như quay lại trừng mắt, nhưng sau đó cười rồi trả lời:

- Xin lỗi ông, tôi sẽ để ý...hi.

Ông ta khép cửa lại, cô đã hỏi cậu đủ điều với chất giọng khá nhỏ:

- Anh ơi...anh còn đau ở đâu không ? Đói không? Mệt không? Khát không? Sao mặt anh méo xệch vậy?

- Như ơi, cô chạy vào ôm trúng chỗ bị thương của Khánh rồi.

Cô hoảng lên khi nghe Nam nói, quả thật là cô đã thui một cái lên vùng bị thương của cậu, làm vết thương rách miệng, rỉ máu ra.

- Á...em xin lỗi.

- Hình như hôm nay hai người có việc phải đi đúng không? Trễ rồi đó. Nãy giờ Tuyết im lặng, nhìn cậu.

- Ừ...đúng rồi. Đi thôi Như.

Mặc kệ, cô cứ lầm bầm nói mình gốc cậu kéo cô đi ra xe.

Trong phòng, không khí trùng xuống. Cậu vờ ngủ để tránh mặt cô. Cô biết điều đó nên mở cửa đi ra khuôn viên ngồi. Còn cậu, tuy mắt nhắm nhưng tai vẫn nghe rõ tiếng bước chân của nhỏ đã rời đi. Cậu mở mắt suy nghĩ, nhưng mùi ế làm cậu khó chịu. “Đành phải kiếm một chỗ nào thoáng mát hơn thôi”, chiều theo suy nghĩ, cậu vô thức đến khuôn viên sau bệnh viện ngồi bệt xuống. Nhìn xung quanh đây, thật yên tĩnh. Đó là..... Đập vào mắt cậu bây giờ là hình ảnh một cô gái vắt vẻo trên cành cây, mắt hướng về khoảng không vô định.

- Cậu xuống đi, nguy hiểm lắm đó.

Cô giật mình, nhìn về người vừa nói. Là Khánh sao? Không phải cậu đã ngủ rồi sao? Cô nhảy từ trên cây xuống. Phịch...

- Sao cậu lại ra đây...mới tỉnh thì phải nghỉ đi chứ...kéo cảm lạnh thì sao? Nhỏ lên tiếng trách móc cậu không lo bản thân. Còn nhỏ, chỉ mới một ngày mà đã ốm đi thấy rõ mà trách người khác.

- Cậu cũng như mình thôi mà. Phải chăm lo ỉn chứ. Lần này là Khách trách ngược lại Tuyết. Nhưng với nhỏ là lời quan tâm ngọt ngào và nhẹ nhàng. Đang cảm giác sung sướng, thì cậu lại dội một gáo nước lạnh vào mặt nhỏ.

- Từ lúc vào viện đến giờ Bảo Anh có vào thăm mình không?

Nhỏ khó chịu trả lời “không”. Cậu khẽ buồn và nhận ra sự khó chịu của Tuyết. Khánh nhận ra mình đã quá vô ý rồi, nhưng cậu không muốn nhỏ đặt thêm hi vọng nào nữa vì sau này nhỏ sẽ là người đau nhất. Cậu phải làm người ác thôi.

- Mình cần chút gì đó gọi là tình yêu, cậu hiểu mình nói gì không?

Nhỏ hiểu chứ, nhỏ hiểu rất rõ là đằng khác.

- Mình không đáng để cậu yêu, không đáng để cậu quan tâm sao chứ...hức...hức...tại sao chứ...hức..hức...tại sao là cô ấy mà không là tôi chứ?

Nhỏ khóc, khóc cho tình yêu của nhỏ, cho sự phũ phàng của cậu. Nhỏ khụy xuống nền đất. Cậu đau lắm chứ, nhưng cậu phải cố đóng hết vai diễn của mình:

- Chuyện tình cảm nên dứt khoát. Chúng ta nên làm bạn thì tốt hơn.

Tim nhỏ như ngừng đập, có cái gì đó chạy dọc khắp cơ thể, dường như là đau tột cùng. Sao cậu nỡ phũ phàng từ chối khi nhỏ còn chưa mở lời chứ. Thà rằng hôm đó, cậu đừng chần phát đạn ấy, thì giờ nhỏ chỉ đau thể xác thôi. Cậu quả ác độc khi làm như vậy. Ngổ hét lên và chạy ra khỏi bệnh viện trong nước mắt.

- KHÔNG.....TÔI SẼ MÃI YÊU CẬU...TÔI SẼ KHÔNG BỎ CUỘC

Nhỏ cứ chạy, chạy mãi đến khi tiếng điện thoại kéo nhỏ ra:

-Alo...

- chị ơi....3 người chị giao đã bắt về rồi giờ phải làm gì đây ạ..

- Mở cuộc họp bang, tuyên bố ra mắt bang chủ.

- Dạ....

- À đem xe đến đường X, cho chị nha...

Nhỏ ngồi xuống ghế đá ở đó chờ đợi. Nhỏ luôn mong cậu sẽ đặt mình vào vị trí của nhỏ mà hiểu rằng nhỏ đã đau đớn cho tình yêu đơn phương này, đã bao lần để nước mắt chảy ngược vào tim. Nhưng vô vọng khi cậu đã phũ phàng đập đổ niềm tin ấy đi. Còn gì nữa không? Cho tình yêu này. Một lát sau có một chiếc xe phân khối lớn chạy đến chỗ nhỏ.

Còn Nam và Như khi lên xe thì họ không nói gì cả. Không khí yên lặng bao trùm lên xe, cho đến khi cô lên tiếng

-Nam nè....

- Hả....

- Cậu có nghĩ hai người họ trong bệnh viện xảy ra chuyện gì không?

- Tôi nghĩ là không vì họ là bạn của nhau mà.

“Bạn của nhau” nếu thật là vậy thì cô đâu cần phải lo lắng như thế này cả. Cô nên giúp họ hay không? Định quay qua hỏi tiếp, thì cô bất gặp hình ảnh Nam đang chống tay lên thành cửa sổ xe, nhìn chăm chú vào phía trước. Những đợt gió lùa qua làm tóc Nam khẽ bay lên.” Lặng tử thế kia á....nhìn vậy mà cũng có lúc dễ thương ghê ta....what....mày đang nghĩ cái gì vậy Như”. Tuy cô suy nghĩ, nhưng mắt vẫn dán vào Nam.

- Nhìn chăm chú vậy, phải tính tiền hao mòn nhan sắc thôi.

Cậu nói làm cô tỉnh, bất giác đỏ mặt xoay ra cửa bên kia che đi. Hình ảnh đó đã được Nam đưa vào tâm mắt mình.

Tính toong....kết...kết...

Cánh cửa mở ra, chiếc xe lao vào giữa sân. Họ bước vào nhà thì thấy hấn đang ngồi trên sofa suy nghĩ, không chú ý mọi thứ xung quanh diễn ra.

- Này....Nam đập vai hấn. Bảo Anh thế nào rồi.

Hấn giật mình vì cú va chạm vai đấy.

- À, cô ấy đang nghỉ trên phòng đó. Mà vô việc chính luôn nha...2 người nghĩ nguyên do gì, Bang Anger bắt 3 người kia không?

Câu hỏi hấn đặt ra ai cũng lắc đầu cả. Ai cũng tỏ mò mọi chuyện là như thế nào mà ngay thế giới ngầm cũng xen vào. Không khí bỗng chốc chìm trong im lặng, chỉ còn nghe tiếng bước chân người làm, tiếng tách trà của bọn hấn.

Hey playboy

It's about time

And your time's up

I had to do this one for my girls you know

Sometimes you gotta act like you don't care

That's the only way you boys learn.

Tiếng nhạc điện thoại kêu lên phá tan không gian này. Hắc khê nheo mắt lại, sao lại là Jun chứ, thường thì khi có nhiệm vụ gì hay chuyện cấp bách mới gọi cho hắc thôi. Không đợi lâu, hắc bắt máy ngay:

- Alo.

- Chào anh, em gọi để thông báo 10h đêm nay, bang Anger sẽ công bố chủ nhân thật sự đây ạ.

- Sao....không phải Mie ư...

Nghe Mie làm Như giật thót người, đó không phải đàn em của nhỏ và cô ư? Sao hắc gọi tên chứ, có chuyện gì xảy ra vậy chứ. Nam thấy thái độ đột nhiên thay đổi của Như thì ngờ ngợ điều gì đấy.

- Chúng ta đi dự tiệc của Bang Anger thôi.

- Là sao ? chúng ta đến đó làm gì chứ. Như lên tiếng hỏi làm Nam càng nghi ngờ hơn.

- Khi đến đó thì sẽ biết thôi.

Cả ba mới đi được vài bước thì một giọng nói nhẹ nhàng, lạnh lẽo vang lên làm họ phải khựng lại.

- Tôi cũng đi nữa. Một cô gái với mái tóc trắng, kết hợp với chiếc váy đen làm tôn lên nước da trắng ngần của mình.

- Đây là....Nam chưa kịp hỏi thì hắc đã chen ngang.

- Bảo Anh đấy. Cô hãy uống hết thuốc này đi, lên phòng nghỉ đi. Đừng đi đâu cả.

Thấy nó uống xong, hắc quay mặt đi, một bàn tay mềm mại nắm vào tay hắc:

- Phong cho tôi đi nữa.

Giọng nói nhẹ nhàng truyền đến con tim hắc, vô thức gật đầu. Nó mỉm cười nhẹ và đi cùng hắc. Cả 4 người đi 2 chiếc phân khối lớn. Chạy với vận tốc tối đa vì đã trễ giờ triệu tập và vì muốn 2 cô nàng ôm hai chàng. Ra ngoại ô thành phố, đi được một khoảng nữa thì gặp một căn nhà bên ngoài như nhà hoang, nhưng bên trong là căn cứ bí mật của Bang Anger.

Cả 4 người họ xuống xe đi vào hiên ngang. Hắc khê cúi đầu chào bang chủ mới. Khê cười vì cậu nhận ra người quen đã kiếm bao năm nay.

- Ensyo, cô đã mất tích rồi sao giờ lại quay lại nhỉ.? Nó nhìn chăm chăm vào người con gái đang đeo mặt nạ kia. Nó cảm thấy rất quen thuộc với con người này. Sau một lúc quan sát, nó đã nhận ra được rồi, nhưng sao người đó lại nhìn nó như kẻ thù vậy chứ. Sao nó thấy ánh mắt ấy như muốn nuốt sống nó, như ánh mắt Mỹ Kim đã dành cho nó. Nhưng là chuyện gì mới được chứ ai có thể trả lời cho nó biết được chứ.

Chap này mình cảm thấy không hay lắm...ai cảm thấy như vậy thì *bắt tay*....nhớ vote giúp mình nha...(không vote cũng không sao cả)....^___^...

14. Chương Xiv

- Hôm nay, chúng tôi tuyên bố Ensyo là bang chủ chính thức của Anger.

Một cô gái mặc váy đen rất quý phái, chiếc mặt nạ hình bướm đêm đính khá nhiều kim cương đã che đi nửa khuôn mặt kia bước lên sau khi Mie tuyên bố.

- Cảm ơn mọi người đã đến tham dự của bang chúng tôi. Từ hôm nay, tôi sẽ giúp bang phát triển và hòa hợp với các bang khác để tạo mối quan hệ tốt. Chào mọi người.

Sau đó mọi người ở lại nói chuyện với nhau một lát rồi cũng ra về. Giờ chỉ còn lại 4 người bọn nó và Ensyo thôi. Nam lên tiếng hỏi về ba cô ả kia, rất ngạc nhiên khi Ensyo chấp nhận ngay và tự mình dẫn họ đi. Đến nơi, đó là một ngôi nhà nhỏ trong khu rừng phía sau căn biệt thự kia. Bước vào trong, họ thấy ba cô kia bị trói ngồi trên một cái ghế tay bị trói chặt. Thấy bọn hắn, ba cô ả chống cự, nước mắt rơi lã chã mong rằng hắn và Nam sẽ cứu

- Ừm...ừm....

Hắn đi lại vuốt mặt Mỹ Kim. Chát...hắn thẳng tay tát vào khuôn mặt đang sợ sệt kia. Cô nàng tưởng hắn sẽ cứu mình nên vui ai dè....

- Cô nghĩ rằng tôi sẽ cứu cô khi chính cô đã làm Bảo Anh bị thương. Hahaha...các cô nhầm rồi...

Bây giờ, nhìn hắn như một ác ma, khuôn mặt đỏ lên, đôi mắt nổi lên những tia đỏ vì tức giận. Ba cô ả thấy hắn thì càng sợ hơn vì chưa bao giờ thấy hắn đáng sợ như vậy.

- Ngày mai, báo chí sẽ tung tin gia đình các cô như thế nào đây? Phá sản, vào tù vì tham ô.... Các vị tiểu thư ở đây giờ muốn mình như thế nào đây. Tôi sẽ thực hiện cho.

- ừm...ừm..

- À...tôi quên...Nam mày hãy tháo keo ra dùm tao đi.

Nam nhún vai, đi lại tháo keo cho họ. Vừa tháo ra, họ đã lên tiếng xin tha cho họ, ba mẹ họ. Nhưng mọi thứ quá muộn rồi, một khi đã bị thế giới ngầm bắt chỉ có con đường chết thôi, ít ai có thể thoát khỏi nơi đây chết chóc này. Nhìn thấy thái độ sợ hãi kia, Như khê nhìn Tuyết và kéo nhỏ đi ra ngoài:

- Sao cậu ra mặt làm gì vậy? Chỉ cần xử 2 con kia thì xong thôi mà.

- Bỗng nhiên muốn lộ mặt sau bao năm ẩn nấu thế thôi.

- Anh Khánh có biết cậu đến đây không?

Nghe đến tên Khánh, tim nhỏ thắt lại, nụ cười nhạt nở trên môi:

- Không, cậu ấy không biết, mà cậu cũng đừng nói luôn nha. Mình không muốn cậu ấy biết mình là một ác quỷ.

Xoảng...cả hai giật mình quay lại...là Nam. Cậu ta đang đứng nhìn Tuyết với một ánh mắt ngạc nhiên. Vậy là Nam đã nghe hết rồi ư, chuyện không thể giấu được nữa rồi sao. Như quay qua nhìn Tuyết, cô đang lo lắng cho thân phận Tuyết, khi bị bại lộ thì sẽ rất nguy hiểm cho những người bên cạnh nhỏ.

- Ensyo....là...T..u..y..ết...sao...

Nam lấp bắp không nói nên lời, cậu quá ngạc nhiên. Lúc đầu, Nam chỉ là đi kiểm Như thôi, vì cậu không thấy cô đâu đâm ra lo lắng chạy đi tìm. Không ngờ đã nghe thấy sự thật về Tuyết, một thân hình mảnh mai như vậy đã từng có tiếng tăm một thời ở thế giới ngầm này, và bây giờ còn là bang chủ của một bang lớn. Tuyết định lên tiếng nhờ Nam giữ bí mật thì cả hắn và nó cũng đi đến đứng trước nhỏ.

- Không ngờ là cô đấy Tuyết.. bên cạnh tôi thời gian lâu như vậy mà tôi không nhận ra. Hắn nở nụ cười nhạt trên môi, làm mọi người phải lo lắng.

2 năm trước...

- Con hãy bỏ bang Danger đi...và vào CIA làm việc cho ta.

- Tôi không làm theo ý ông muốn đâu...

-Mày....

-Dù ông nói gì thì tôi sẽ không bao giờ làm đâu trừ khi...

-Mày đang ra điều kiện cho ta...hahaha muốn giữ mạng sống cho con bé Ensyo chứ gì...

- Tại sao ông biết ông đã làm gì cô ấy hả?

- Ta không làm gì cả...giờ có làm theo ý ta không?

Hắn chưa kịp trả lời thì một thân hình mảnh mai, đeo chiếc mặt nạ bướm đêm đẩy cửa, đi vào. Cô gái mặt một bộ váy đơn giản, màu đen tuyền, tay cầm một chiếc súng mini cách âm. Hắn ngạc nhiên khi thấy cô gái đó tay cầm cây súng hắn vừa chế tạo.

-Ensyo, sao em lại ở đây chứ và sao em lấy được nó.

- Tôi đã đến theo lệnh của ông rồi, giờ ông muốn làm gì đây.

Cô gái bỏ qua lời nói của hắn mà nói với người mà trên danh nghĩa là ba hắn. Hắn ngờ ra điều gì đó. Miệng nhếch lên một nụ cười chua chát.

- Thì ra là ông gài cô ấy vào chỗ tôi. Dụ dỗ tôi lấy thứ tôi tạo ra...hahaha....tôi khinh.

Hắn khẽ nhếch mép cười, làm tim ai đó khẽ đau. Cô gái ấy lúc đầu chỉ đến với hắn chỉ vì nhiệm vụ nhưng càng tiếp xúc thì Ensyo lại có tình cảm. Vì nhận ra tình cảm của cô, ông La- ba hắn phải thúc tiến kế hoạch của mình.

- Mày....tao là ba mày, mày phải nghe lời tao.... ày 2 lựa chọn: một là vào CIA, hai là chịu một phát đạn của Ensyo. Mày hãy chọn đi.

Hắn chau mày lại, quá dễ đoán hắn sẽ chọn chịu một phát đạn. Nhưng phát đạn đó, khi nổ ra thì nó sẽ xé tan mọi tình cảm của họ, chấm dứt mối quan hệ hiện tại của họ. Liệu hai lựa chọn này có đơn giản quá không, còn âm mưu nào trong đây.

- Bắt đi..... Hắn lên tiếng, hướng ánh mắt vô cảm thẳng đến cô ta. Làm cho lòng ai đó chạnh lại, nhưng rồi cũng giương súng lên bắn. Tay cô run run, không làm chủ được vị trí, tim đập chậm lại vì muốn khắc sâu hình bóng này.

- Bình tĩnh ...giương súng lên, nhắm thẳng vào đây- hắn vừa nói vừa chỉ tay vào ngay ngực mình- bắn đi...nhANH..

Tiếng hét của hắn làm cô rung rẩy , bóp cò....PẦNG... viên đạn đâm thẳng vào cánh tay trái của hắn.

BỐP....Cùng lúc đó , cây súng trên tay cô rơi xuống.Cô sợ hãi định chạy lại chỗ hắn thì giọng nói trở nên lạnh lùng đến đáng sợ.

- Vết đạn này cắt đứt tất cả....Biến và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Hắn quay gót đi về sau lưng, một giọt nước mắt lăn xuống gò má cô gái. Ông La khó chịu thấy cảnh này giờ trước mặt:

- Lau nhanh thứ nước ấy đi....cô đã không thành công...giờ cô hãy thay nó đi.

- Tôi đi liền...

Cô ấy quay đi, cô đã chuẩn bị sẵn sàng trở thành gián điệp ngầm thay hắn rồi. Cô đứng trước cửa phòng hắn, gõ mãi mà hắn không mở. Buồn... giọt lệ lại rơi....một tờ giấy...đặt trước cửa phòng....cô quay đi. Nhưng chưa tới tay hắn thì nó đã biến thành tro. Kể từ ngày đó, hắn đã không gặp Ensyo đến nay.

Trở về hiện tại...hắn đang nhìn nhỏ với ánh mắt khinh miệt. Nhưng hắn đâu biết rằng ánh mắt đó đã là một hành động sai. Nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng, nhưng chất chứa đau đó là một nỗi buồn.

- Mọi chuyện ở quá khứ, tuy tôi không biết rõ lắm nhưng để nó thuộc về quá khứ. Đừng gọi lại nữa. Bây giờ chúng ta là bạn, thì đừng có như vậy với nhau.

Nam lên tiếng giảng hòa, mong rằng không khí sẽ được thay đổi nhưng không thể.

-Tao không tin tình bạn này, tao sợ rằng nó là gián điệp ông già tao cài vô.

Chát...nhỏ tức giận vung tay tát hấn.

- Cái tát này tôi mong cậu hãy suy nghĩ thật kĩ trước khi nói đi.

Hấn tức giận định tát lại thì đã bị nó chặn lại. Giọng nói có phần ầm áp hơn đã xoa dịu đi cái nóng của ngọn lửa tức giận trong hấn:

- Bình tĩnh đi...đừng dùng bạo lực để giải quyết.

Tuyết nhìn nó, nhìn thấy sự ầm áp của nó đối với hấn thì nhỏ lại xót xa hơn.

- Cô không cần làm như vậy đâu...Mấy người không hiểu gì cả...tôi đối xử với mấy người không phải để lấy niềm tin mà là vì....

Nó đang nằm trên giường ấm êm. Nó đã chuyển đến nhà của hấn kể từ hôm đó. Nó đang suy nghĩ về những lời nói của Tuyết. Sau khi mọi người về hết thì nó nói hấn đợi nó một lúc, vì nó muốn làm rõ tại sao Tuyết lại như thế. Và nó không ngờ rằng ,Tuyết thích Khánh đúng hơn là yêu. Nhưng mà Khánh lại thích nó. Nó không tin vào lời nhỏ, và sự kiên định, nỗi buồn chất chứa trong mắt Tuyết buộc nó phải tin. Một người luôn lạnh lùng như nó, khi nghe tin đó,cũng phải ngạc nhiên nhưng sau đó lại trở về ban đầu buông một câu khá phũ:

- Đó là chuyện của Khánh cứ để Khánh nói ,không tới lượt của cậu. Đừng vì lý do này mà ta không còn là bạn. Tôi khó khăn lắm để tin cậu, nên đừng đạp đổ nó được không?

Tuyết ngạc nhiên về câu nói của nó. Tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng tâm can nó đã coi Tuyết như một người bạn thật sự. Tuy câu nói có vẻ rất phũ phàng ,nhưng làm cho Tuyết nhận ra rằng mình đã sai lầm khi ghét một người mà luôn coi nhỏ là bạn. Những người bạn thật sự, nhỏ chưa từng có, nếu có thì cũng vì tiền của nhỏ mà thôi. Riêng nó và Như là hai con người xem nó là bạn mà không có mục đích gì cả. Nhỏ khóc, ôm chầm lấy nó, rất may là nhỏ thức tỉnh kịp thời, còn không sẽ không biết được nhỏ sẽ làm gì nữa. Tuyết đã nghĩ ra những kế hoạch độc ác để xử nó. Nhỏ mù quáng trong tình yêu như ba cô ả đang nằm trong nhà kho kia, nhưng nhỏ khác những người kia là nhỏ đã kịp thời hiểu ra để không mắc sai lầm. Nó đã nở một nụ cười ầm áp, mãn nguyện nhất cho tình bạn này. Nó sẽ nghĩ cách ghép đôi cho Khánh và Tuyết vì nó không thể nhận tình cảm của cậu, vì cậu và nó là 2 thế giới khác nhau và nó chỉ coi cậu là bạn thôi.

15. Chương 15

Tính...toong...tính...toong...

Tiếng chuông cửa nhà Tuyết đã vang lên cách đây 15 phút rồi, mà không có ai ra mở cửa cả. Chẳng lẽ, Tuyết lại lừa mọi người chứ. Nhỏ hẹn với tất cả là sáng nay gặp nhau tại nhà nhỏ, rồi mọi chuyện xưa sẽ được sáng tỏ. Vậy mà, bây giờ không có ai cả. Nam ngả người vào cánh cổng sắt chờ đợi.

Két...két...

- Cổng không khóa...mọi người vào xem sao đi.

Như lên tiếng, bước đi vào trong ngôi nhà. Đây là căn biệt thự của mình Tuyết, được xây theo lối kiến trúc cổ điển với tông màu xanh rêu làm tăng lên độ cổ kính của nó. Cửa chính chỉ khép hờ, ai cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn, đẩy cửa đi vào. Bên trong bao trùm một màu đen tối, lạnh lẽo, khiến mọi người phải rùng mình.

- Sao mà tối vậy? Như rùng mình, nắm chặt cánh tay của Nam, làm cậu sướng rơn người. Nó thì mò mẫm kiểm công tắc điện mở sáng đèn. Căn phòng sáng lên làm cả bọn thấy rõ hơn. Ngôi nhà được bày trí rất cổ điển không giống như tính của Tuyết. Một tấm hình được phóng to treo ở tường cầu thang, bức ảnh đó

làm hấn khựng người. Tấm ảnh của một cô gái có nụ cười trong sáng và rất ấm áp, tay cầm chiếc mặt nạ ấy. Mọi ánh mắt đều dồn vào tấm ảnh đó, thắc mắc mà không lý giải được.

- Đó là ai vậy? Sao lại cầm cái mặt nạ của Tuyết. Không lẽ là hình của Tuyết sao? Nhìn lạ quá.

Như ngó nghiêng nhìn ảnh, mong là nhận ra Tuyết nhưng không thể. Nam thì lắc đầu, bó tay vì độ con nít của cô, cậu đi quanh căn nhà, bắt gặp một lá thư.

Bì thư ghi là gửi cho họ. Vậy là của Tuyết rồi. Nam kêu mọi người lại xem, Như nhanh chóng chạy lại, còn nó và hấn thì vẫn im lìm đó. Nó nhìn hấn, hấn nhìn tấm ảnh, nó nhìn thấy sự đau đớn của hấn, lòng cũng khẽ nhói lên, khó chịu vô cùng. Nó không chịu được, đành kéo hấn đi lại chỗ Nam.

” Gửi mọi người,

Chắc là mọi người thấy bức thư này, thì tôi không còn ở đây. Không phải tôi muốn tự diệt đầu nha. Tôi đi trả thù cho chị của tôi, Ensyô. Chắc bắt ngờ lắm đúng không? Thật sự là Ensyô là chị ruột của tôi. Chị ấy vì tôi nên mới bước chân vào cái thế giới ngầm và phải làm thuộc hạ cho ông ta.

Chị tôi muốn bảo vệ cho Phong mà phải chấp nhận bắn một phát đạn. Cậu có biết không Phong? Chị tôi yêu cậu rất nhiều, chị đã rất vui khi cậu không đồng ý yêu cầu của ông ta. Cậu có bao giờ thắc mắc là sao ông ta ra điều kiện dễ dàng không? Nhưng chính xác là không dễ, cậu từ chối thì chị tôi phải thay thế cậu, đột nhập vào CIA. Trước khi đi, cho đã gửi cho cậu một lá thư, cậu có nhận được không? Sao cậu không ra gặp chị chứ, cậu hận chị đến mức đó sao.

Hôm đó, chị chờ cậu mà bị lộ thân phận nên....

Hôm nay, tôi đã bị lộ rồi, đã có người muốn diệt tôi, nên tôi phải diệt họ trước thì mới có sống được. Hẹn gặp lại mọi người.

Tuyết”

Bức thư nằm trong tay hấn bị nhàu nát. Hấn lại khóc, là người con gái thứ ba mà hấn khó. Khóc trong hối tiếc, ân hận, hấn hận người mang danh cha mình. Hấn đang đau khổ, ba người kia thì đang lo lắng cho Tuyết, không biết nhỏ đang ở đâu. Bất giác, hấn đứng thẳng dậy:

- Tôi không để Tuyết bị gì nữa đâu. Tôi biết Tuyết đang ở đâu. Mọi người theo tôi.

Dù cho nghi ngờ, nhưng cả bọn vẫn đi theo. Dù có một thông tin nhỏ nhất, thì cũng phải nắm lấy. Họ không thể để Tuyết mạo hiểm được, vì họ là bạn của nhau, và vì nhỏ là em của Ensyô người đã cứu hấn một mạng. Cả bọn người đang chạy với tốc độ cao hướng đến khu rừng phía Tây.

Tại đó, một cô gái đang chỉ đạo đàn em của mình mai phục. Đó không ai khác là Tuyết.

- Con mỗi khi đang giao dịch thì chạy cướp hàng và bắt người này cho ta, hiểu không?

- Rồi.

Tuyết gạt đầu, ra hiệu cho họ nấp, còn nhỏ thì nắm trên tay tấm hình của Ensyô, một giọt nước ăm ăm lăn dài trên má. Nhỏ giật mình, lau nhanh giọt nước ấy.

- Em xin lỗi, em hứa với chị sẽ không khóc nữa mà...., chị à, hôm nay em sẽ trả thù cho chị. Hãy đợi em.

Nhỏ hôn lên tấm ảnh, rồi nhét vào túi áo rồi núp xuống bụi cây, chuẩn bị hành động.

Mười phút sau, ba chiếc xe đen chạy đến chỗ đó, chính xác là bãi đất trống đối diện khu rừng. Một người đàn ông trẻ bước xuống trước và chạy đến mở cửa cho chủ của mình. Chiếc gậy được đặt xuống đất, một người đàn ông khá lịch lãm bước xuống. Người đó chính là ba hấn và cũng là đối tượng mà bang của Tuyết đang nhắm đến. Họ đang buôn ma túy với một nhóm người ở Trung Quốc tới. Đúng là bọn muốn hại nước mà, họ đang trao vali cho nhau thì bọn hấn đến kịp, chặn ngay đường bắn của bọn người của nhỏ. Nó thì đột ngột xuất hiện phía sau Tuyết, đặt tay lên vai làm nhỏ giật mình và theo quán tính thì xoay súng lại. Nó đã kịp chặn lại trước khi nhỏ bắn.

- Sao cậu biết mình ở đây mà đến chứ?

Nó chỉ mỉm cười, ra hiệu cho tất cả người của nhỏ rút. Nhỏ ngạc nhiên khi mà nó có thể một cái búng tay thì mọi người đã lui xuống. Thực chất là họ đã bị loài cây thôi miên nên mới như vậy.

- Đi thôi..hãy đợi một cơ hội khác để trả thù...được chứ.

Giọng nói của nó sao ấm áp thế, khác với sự lạnh lùng thường ngày. Nó đã thay đổi rồi sao cười nhiều hơn, nói nhiều hơn, biết quan tâm, tất cả đều do những người bạn này giúp nó. Nhưng sự thay đổi này, thật sự là tốt không? Hay nó chính là rào cản lớn cho sự trả thù của Bảo Anh.

Sau khi nó rời đi, thì Nam và Như được phân công đứng ở bìa rừng để đứng chờ người của nhỏ. Hấn phóng xe vào khu đất trống, bước xuống trước những ánh mắt ngạc nhiên, đặc biệt là ba hấn:

- Sao....sao mà lại...ở đây..

- Sao vậy, tôi là con ông mà chẳng lẽ tôi không nên đến chỗ này sao.

- Tại sao mà biết...

- Tôi không muốn biết thôi, chứ muốn là búng tay là rõ từng gốc rễ. Sao giao dịch xong chưa? Để họ đi, cha con ta nói chuyện nào.

” cha con” hấn nghĩ trong đầu, hai từ ấy nói như một sự mỉa mai, khinh thường người mang danh cha này. Ông ta quay qua nói với người kia, sau đó họ lên xe đi. Bây giờ còn lại hai cha con hấn, bộ mặt cáo già lộ ra. Ông ta nhếch mép

- Mà không cần giả vờ thế đâu... mà muốn gì, nói thẳng đi..

- Được...ông còn nhớ Ensyo không?

Nghe đến cái tên này, ông ta giật mình, mặt tái đi. Hấn thấy bộ mặt vẻ lo sợ ấy thì càng chắc chắn những gì trong lá thư lad đúng.

- Ông đã làm gì cô ấy...

- Ta..

- sao ông không thể nói được chứ gì, vì ông ép cô ấy thay tôi làm gián điệp, hủy mất bức thư cô ấy gửi cho tôi và báo hại cô ấy phải chết đúng không?

Hấn tức giận hét lớn, và với độ nhạy bén về thính giác của nó, nó đã nghe hết. Lòng nhói lên một cảm giác lo sợ, nhưng không biết sợ gì. Đang mãi suy nghĩ thì nó có cảm giác ai đó đang ở phía sau mình, quay lại, giật mình nhận ra đó là ông Lathan (ba của Shin) đang nhìn chăm chăm vào ba hấn. Nó làm Tuyết bị thôi miên rồi tiến đến ông ấy,

- Tại sao ông lại ở đây...ánh mắt ấy là sao...

Nó lên tiếng hỏi với chất giọng rất lạnh lùng làm Lathan thức tỉnh lắp bắp trả lời.

- Công chúa...tôi...tôi

- Sao ông không trả lời tôi vậy? Chẳng lẽ ông ta là...

Với IQ cao ngất ngưỡng thì nó cũng đã nhận ra rằng ba hấn là kẻ thù của nó. Phải làm sao đây, ba hấn là kẻ thù của nó vậy hấn với nó sau này là sẽ ra sao đây chứ.

- Công chúa, người có tình cảm gì với cái cậu tên Phong không vậy?

Ông thấy rõ sự bối rối của nó, dăm ra lo lắng nên hỏi. Nó thì giật mình khi bị hỏi bất ngờ như vậy. Nó chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tình cảm với hấn cả, nó với hấn là hai thế giới tồn tại song song nhau, không thể hợp nhất lại với nhau được. Nhưng những cảm giác đau đớn khi hấn nhắc đến Ensyo, ấm áp khi bên hấn...vậy là gì. Nó không nhận định rõ tình cảm của mình được.

- Công chúa, người nên nhớ rằng, cậu ta là con trai của kẻ thù thì cũng là kẻ thù của người. Mong người hãy nhớ lấy điều đó. Tôi đi đây.

Biến mất trong giờ không trung, Lathan đã để lại một câu nói ám ảnh nó, “Phong là kẻ thù” làm nó không thể nào thoát khỏi cái hố thù và càng lún sâu vào. ” đúng cậu ta là con trai kẻ thù thì cũng là kẻ thù, tôi sẽ lợi dụng cậu để giết ông ta. Cậu đừng trách tôi ác, nếu có trách thì trách tại sao cậu là con của ông ta”... Thật không ngờ chỉ một câu nói đã khai thông đầu nó theo một chiều hướng xấu đi. Liedju trong trái tim nó thật sự muốn lợi dụng cậu không?

Liệu rằng trái tim và lý trí cái nào sẽ thắng đây?

16. Chương 16

Sáng chủ nhật....

Hôm nay, hần muốn dẫn nó đi chơi nên đã dậy từ rất sớm. Hần tự mình làm đồ ăn sáng và tự mình lên kêu nó dậy. Đứng trước cửa phòng nó, hần hồi hộp, tim cứ đập loạn xạ, tay thì cứ đưa lên định gõ nhưng lại bỏ xuống. Sau một hồi, hần cũng gõ cửa bước vào, khó thở là thứ mà hần cảm thấy lúc này. Chưa kịp ra ngoài thì hần đã gục xuống nền. Nghe thấy có tiếng động, nó bật dậy nhìn xung quanh và dừng lại ở người đang nằm dưới kia. Không suy nghĩ nhiều, nó kéo hần ra ngoài để có đủ oxi cho hần. Nó là loài thực vật, tuy mang lột người nhưng nó vẫn không thể mất đi bản năng của loài. Ban đêm nó hút oxi và thải cacbonic, mà nó lại có thói quen đóng kín cửa ,nên lúc hần vào phòng ngập toàn khí cacbon dẫn đến khó thở thôi. Nhưng với nồng độ cacbon trong phòng này rất cao với một người bình thường thì sẽ chết nhưng hần chỉ bị ngất thôi. Thật lạ mà. Nó đang thắc mắc thì nghe tiếng ho sặc sụa của hần thì giật mình, đỡ hần ngồi dậy, nó vuốt nhẹ lưng cho hần dễ thở. Hành động ân cần, ấm áp của nó làm hần hạnh phúc, khẽ mỉm cười, hần với lấy nắm tay nó, lắc đầu tỏ vẻ không sao. Nó rút tay lại, lạnh lùng đứng dậy.

- Cậu không sao thì tốt, xuống phòng khách tôi có chuyện muốn nói. Và từ nay đừng tùy tiện vào phòng của tôi nếu chưa muốn chết.

Ấm vực lạnh từ miệng nó đã làm cho cái ấm áp kia đóng băng lại. Hần chợt trùng xuống, chạy đến chỗ nó, kéo vào phòng ăn. Nó chau mày khó chịu nhưng vẫn làm theo ý hần. Nhấn vai cho nó ngồi xuống, hần chạy vào bếp bưng ra một tô phở thơm phức, vẫn vẻ mặt lạnh lẽo ấy nhưng lòng thì vui mừng, hạnh phúc. Cái vui mừng chưa được bao lâu thì câu nói của ông Lathan lại hiện lên” Phong là kẻ thù”. Sao lại khiến nó nhớ lại lúc nó hạnh phúc vậy chứ, ông trời đang đùa giỡn với nó vậy sao. Đặt tô phở trước mặt nó, hần cười:

- Tôi tự làm đó, cô ăn thử đi.

Nó không cầm đũa của hần đưa mà nhìn lên mắt hần.

- Tôi đã tìm ra được người đó rồi.

- Ai vậy?...hần hỏi.

- Đó là...là..

- Ai...vậy..từ bao giờ cô nói kiểu ấp úng vậy chứ.

- Là La Hùng...ba của cậu đó.

Câu trả lời của nó làm hần chết sững, đôi đũa trên tay từ đó cũng rơi xuống.

- Lời hứa trước đây có thể hủy bỏ. Kể từ nay, chắc tôi và cậu sẽ là kẻ thù của nhau đấy.Tôi mong cậu giữ bí mật, đừng để tôi phải xóa kí ức của cậu...

Nói xong, nó quay lưng đi, lòng đau đớn. Không chỉ riêng mình nó, khi vừa mới bước khỏi nhà, hần xua tất cả mọi thứ trên bàn xuống. Tay thì cứ đâm liên tục lên tường, miệng hét lên:

- Tại sao là ông chứ...ông làm 2 mẹ con tôi xa cách giờ lại muốn cô ấy xa tôi nữa hả?... TÔI HẬN ÔNG.

Hần cứ đâm như vậy, máu từ tay chảy dọc theo vách tường. Một tiếng nói ngoài cửa vọng vào:

- Mày cứ hận tao đi, nhưng mày phải nhớ tao là cha mày.

-Hahaha...cha hả? Là kẻ sát nhân mới đúng.

Lúc này, hắn ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt, nhếch mép.

- Mày...mày...

-Loại người như ông hưởng thụ đi...sắp phải gặp mẹ tôi rồi...

Nói xong hắn rồ ga đi, bỏ mất người đàn ông mặt đỏ tía tai vì giận. Tay ông ta nắm chặt lại, miệng lầm bầm.." mày bắt đầu phản tao rồi ư."

Nó sau khi rời đi, thì tiến thẳng đến vườn hồng của trường để nghỉ ngơi. Nằm giữa bầu trời trong hấp thụ ánh sáng mặt trời là thứ mà nó thích nhất. Tách...tách... những giọt nước mắt thi nhau trào ra.

- Mẹ ơi, con đã tìm ra được người đó rồi mẹ à....chờ con một xíu nữa thôi nha, con sẽ mau đến với mẹ thôi. Cuộc sống này buồn thật mẹ à, ở đó mẹ vẫn theo dõi con đúng không? Mẹ cũng đã thấy cậu ấy rồi đúng không? Con trai kẻ sát nhân đó mẹ, là kẻ thù của nhau mà sao con không nỡ mẹ à. Cảm thấy khó chịu và đau lắm...mẹ biết sao không, giải thích cho con hiểu đi mẹ....huhuhuhuhuh.....

Nó khóc, khóc rất nhiều, và ngủ thiếp đi trong vòng tay của hoa hồng.

Trong ngôi nhà ở ngoại ô...

Một cô gái đang ngồi ôm điện thoại của mình xem ảnh một người con trai. Đó là Tuyết, mấy ngày nhỏ đã không đến bệnh viện thăm Khánh chỉ là ở nhà và nhìn tấm ảnh mà chụp lên cậu mà khóc. Nhỏ lúc nào cũng nhớ cậu, ngay khi ngồi kế bên cũng nhớ rất nhiều. Nhớ như lá nhớ cành, nhớ như là người ta không quên thờ một giây nào cả. Nỗi nhớ ấy hiển nhiên như một ngày phải có sáng, có tối, phải có mặt trời, mặt trăng. Nhỏ nhớ cậu nhiều như vậy đấy. Nhưng sao cậu phủ phàng như vậy chứ, đập đổ tất cả hi vọng của nhỏ.

- Không sao...mày phải tỉnh táo lên Tuyết... không được khóc nữa.. sẽ rất xấu đó..

Nhỏ luôn an ủi mình như vậy, nhưng mấy phút sau lại khóc.

Ở một nơi khác, cũng có một người đang tự dằn vặt chính bản thân mình, hối hận vì những câu nói ngày hôm đó. Nhưng giờ đã quá muộn, làm sao mà thay đổi được chứ. Hôm nay,Như đến thăm Khánh và cũng như mọi hôm, cậu vẫn ngồi trên cành cây sau vườn, nhìn về một hướng vô định. Cô lắc đầu ngán ngẩm:

- Anh à. Anh thật sự yêu ai..hãy cảm nhận đi, đừng có trưng bộ mặt đó nữa, anh phải chọn giữa Bảo Anh và Tuyết. Nhanh chứ không là không kịp đâu. Đây, cái này chắc sẽ làm anh thoải mái hơn nhiều. Khi buồn anh hãy lật ngược nó lại, nhìn dòng chảy của nó, lòng mình cũng sẽ nhẹ theo.

Nói rồi, Như quay đi, để lại cho cậu bao nhiêu suy nghĩ tự bản thân cậu trả lời. Đeo tai phone vào cậu thả hồn theo điệu nhạc..

Người yêu ơi anh sẽ

Yêu và yêu mỗi em thôi

Sẽ không xa rời

Yêu trọn đời em nhé !

Người yêu ơi anh muốn

Trao tặng em những bông hoa !

Cùng hát lên câu ca

Chỉ có em

Chỉ mỗi em

Forever

Love you
For Ever Ever Ever
Ever ever ever(x2)
Đã có lúc anh từng luôn nghi ngờ
Chuyện tình yêu đẹp như thần tiên chỉ là giấc mơ
(Đối với anh)
Và chắc có lẽ sẽ chẳng ai yêu được anh đâu
Vì anh xấu
Hơn con gấu
Và em đến bên anh như là mơ
Cho anh thôi ngẩn ngơ và mong chờ
Em đã mang cho anh những nỗi nhớ
Đêm về cứ thế suy tư làm thơ
Ôi cuộc sống năm nay đã khác xưa
Không còn game không còn lập đàn cầu mưa
Xuống phố thì không sợ một mình nữa
Yêu em anh sẽ mãi là điểm tựa
Hôm nay là ngày tình nhân
Ngày riêng của đôi chúng ta
Dắt em đi ăn kem tặng em một bó hoa
Bước đi bên anh nhìn em vui em hát ca..
Say La la la
Nhìn ngắm nụ cười em
Anh thấy yêu em nhiều hơn
Baby trong trái tim anh
Và em ơi em ơi em là
Đối với anh em là nàng Juliet
Với vẻ đẹp trên từng Centimet
Nắm tay em đi khắp thế gian và ngay cả khi lên tới đỉnh Everest
(E E E E Everest x2)
Anh chỉ mong yêu em không quá khó
Cả thế giới cứ để đó anh lo
La la la la la la la
Anh mong mỗi sớm được thứ dậy
Bên cạnh em người đầu yêu
Là la la la la la la

Nhớ em nhiều nhớ em nhiều

Oh Baby !

Khánh nhép miệng hát theo, tự cười bản thân” đến khi nào mày mới đủ tỉnh táo giải quyết chuyện này đây” đến khi nào cậu mới có thể giống người con trai trong badi hát đây. Họ hát trong hạnh phúc còn cậu thì hát trong đau đớn..

Xong chap này rồi hình như hơi ngắn phải không ạ..... cảm thấy ác quá với mấy đứa con của ta quá...

Ai có thể biết Như đã tặng gì cho Khánh không...?(người đầu tiên đúng sẽ tặng chap sau cho người đó)

Chân thành cảm ơn những reader đã theo dõi trn của mình đến bây giờ....*cúi đầu*...mong mọi người ủng hộ nữa ạ.....

17. Chương 17

Chap này mình tặng cho rose-ugly đã trả lời đúng câu hỏi chap trước.

-Anh à, anh uống nhiều rồi đó, đừng uống nữa.

Jun đang cố gắng khuyên hấn dừng uống nhưng vô dụng. Từ lúc vào, hấn đã uống sạch 3 chai Vodka hạng nặng, mà từ sáng giờ hấn chưa có gì lót bụng, kiểu này dạ dày hấn sao chịu nổi. Trong lúc đang lo lắng thì điện thoại hấn reo lên. Khó chịu vức đi, cũng may là Jun chụp lại được , cậu vui mừng bắt máy vì đó là Nam.

- Alo, anh Nam, em Jun đây.

- À.. ừ...sao em bắt máy, thằng Phong đâu.

-Anh ấy đã vào bar 4 tiếng rồi, uống say mềm, em khuyên cỡ nào không nghe anh à.

- Ừ, anh tới liền.

Nam phóng xe chạy thẳng đến bar, cậu dự định sẽ rủ hấn đến đón Khánh trở về nhà nhưng lại gặp tình trạng say sấn này. Nam chạy thẳng đến căn phòng của hấn, bấm mã rồi đi vào, căn phòng thật bừa bộn, đồ ăn thì bị vứt đầy dưới sàn, chai rượu nằm lẩn lổc. Trên ghế , hấn đang nốc từng ly rượu đầy vào miệng, tay vẫn còn rỉ máu. Nam đi lại dứt lấy ly rượu, hấn tức giận đứng dậy, nhưng nhận ra Nam hấn thần nhiên ngồi xuống ,lấy ly khác và rủ Nam uống cùng. Cậu cầm hết tất cả ly đập hết xuống dưới sàn, thoáng ngạc nhiên nhưng hấn vẫn tiếp tục cầm chai lên. Thấy không có gì thay đổi, Nam tức giận, giằng lấy chai rượu trên tay hấn, ném vào tường. Lần này, hấn thật sự tức giận, đứng dậy lao đầu vào Nam mà đánh tới tấp. Miệng cứ la to ” lão già ông hãy chết đi, chết đi...Tôi hận ông” hấn đang nhắm tướng Nam với ba của hấn. Không đánh trả, Nam hứng chịu cho đến khi hấn gục thật sự. Nhìn khuôn mặt của Nam đã biến dạng Jun lo lắng:

- Mặt anh....anh không sao chứ...mà sao anh không đánh trả...

- Không sao...vì Phong đang say ,bị ảo giác nên đánh lại sẽ bị nặng hơn anh và anh không muốn nó thêm tổn thương nào nữa hết á. Thôi anh đưa nó về đây.

Nam dìu hấn ra xe, đưa hấn về nhà. Trên đường đi, hấn cứ gọi tên nó làm cho Nam rất ngạc nhiên.

- Bảo Anh..... Nam giật mình vì tiếng nói lèm bèm của hấn. Đang tập trung lái thì hấn lại la lên:

- Anh yêu em Bảo Anh à, xin em...hức...đừng rời xa anh.

“what...Phong vừa nói cái gì? Yêu Anh ư? Không thể nào tin nổi” Nam cứ vừa suy nghĩ về hấn, vừa lái xe. Đến nơi, cậu dìu hấn về phòng, khi xong xuôi mọi việc, đang ra về thì cậu đi qua một căn phòng. Nhìn

chung không có gì đặc biệt, nhưng bộ đồng phục nữ trường FM đã làm cậu khựng lại. ” Tại sao lại có con gái trong phòng này chứ?” Thắc mắc nên cậu đã đẩy cửa đi vào.

- Bảo....Bảo...Anh...sao lại là đồng phục của cô ấy chứ?

Nam thực sự ngạc nhiên khi đập vào mắt mình chính là bảng tên của nó. Đang thắc mắc mọi điều mà không có câu trả lời thì một giọng nói vang lên làm cậu giật mình làm rơi bộ đồng phục.

- Cậu làm gì trong phòng của tôi vậy...

- Xin lỗi cậu...

Nam nhặt nhanh bộ đồng phục ấy, rồi rít xin lỗi và đi ra ngoài.

- Mà sao cậu lại ở đây vậy...

- Không cần biết nhiều, sau này tự khắc sẽ biết, và mong cậu hãy giữ bí mật này giúp tôi.

-À....ừ...mà Phong đang say nằm trong phòng á...cô giúp tôi chăm sóc nó nha. Tôi đi đây.

-Ừ...khuôn mặt của cậu, lo cho bản thân kĩ vào.

- Cảm ơn.....

Sau khi Nam đi được một lúc, thì nó lại đi qua phòng của hấn, thản nhiên đi vào. Ngồi xuống bên cạnh, nó nắm lấy tay hấn:

- Tôi đau khi biết được anh chính là con của kẻ thù tôi. Khó chịu lắm khi cứ đối mặt với nhau, nhưng tôi phải lợi dụng anh thôi. Hãy tha thứ cho tôi nha, không hiểu sao tôi cảm thấy ấm áp, luôn muốn bên anh nhưng chúng ta là hai thế giới khác nhau, tôi không thể dễ dàng cảm lẫn áp được . Xin lỗi.

Nó vừa đứng dậy, thì hấn nắm tay nó kéo xuống,” đừng rời xa tôi mà, tôi yêu em, Bảo Anh”. Nó ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn hấn, thì ra hấn đang mơ. Mà những người khi say luôn nói sự thật, vậy là hấn nói thật ư. Sau đó vài giây, nó trở lại vẻ mặt lạnh lùng, giật mạnh tay hấn ra, nó bước đi.

-Không thể được , không để cậu phá đi kế hoạch của tôi. Xin lỗi.

Và từ ngày hôm đó, nó luôn tránh mặt hấn, về nhà thì nó luôn ở trong phòng, không ra ngoài vì nó sợ gặp hấn, sợ đối mặt với sự thật và sợ hấn sẽ hận nó. Còn hấn thì luôn tìm mọi cách tiếp cận nó, muốn nó cho hấn tham gia vào những chỗ nào có hấn là không có nó. Hấn đau lắm, nhớ nó lắm mà không thể làm gì được .

Thấy hấn và nó rất lạ, Khánh đành ning rằng cả hai đã giận nhau, cậu tranh thủ chạy đi gặp nó. Kể từ lúc ra viện, cậu bị Như quản thúc chặt quá không thể đi đâu được . Khánh nhắn tin cho nó, hẹn gặp ở sân thượng sau giờ học, có chuyện quan trọng cần nói.

Cuối cùng, buổi học cũng kết thúc, nó xách cặp nhẹ nhàng đi lên cầu thang. CẠCH.....

Một rừng bong bóng đang hiện ra trước mặt nó, tất cả, chỉ ghi một câu.” Anh yêu em”. Nó khá bất ngờ, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt lạnh lùng của mình. Nhạc bắt đầu nổi lên, êm đềm nhẹ nhàng, Khánh bước ra từ phía sau làn bong bóng. Cậu đang mặc trên người bộ vét đen, tóc được vuốt keo tỉ mỉ, tay cầm một bó hồng lớn. Cậu bước từ từ lại chỗ của nó, quỳ xuống làm nó mở to cả mắt. Khẽ nhăn lại, nó phát ra âm vực lạnh tanh:

- Có gì đứng dậy nói đừng quỳ như vậy?

Vẫn quỳ đó, cậu ngược mặt lên, nhìn thẳng vào mắt nó.

- Làm bạn gái anh nha.

- Không...nó không cần suy nghĩ mà trả lời luôn.

- Vì sao? Hình như đoán trước được thái độ của nó, cậu rất bình tĩnh hỏi lý do.

- Vì...vì...tôi yêu Phong.

Câu nói của nó làm cậu buồn buồn lắm. Còn nó, không hiểu tại sao lúc đó lại nghĩ đến hấn, lại buông câu trả lời như vậy. Nó quay đi, để đằng sau, Khánh đang suy sụp, bó hồng trên tay từ từ rơi xuống, dù đã biết nhưng mà vẫn cảm thấy tổn thương. Trước khi rời đi, nó nói một câu mà làm cậu phải nghĩ lại:

- Cậu không phải yêu tôi, mà người đó là Tuyết, chính cậu đã phủ nhận tình cảm chính mình đó. Cái cậu dành cho tôi là sự rung động thôi. Hãy nghĩ thật kĩ đi, tôi nói là thật đấy.

Cánh cửa khép lại, nó cứ đi như người vô hồn, cho đến lúc đụng vào người hấn, thì bắt chợt giật mình:

- Suy nghĩ gì mà thần thờ như vậy?

-À....ừ...không có gì. Thôi mình về đi.

Nói xong, nó kéo tay hấn đi về và quên mất là nó đang cố tránh hấn. Luôn có một ánh mắt theo dõi nó từ lúc rời sân thượng đến lúc gặp hấn, ánh mắt tức giận nhưng đầu đó vẫn chất chứa một nỗi buồn. Tĩnh....tĩnh...tiếng đt của Tuyết reo lên, là nó nhẩn. " Khánh đang trên sân thượng á, cậu ta vừa mới tỏ tình với tôi, cậu hãy lên an ủi cậu ta đi." Nhỏ mỉm cười chua chát, nó đã đưa cậu cho nhỏ, nhỏ phải nhận và trân trọng. Quay lưng lại, nhỏ thoát chạy lên sân thượng. Từ xa nó nhìn thấy cảnh đấy mà mỉm cười, mong cho nhỏ thật hạnh phúc.

Trên đường đi về....

- Hôm nay, ông ta sẽ chuyển đến nhà của chúng ta đấy.

Hấn lên tiếng thông báo cho nó biết trước để đề phòng. Nghe thấy, nó thoáng thấy qua hình ảnh mẹ nó, không quan tâm mấy về chuyện của ông ta.

- Ừ..

- Cần gì thì cứ nói tôi sẽ giúp cô.

- Tôi chỉ cần cậu cho tôi ở nhờ thôi.

Rồi cả hai chìm vào trong im lặng cho đến khi về nhà. Bước xuống xe, nó nhìn quanh và thấy khu vườn hồng nhỏ đã bị ai phá tan. Thấy nó khó chịu, hấn nhìn theo hướng mắt của nó, thấy cảnh tượng vậy, hấn tức giận:

- Kẻ nào đã làm chuyện này?

Nghe giọng hấn, bà quản gia trong nhà chạy ra.

- Dạ cậu chủ mới về.

- ai đã phá tan vườn hồng này...

- Dạ....dạ....

Bà quản gia ấp úng không biết trả lời làm sao thì một thân hình trong nhà đi ra.

- Là ta...

- Ông muốn gì nữa đây, ông chuyển đến đây tôi không nói gì, tốt nhất là an phận hưởng già. Còn không là hối tiếc đấy.

Hấn kéo nó đi qua mắt ông ta, vừa qua thì nó nghe loáng thoáng..." là cô sao, công chúa?...nó giật mình quay lại nhìn thì thấy ông ta nhếch mép cười làm nó phải đề phòng. " Cáo già như ông, thì tôi phải làm hồ ly thì mới đấu được với hạng người như ông"

Thật sự xin lỗi mọi người, đã để mọi người đợi lâu. Hôm qua mới vừa thi xong, không biết như thế nào mà hiện tại thấy không ổn lắm....răng lắm mới ra được một chap này...cảm thấy không hay mọi người thông cảm...

18. Chương 18

3 ngày trước khi ông La chuyển đến

Tại công ty, ông ta đang đùa giỡn với cô thư kí mới, thì có người thông báo với ông ta có người muốn gặp. Một lúc sau, tiếng gõ cửa vang lên, bước vào là một người phụ nữ tầm 45-50, nhìn rất uy quyền, đẹp theo kiểu sắc sảo. Mời bà ta ngồi ghế, ông kêu người mời nước.

- Bà đây là...

- Tôi là SicaRose.

- Chào bà Rose, hôm nay công ty chúng tôi hân hạnh được tiếp bà.

- Vào thẳng vấn đề luôn, Hôm nay tôi đến đây để bàn một vụ giao dịch với ông.

- Đó là việc gì mà phiền bà đến tận đây.

- Có phải ông có một viện nghiên cứu ngầm về loài thực vật biến thể đúng không?

Câu hỏi của Rose làm ông ta giật thót mình ngạc nhiên, vì sao ư, cái viện ấy làm việc không cho nhà nước biết, mỗi nghiên cứu thành công, ông sẽ đem bán cho các nhà khoa học khác mà thu bạc tỉ về. Tại sao bà ta lại biết sự tồn tại của nó chứ.

-Ông yên tâm, tôi đến để hợp tác chứ không phải uy hiếp đâu. Tôi có biết một người mà mang dòng máu thực vật, không biết ông có hứng thú không?

- Có thật không? Được tôi đồng ý. Nhưng hình như là hợp tác này chỉ có tôi là lợi.

- Tôi chỉ cần ông bắt lấy nó và làm gì cũng được miễn sao lấy được viên ngọc ở cổ họng nó cho tôi. Đây là hình, và cô ta đang ở bên cạnh con trai ông. Và tôi được biết rằng, cô ta là công chúa, nên khi gặp nguy hiểm thì dân sẽ nhốn nháo đi tìm vậy là ông sẽ rất lợi.

Ông La do dự nửa tin nửa ngờ về những lời nói của bà Rose. Quả thật khó ai mà tin nổi lời bà ta nói không. Đọc được suy nghĩ đó, bà ta mỉm cười.

- Ông không chịu thì thôi.

- Không, tôi đồng ý.

Quay về hiện tại.

Từ lúc vào nhà đến bây giờ, nó luôn có cảm giác có người luôn nhìn nó, mỗi nhất cử nhất động đều biết. Quả là cảm giác của nó thật tốt, ông La đã cho gắn camera mini ở khắp ngõ ngách trên đường đến phòng nó. Nó nở một quỷ quyết " ông định đấu với tôi hả, tôi sẽ tiếp ông, cáo già". Bình thường, nếu ai nghĩ nó giống như thiên thần thì bây giờ nó đã lột xác thành ác quỷ...

Nó đã nghĩ ra một kế hoạch khá hoàn hảo và đang trên đường đến phòng hấn. Nó tự tiện đi vào mà không ngại ngần gì cả. Điều đó không tốt chút nào trong lúc này, hấn đang từ nhà tắm bước ra, chỉ mặc độc nhất cái quần đùi thôi. Thân hình thật chắc, lúc này hấn thật sự quyến rũ làm sao, từng giọt nước còn đọng lại trên tóc cứ thi nhau rơi xuống. Mặt cả hai dần nóng lên, nó nhanh chóng quay mặt lại:

- Cậu mau mặc áo vào đi. Tôi có việc cần nói.

- Ừ...chờ tôi một lát.

Hấn vừa quay lưng hướng vào phòng thay đồ thì nó thở phào, ôm lấy tim " mày đừng làm loạn nữa tim ơi" quay qua nhìn hấn và mắt mở lớn. Còn hấn thì khi vào phòng, miệng nở một nụ cười thích thú. Nếu là các cô gái bình thường đã la lên, hay chạy lại ôm hấn khi thấy hấn như vậy, nó thật là khác mà. Một lát sau, hấn bước ra với một cái áo phông rộng và quần dài đen làm hấn thật đẹp.

- Hình hoa anh đào sau lưng cậu từ đâu mà có vậy.

Nó lên tiếng hỏi về vết bớt trên lưng hấn ở đâu mà có. Bây giờ nó thật sự mong là hấn nói do từ nhỏ sinh ra đã có. Vì vết bớt rõ ràng mà còn là hoa nữa thì chỉ loài thực vật hóa người mới có. Nhưng nhớ lại lúc

hắn bị ngất do hít nhiều Cacbonic thì nó đành từ bỏ hi vọng này thôi. Hắn ngạc nhiên khi thấy nó hỏi về cái vết đó, cái vết mà ngày xưa hắn hay bị mọi người chọc ghẹo.

- À...là do tôi sẫm á....

Hắn sợ là khi nói ra nó sẽ chọc hắn, vậy mặt mũi nào đối diện nữa. Thoáng buồn hiện rõ lên khuôn mặt của nó, thật vọng khi đó chỉ là đồ giả.

- Ủm....tôi đã nghĩ ra kế hoạch...cậu giúp tôi nha

- Kế hoạch là gì?

Nó với hắn cúi đầu sát nhau, to nhỏ bàn về kế hoạch.

- Bingo.Quá hoàn hảo.

Hắn búng tay lên, không phải hắn muốn giết ba mà kế hoạch đó chỉ là trừng trị về tinh thần trước thôi. Bắt đầu kế hoạch.

Hắn bước đến phòng ông ta và dụ ông ấy vô khu rừng ngày xưa đó. Đang định gõ cửa vào thì cuộc gọi của ông ta đã làm hắn khựng lại.

- Tao đã nói là thằng Phong không phải con tao, mày muốn làm gì cũng được . Hiện tại nó là vật thí nghiệm của tao, là tài sản lớn của tao.

-.....

- Nó không phải con người, nó là loài thực vật, bà mẹ của nó đã lừa tao hơn 10 mấy năm, cuối cùng bà ta cũng thành hình. Hahaha...tao thuê tụi mày về là làm những thí nghiệm về loài mới đó, chứ không phải để nói nhiều như lúc này. Báo cáo đi.

-.....

- À, cách nhận biết loài là do vết bớt trên cơ thể hả? Mỗi loài là mỗi hình. Ta sắp đưa vật thí nghiệm mới cho người rồi chờ đi..

Tai hắn dần lạc đi, hắn không phải là con ba hắn, không phải con người mà là thực vật là tái thân của hoa anh đào. Vậy là loài thực vật, mà sao hắn đến thế giới đó lại phải uống thuốc mới sống được . Mọi chuyện là sao đây, hắn thật sự là ai..

Nó cảm nhận có chuyện gì đó không ổn, định chạy theo nhưng lại nhận được tin từ loài thực vật.

” Có tin báo là bà SicaRose đã đến thế giới loài người, mà không có sự cho phép của Người, hiện giờ bà ta đang tìm cách trở về thế giới, có nên mở cửa không...”

” mở đi...theo dõi kĩ bà ta.”

Trả lời lại, nó mỉm cười.

- Bà muốn hại tôi à....đợi tôi trở về, tôi sẽ sử lý kẻ phản bội....

19. Chương 19

Hắn thất thần đi trên đường, mà không để ý mình đang qua đường khi đèn đã chuyển sang xanh.

BÍP....BÍP...

Tiếng còi xe tải đang tiến lại gần hơn nhưng hắn vẫn không chút gì là tỉnh táo. Khi mạng sống hắn chỉ còn trong gang tấc thì một sợi dây xanh bay ra, cuốn lấy người hắn kéo vào. Nhanh đến mức không ai nhìn thấy được điều kì lạ đó trừ một người đang đứng bên kia đường.

- Khá lắm, ngày càng mạnh đấy.

Khi hấn vào chỗ an toàn thì nó bên trong đi ra, nhìn bộ dạng của hấn bây giờ nó thật sự đau lòng. Nó biết tất cả mọi chuyện về hấn, nó sẽ không để hấn cứ vậy mãi.

Chát....nó tát hấn một cái thật ạnh vào má. Giờ tay định tát cái thứ hai, thì bị hấn chụp lại.

- Cậu cũng chịu tỉnh rồi đấy hả?

-.....

- Tôi biết cậu đang chịu đựng một cú shock về mặt tinh thần. Ông ta chưa bao giờ coi cậu là con cả, cậu chỉ là một vật thí nghiệm, là một con cờ trong tay của ông ta. Bây giờ cậu phải tỉnh táo hơn bao giờ hết, để tìm cách lật ván bài mà ông ta đã úp gần ấy năm.

Hấn dần thay đổi sắc mặt, từ thần thờ đến tức giận, bàn tay hấn nắm chặt lại, nghiến răng.

- Làm theo kế hoạch, tôi sẽ không làm cô thất vọng đâu.

Hấn quay về căn nhà của mình, tiến thẳng đến phòng ông ta, gõ cửa và chờ đợi giọng nói bên trong.

- Ai đó, vào đi, cửa không khóa.

Hấn vặn nắm cửa bước vào, thấy ông ta đang ve vôn ôm ấp mẹ đàn bà khác trong nhà của hấn. Nhếch mép, hấn đuổi thẳng ả ra ngoài, ngồi xuống ghế, đưa ánh mắt khinh miệt đến "cha" mình.

- Ông nên nhớ, đây là nhà của tôi, nếu muốn làm mấy chuyện đó thì đi ra khỏi căn nhà này rồi muốn làm gì thì làm.

- Mày nên nhớ mày là con tao nha.

- Ha ha ha ha.....CON hả? Tôi không nghĩ vậy đâu. À...mà tôi vào thẳng vấn đề luôn nha. Ông đã tìm "của ngon vật lạ" đúng không?

- Ý mày là...

- Chuyển hàng từ Malay đến đây, hàng thật chất lượng, giá vừa phải. Sao được không?

- Mày có ý gì?

- Tôi chả có ý gì cả, muốn giúp ông một chút để sau này còn giao cái tài sản kết xù này cho tôi nữa chứ.

- Thì ra mày vì tiền mới làm vậy?

- Thì cũng giống ông thôi, sao giờ có chịu chuyển hàng đó không?

- Được, tao tin mày một lần.

- Đừng xưng tao mày thấy cha con ta xa lạ quá đi à. Thôi ta đi thôi.

Bước đi trước, hấn nhếch mép nhẹ "bước 1 thành công". Cả hai lên xe đi khá xa, đã ra khỏi ngoại thành. Ông La thấy lạ bèn lên tiếng hỏi nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng. Cuối cùng cũng đến bãi rừng, ông ta thắc mắc hỏi.

- Giao dịch ở đây hả?

- Vào đi rồi sẽ biết, chắc giờ họ cũng đã đến rồi.

Hấn búng tay cái tách ra hiệu cho kế hoạch bắt đầu. Cả hai cứ đi vào thẳng, hấn đâu biết rằng ông ta đã cho người ở phòng thí nghiệm theo mình. Ông ta nghi ngờ chuyện hấn đột nhiên tốt là có vấn đề và liên quan đến nó nên cử người theo. Đến giữa rừng, thì họ bị mất dấu ông La vì ông ta đã đi vào ranh giới, con người không được vào. Vừa mới bước vào thì khu rừng bỗng chốc thay đổi, trước mặt ông ta, mọi thứ 10 năm về trước hiện ra trước mắt ông. Từ lúc ông giết vợ mình đến lúc người thực vật đến, ông ta sợ hãi khi thấy ông Lathan quay đầu lại, ông ấy rất giống hấn nếu bây giờ hấn còn đôi mắt ấy thì chắc cha con họ sẽ mau gặp nhau thôi. Ngày xưa, vì khi mẹ hấn sinh ra hấn, ông ta nghi ngờ đó không phải con mình nên đã đem hấn đi xét nghiệm. Quả thật, hấn rất khác con người, đôi mắt xanh đỏ, gen của thực vật và trong máu

có chất diệt lục. Không tin vào mắt mình, ông cảm thấy thú vị nên đã thay đổi cặp mắt của hắn để đem thí nghiệm. Mãi suy nghĩ, lo lắng, ông La không để ý rằng này giờ mọi suy nghĩ của ông đã được chiếu lên không gian. Hắn tức giận nhảy vào đánh người đang lơ đãng kia, mọi thứ xảy ra đã làm ông ta cảm thấy lỗi lầm của mình càng lớn. Hắn thật không ngờ ba mình là ông Lathan, người hắn coi là cha hơn mười mấy năm lại là kẻ thù của mình. Nó kéo hắn đi ra khỏi vòng thời gian, để ông ta tự dần vật bản thân đến chết, hình phạt thật nhẹ nhàng nhưng đau đớn. Hắn muốn chính tay mình giết lão ta nhưng thôi nể tình đã nuôi hắn đến bây giờ nên hắn đã để ông ta chết từ từ, và một lí do nữa là hắn muốn bên cạnh nó một thời gian nữa. Cả hai vừa thoát khỏi bãi rừng thì hai bóng đen từ sau lưng họ đâm đến. Phụp..... Dòng chất lỏng màu xanh từ từ truyền vào cơ thể cả hai, hắn cố xoay người đánh gục kẻ sau mình rồi đi qua cứu nó. Sau một hồi, cả hai cũng thoát được bọn kia. Đó là người của phòng thí nghiệm đến bắt bọn nó, tuy có cái đầu thông minh nhưng họ không biết võ nên hắn nhanh chóng đánh gục bọn chúng. Thuốc dần ngấm vào cơ thể, từng bước đi của bọn nó chậm dần, và nó đã gục, còn chút sức lực cuối cùng hắn kéo nó vào bụi cây gần đó nấp. Bấm nhanh số của Khánh, khi bắt máy, hắn chỉ kịp nói chữ “Cứu” rồi gục luôn. Lúc thấy số của hắn, cậu rất khó chịu nhưng vẫn bắt máy, chỉ một từ cứu của hắn đã làm cậu lo lắng, tập hợp tất cả anh em trong bang và gọi ba người kia luôn. Bật GPS lên thì phát hiện cả hắn và nó đều đang ở bãi rừng phía Tây. Trong lúc cả bọn đang chạy đến, thì bọn khoa học đã tỉnh và ráo riết tìm bọn nó, họ biết rõ loại thuốc đó chế từ máu của hắn có tác dụng làm hôn mê những người cùng loài với hắn. Bỗng một người thấy cái gì đó trong bụi rậm.

- Chỗ đây này.....

20. Chương 20

Khi một người trong số bọn họ la lên thì bụi rậm nhảy ra một con thỏ. Loài thực vật trong rừng đã nhanh trí, đuổi thú rừng để bảo vệ công chúa của mình nhưng chỉ hai đến ba phút thì họ nhận được thông báo ngừng hoạt động nên bụi rậm tại nó nấp dần lộ ra. Người ra lệnh không ai khác là bà Sica Rose là dì của nó. Bà ta rất muốn lên làm nữ hoàng nhưng không ngờ, khi mẹ nó chết thì chức nữ hoàng lại được truyền cho nó, tức giận bà ta tìm mọi cách giết nó nhưng không thành công, nên đành mượn tay ông La. Nhưng kế hoạch đã bị thất bại, bà ta đành lộ mặt diệt trừ nó, ra hiệu cho bọn người khoa học là nó đang ở đây, bà ta biến mất.

Khi bọn chúng đi lại, thấy nó và hắn đang nằm cạnh nhau, mừng rỡ, và cùng nhau bỏ bọn nó lên xe. Từ xa, Nam đã thoáng thấy nhưng không thể đuổi kịp bọn chúng, cậu đành dừng xe lại, họp bàn với mọi người tìm cách cứu.

- Tao vừa thấy Anh và Phong bị bắt lên xe đấy.

- Sao không đuổi theo.

Như lên tiếng cắt dòng lo lắng mọi người, nhưng nhận lại là sự lắc đầu của Nam.

- Không thể, chúng cách ta hơn 1km, tôi chỉ thấy thoáng qua thôi à.

- Vậy giờ ta phải làm sao đây, cả hai người họ không được có mệnh hệ gì được.

Tuyệt nghiêng răng ken két, tay nắm chặt lại, mà nói. Nhưng được xoa dịu xuống vì cái nắm tay của Khánh, ngược mặt thì thấy cậu tỏ ý không nên.

——hồi tưởng——

Khánh và Tuyệt đã thuộc về nhau, ngay sau khi nó rời khỏi sân thượng thì Khánh đã nhận thấy tim mình đã đặt nhầm chủ, và khi nhỏ đi lên thì cậu ngồi vắt vẻo trên lan can. Nhỏ cứ tưởng cậu nghĩ quẩn nên chạy lại ngăn nhưng ai dè, nhỏ vấp cái dây buộc làm bật ngửa rơi khỏi sân thượng. Rất may nhỏ đã nhanh chóng bám lấy thành lan can, mọi thứ diễn ra nhanh chóng làm Khánh không biết mình nên làm gì cả.

- Cứu.....

Đến khi nghe tiếng kêu cứu của nhỏ, lúc đấy Tuyết đã dần kiệt sức, buông dần buông dần, và tay đã tuột ra khỏi thành.

- Nắm chặt lấy, anh không cho em thả ra đâu, anh không cho thì em không được rời khỏi anh. Nghe chưa? Nắm chặt tay anh cho đến khi không thể nắm được.

Câu nói của Khánh làm cho nhỏ thêm nguồn động lực sống. Cố nắm lấy bàn tay cậu, cố gắng và cuối cùng cũng lên được. Dựa thành tường, cả hai nhìn nhau cười.

- Sao anh đột ngột chọn em vậy?

- khi em sắp bị bắn, anh không biết tại sao đã nhảy vào cứu em. Lúc anh từ chối tình cảm của em, anh đau đớn dần vật rất nhiều. Và hôm nay, khi em đứng giữa sự sống và cái chết, anh nhận thấy rằng, người anh yêu là em. Từ trước giờ, chính anh cứ phủ nhận điều đó để theo đuổi Bảo Anh. Anh thật ngốc mà.

——quay về hiện tại——

Cả bọn đang lo lắng cho nó và hấn, không biết làm cách nào để cứu cả hai. Không thể tra ra chỗ vì điện thoại đã bị bọn kia vứt đi rồi. Đang suy nghĩ bỗng nhiên Jun la lên:

- A...nhớ ra rồi, anh Phong có một chiếc nhẫn định vị của bang. Hai anh cũng có đó.

Một tia hi vọng lóe sáng, đó là chiếc nhẫn để định vị chỗ người chỉ huy dễ bề hành động. Cứ tưởng sẽ không được dùng tới, hôm nay được dùng.

Tích....tích...

Tiếng thiết bị vang lên khi đã kết nối được. Vui mừng, cả bọn nhảy lên xe phóng đi.

Thuốc mê của bọn bắt cóc không thể làm nó và hấn hôn mê lâu được. Mở hé mắt, cả hai đảo xem có bao nhiêu người để dễ bề tấn công.

Phục....tiếng dây trói đứt ra làm cả bọn quay lại. Rắc...hấn bẻ cổ hai người ngồi trước. Nó luồn lên tay lái, set....một tên nữa ra đi. Tranh thủ lúc mất lái, những tên còn lại đã mở cửa nhảy xuống. Thông minh trước giờ, tính toán không sai lệch điều gì, nhưng hôm nay nó đã sai. Sai khi giết tên lái xe, không kịp trở, chiếc xe lao nhanh xuống vực. Nó kịp thời xô hấn ra khỏi xe, mỉm cười hài lòng.

- Nếu tìm thấy hãy bên cạnh em nha. Em sẽ sống đợi anh. Hãy tìm em nha.

Tiếng nó vang vọng trong không trung, hấn thất thần nhìn xuống vực, thấy thân hình nó từ từ rơi xuống vực. Sau khi thoát khỏi chiếc xe, bọn kia không chạy đi mà còn muốn bắt hấn. Cầm ống thuốc định đâm lên, hấn xoay người bẻ gãy cánh tay. Ánh mắt hấn dần biến đổi, đen sẫm thành xanh đỏ làm bọn kia run sợ. Họ đã tìm kiếm bao lâu nay, biết rõ hiện tại hấn đang rất tức giận. Bọn chúng bỏ chạy nhưng hấn không cho. Thân hình hấn nhanh chặn đường của chúng, con người thật của hấn dần xuất hiện. Từng người từng người một đổ xuống. Xong xuôi hấn đi đến bờ vực

- Bây giờ anh sẽ đến tìm em, đợi anh.

Chưa kịp nhảy, hấn đã bị Nam và Khánh kéo lại.

- Phong, mày định làm gì vậy?

- Thả tao ra, tao phải kiếm Bảo Anh, cô ấy nói sẽ đợi tao.

- Bảo Anh.....cô ấy đâu.

Lần này cả Như và Tuyết cùng hét toán lên. Cả hai gần như mất dần hi vọng và sự mạnh mẽ khi nhìn theo tay hấn.

- Cô ấy đã rơi xuống vực.

Vì chap 19 ngắn quá nên ta đăng kèm chap 20 luôn....chúc mọi người buổi tối ấm áp...hẹn gặp lại năm sau.....

21. Chương 21

Khi biết mình gặp nguy hiểm, nó biết rõ mình sẽ chết, chủ yếu là trước hay sau vậy nên nó đã cứu hấn. Rơi xuống nước, nó dần dần biến thành hình dạng ban đầu để giữa cho bản thân sống sót. Muốn buông tay tất cả nhưng khi nghĩ đến cảnh, hấn đau đớn nó không thể chịu được. Dòng biển mặn chát nhưng làm s o bằng nước mắt chứ, dùng tất cả sinh lực cuối cùng, nó cố gọi ông Lathan đến, dặn ông hãy đưa hấn về, tìm ra gia đình thật sự của hấn. Tin được gửi đi, nó mỉm cười hài lòng, dần chìm sâu xuống.

Shin và cha mình đang ngồi đánh cờ nhận được thông báo thì tức tốc đến. Sự xuất hiện của hai người họ làm cho Như, Tuyết, Nam, Khánh và anh em trong bang nghi ngờ. Còn hấn khi thấy họ như thấy một nguồn sáng trong bóng tối, chạy lại nắm lấy vai ông.

- Bảo Anh...cô ấy đã rơi xuống vực mau mau cứu cô ấy.

Nghe thấy thế cả hai giật thót mình, Shin ngay lập tức nhảy xuống nước, trước sự ngạc nhiên của mọi người. Shin là tái thân của rong biển nên cậu có thể nhảy xuống mà không do dự điều gì cả. Shin lặn bấm điều gì đó làm cho rong rêu tụ hợp lại, bao bọc lấy nó. Cậu bơi lại, cho nó uống thuốc để trở về hình dáng con người. Thấy cả hai ngoi lên, hấn lật đật kiếm đường đi xuống chỗ nó, giành nó lại từ Shin, ôm trong lòng.

- Cậu hãy để ng..à Bảo Anh xuống để thúc hết nước ra.

Shin lên tiếng. Hấn đặt nó xuống, lấy hai tay nó đặt lên ngực, hấn bắt đầu nhấn lồng ngực, lấy một hơi sâu, bắn bọt mũi nó lại, đặt môi mình lên môi nó. Mọi động tác cứ lặp đi lặp lại cho đến khi nghe thấy tiếng ho của nó. Bây giờ mọi người dường như nín thở, chờ đợi sự tỉnh lại của nó, và họ như vỡ òa khi nó mở mắt.

- Sao mọi người đông đủ thế?

Giọng nói đã lạc đi khi ngâm nước mặn quá lâu. Quá đuối sức, nó lại thiếp đi trên mình hấn.

- Thôi đưa Bảo Anh về đi. Chúng tôi có việc đi trước.

Khánh lên tiếng, cậu muốn đi điều tra và trả thù những ai đã hành hạ bạn thân của cậu. Ba người kia hiểu ý, nên đi trước. Hấn cùng Shin và ông Lathan đưa nó về. Vừa đến nhà, hấn đã đưa ngay nó lên phòng, đắp chăn kỹ lưỡng, chắc chắn nó đã không sao rồi hấn mới yên tâm. Bước xuống phòng khách, hấn ngồi đối diện với cha con Lathan.

- Cảm ơn hai người.

- Đó là nhiệm vụ chúng tôi thôi.

- Ừm.....

Hấn định nói điều gì đó nhưng lại thôi. Nhận ra sự lúng túng của hấn, Shin đành mở lời.

- Cậu định nói chuyện gì hả?

Hấn lưỡng lự, cuối cùng vẫn nói ra.

- Tôi không phải con người.

- Ừm....thì sao.

Lần này là Lathan trả lời hấn. Và Phong rất ngạc nhiên khi thái độ của ông ấy, dường như mọi chuyện đã được sắp đặt trước vậy.

- Ông đã biết rồi ư.

- Ừ...cậu là hiện thân của anh đào.

- Sao ông biết.....

Ông ấy cho hấn từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Đang định hỏi thì Shin nhảy vào.

- Công chúa chỉ còn khoảng 3 ngày nữa thôi.

- Gì chứ.....

Hắn giật mình, quên đi chuyện đang nói mà đập bàn đứng phắt dậy. Hai người kia giật mình trước phản ứng của hắn, buồn rầu cả hai cùng nhìn lên lầu.

- Có cách nào cứu Bảo Anh không?

Hắn thấy thái độ của họ thì ngồi xuống ghế lại, nhẹ giọng hỏi han. Nhưng nhận lại là sự lắc đầu.

- Mọi chuyện đã được công chúa sắp xếp hết rồi. Chúng tôi không biết gì cả, chỉ được lệnh đến để đưa cậu về thế giới của ta.

- Không...tôi sẽ không đi đến khi cô ấy không muốn bên cạnh tôi nữa thôi.

Ngày hôm sau....

Cốc...cốc....cốc...

Cạch....

Nó mở cửa bước vào phòng hắn. Hôm qua nó biết hắn cả đêm chăm sóc nó, chỉ mới đi ngủ vài tiếng trước thôi. Lòng nó cảm thấy thật ấm áp và hạnh phúc khi bên cạnh hắn.

- Chỉ còn 2 ngày, tôi ở cạnh cậu thôi. Cảm ơn những gì đã giúp tôi trong thời gian qua, khi tôi mất đi, cậu hãy vui vẻ sống nha.

Nó nắm tay hắn mà thì thầm nói ra suy nghĩ của mình. Đang định đi ra thì bị chụp lại, kéo ngược lại làm nó mất thăng bằng ngã nhào người hắn.

- Chỉ còn 2 ngày, chúng ta chính thức yêu nhau được không? Chỉ 2 ngày thôi. Hãy vui vẻ bên nhau để sau này tôi không hối hận vì đã từng yêu cậu, Bảo Anh.

Nó mỉm cười nhẹ làm cho hắn xao xuyến, gật đầu đồng ý làm hắn nhảy cẫng lên, ôm nó xoay vòng vòng.

- Hôm nay ta đi chơi nha.

- Rủ thêm 4 người kia luôn nha. Tôi muốn nhớ đến họ với kí ức đẹp.

- Hôm nay dành cho tụi nó, mai dành riêng mình thôi đó.

Nó về phòng thay đồ rồi gọi tụi kia đến.

Khánh, Nam, Như, Tuyết khi từ đã hắn thì phóng đến bang chính của mình.

- Mọi người có biết gì về bọn kia không?

- Theo như tôi biết bọn chúng là người thuộc bên khoa học, bên thế giới ngầm đấy. Dưới quyền của ba Phong á.

- Lại ông ta.

- Thôi bây giờ tôi có bằng chứng tội ác của chúng, để chúng sụp đổ và vào tù một gông luôn đi.

Tuyết ra ý kiến nhưng bị Như tỏ ý không hài lòng.

- Quá nhẹ cho chúng đi. Các cậu không thấy lạ sao. Tại sao ông La lại đưa một bọn tay sai không biết võ đến để bắt Phong và Anh. Tôi nghĩ còn điều gì đó uẩn khuất đấy.

Cả ba người kia gật gù công nhận điều đó. Sau một hồi, cả bọn quyết định tấn công rồi tra hỏi đầu đuôi. Mỗi đứa mỗi xe, cả bang hắn và bang Tuyết phóng nhanh đến trung tâm thí nghiệm nằm sau trong rừng biên giới. Gạt chân chống, cả bọn bước xuống làm bảo vệ sợ run chân, Khánh bước lại nắm cổ áo bảo vệ đưa lên

22. Chương 22

Mở cửa ra.

Sự lạnh lùng, tàn nhẫn của Khánh và uy quyền của cả bọn làm hắn ta phải bấm nút mở. Cánh cửa hé ra, phóng xe vào tiếp, wūang đường vào trong khu thí nghiệm chính khá xa. Đường hầm tối mịt, cuối cùng cũng thấy ánh sáng.

- Bọn chúng đang làm cái quái gì vậy.

Trong các ống thí nghiệm toàn là đầu người thân cây. Nam ngạc nhiên như vậy cũng đúng, bọn chúng cứ tấtt bật làm cho những người đột nhập này tức giận.

- Đòang...đứng lại.

Như đưa súng lên bắn và hét làm chúng giật mình núp xuống. Đi vào bên trong, Tuyết ra lệnh cho đàn em tróit hết chúng lại. Khánh nhìn một vòng thấy có một người cứ sợ sệt. Cậu đoán là cầm đầu nơi này nên chính tay bắt lại.

- Các người đang nghiên cứu cái gì vậy?

- Chúng tôi....

- Nói, không là một ngón tay sẽ bị đứt.

-

Nam ra lệnh cho đàn em lấy một cái bàn, đặt trước hắn ta. Đặt tay hắn xuống, Như rút một cái dao díp, xoay xoay, rồi thả xuống.

Phụp.....

Nó đang nằm yên vị giữa hai ngón tay của hắn.

- Tôi....nói...

- Nhanh.

- Chúng tôi đang nghiên cứu về người thực vật.

- Vậy tại sao ông La lại kêu các người đi bắt Phong và Bảo Anh.

- Họ không phải con người, họ là Thực vật. Chỉ là vật thí nghiệm của chúng tôi thôi.

Chát....Tuyết giờ tay tát hắn.

- Người nói bậy bạ. Họ là người.

- Những điều tôi nói là thật. Không tin thù lấy nước vôi trong cho họ uống thử nếu có thấy kết tủa trắng thì chính là thực vật.

Ngạc nhiên xen lẫn sợ hãi, cả 4 người vội vã đi về không quên báo cảnh sát. Về đến nhà thì cũng 7h sáng rồi. Đang nghĩ cách chứng minh điều đó thì nhận được tin nhắn của nó rủ đi chơi. Thấy có cơ hội, cả bọn lập tức thay đồ và đến điểm hẹn.

- Ê, Như Tuyết, hai tôi ở đây này.

Họ đi lại, nhìn kĩ hai người kia, họ tin rằng hắn và nó không phải là loài đó. Nó thì hôm nay cười rất tươi làm cho ai cũng ngạc nhiên hết. Tò mò Khánh lên tiếng:

-Sao hôm nay, Anh vui thế?

- Không có gì đâu, chúng ta đi chơi đi. Hôm nay là đầu tiên chắc.....Thôi đi chơi thôi.

Nó kéo cả bọn đi, từ lúc quen nó đến giờ, ngoài bộ mặt lạnh như tiền, nụ cười nửa miệng thì hôm nay cả bọn đã được nhìn thấy khuôn mặt hiền lành, ấm áp, hồn nhiên như vậy.

Họ thử từ trò này đến trò khác, vui vẻ cười đùa cho đến hết ngày. Một mỗi ngồi lại ghé công viên, Nam và Như dành đi mua nước cho cả bọn. Cơ hội để chứng minh, Nam và Như lưỡng lự nhưng sự tò mò đã đánh gục họ.

- Đây....

Như đưa nước cho hấn và nó, cầm ấy cả hai uống bình thường. 8con mắt dính chặt vào cốc nước, những lợn lợn trắng bắt đầu xuất hiện càng ngày càng nhiều. Tuyết và Như mím chặt môi sợ hãi, họ không ngờ nó và hấn không phải con người, sao cả hai lại giấu họ chứ. Họ không đáng tin sao.

- Hai người....

Nam này giờ cố giữ bình tĩnh nhưng không thể. Nghe tiếng Nam, cả hai bỏ nước xuống nhìn nhau, liếc nhanh qua cốc nước. Nó hiểu nhanh vấn đề, mỉm cười.

- Các cậu biết từ khi nào vậy.

- Hôm qua.

Khánh lên tiếng trả lời. Nó biết điều này sẽ không che giấu được bao lâu nữa rồi. Mỉm cười buồn, nó nhìn thẳng cả bốn người.

- Ừm....đúng mình và Phong không phải con người. Các cậu đã biết và chắc sẽ không chấp nhận điều này. Hôm nay, mình cảm ơn cậu vì đã bên cạnh mình ngày còn lại. Mình sẽ làm các cậu quên đi chuyện này.

Mắt nó sáng lên, lăm lăm để xóa đi kí ức này. Lòng đau đốn, hấn nắm lấy tay nó động viên, có sự kháng cự của Như và Tuyết. Nam và Khánh thì bị nó làm đầu tiên chưa kịp làm gì cả.

- Không...Anh đừng xóa đi kí ức này mà.

- Xin lỗi...mình muốn tốt cho cậu thôi. Chúc các cậu hạnh phúc bên nhau. Tuy rằng các cậu đã bị mình xóa đi nhưng món quà này sẽ luôn tồn tại bên các cậu. Nó chứng minh tình bạn của chúng ta đã từng có.

Nó dùng hết sức bình sinh, xóa đi mọi kí ức của 4 người họ về nó và hấn. Giọt nước mắt đau đốn rơi xuống, môi mấp máy

- Xin lỗi...các cậu hạnh phúc nha...Vĩnh biệt.

Nó và hấn quay trở về thế giới thực vật.

Vừa mới đặt chân, thì Rose tấn công kịch liệt, nó vừa sử dụng sức mạnh nên không đủ sức để trả đòn. Hấn thấy vậy nhào vô, tuy đánh phụ nữ là nhục nhưng vì nó, hấn sẽ làm tất cả. Sau gần 15phút, bà ta đã bị hấn đánh gục.

Bốp...bốp...bốp...

- Hay lắm con trai.

Ông Lathan từng bước đi ra, vừa đi vừa vỗ tay mỉm cười. Sau ông là một người phụ nữ, quen lắm, gần như là xém quên.

- Mẹ....

Hấn như đứa con nít, thấy mẹ nhảy vô lại ôm ấp. Hấn khóc trong hạnh phúc ôm chặt mẹ. Bao nhiêu nỗi nhớ trong mười mấy năm qua được trút bỏ hết, bỗng nhớ ra điều gì đó, hấn quay ngắt người lại.

- Bảo Anh đâu rồi....cô ấy lúc này còn ở đây mà....Bảo Anh....

Không ngờ thời gian đến nhanh như vậy, chưa kịp nói gì hết mà phải ly biệt. Nó đã hạnh phúc khi thấy hấn đoàn tụ bên gia đình, cũng an tâm phần nào. Lathan đi lại vỗ vai an ủi.

- Công chúa đã đến lúc rời đi rồi, con đừng lưu luyến nữa. Ước muốn của người đã hoàn thành xong, con hãy để người đi.

- Lathan, Ba..... Cô ấy sẽ không về nữa ư? Tôi không tin đâu. Anh nói còn ngày mai nữa mà.

- Thời gian sớm hơn người dự định, ông ta không chịu được đòn tinh thần đó nên đã tự xác ngay sau đó.

Hắn ngạc nhiên không nói nên lời. Trong một lúc hắn biết được gia đình của mình nhưng đổi lại mất đi nó mãi mãi. Thật vọng xen lẫn bối rối, hắn chạy đi, chạy mãi đến một quả cầu làm bằng hoa hồng. Nhìn hoa hồng, hắn lại nhớ đến nó, vô thức đưa lên, xuất hiện giọng nói âm vực lạnh tanh, một cô gái mái tóc ánh kim, đôi mắt đỏ ánh lên sự giận dữ vì hắn dám bước vào cấm địa.

- Tôi đang thực hiện tái sinh, mời anh đi ra cho, nếu không tôi sẽ phải giết anh.

Hắn quay đầu đi, không muốn đôi co với cô ta, thất thần đi và đâm trúng một người. Không xin lỗi, hắn vẫn bước đi, neho mắt nhìn khắp thân hình người con trai kia. Ông già khẽ mỉm cười.

- Cậu trai, hãy cố chờ đi, ba ngày nữa hãy đến chỗ cậu cần đến sẽ gặp được thôi.

Giọng nói vang trong không trung, hắn thức tỉnh. Nhìn quanh không thấy ai, nhưng hắn tin câu nói ấy có một điều diệu kì nào chẳng.

Từ lúc hắn đi, tất cả mọi người đều lo lắng, ba mẹ và cả Shin đều chạy đi tìm hết. Họ không ngờ, hắn lại yêu nó nhiều vậy. Chạy mãi, Shin bắt gặp hắn đang ngồi bên cạnh hồ, cậu định lại nhưng lại lỡ nghe những lời tâm sự hắn.

- Bảo Anh à, em định trốn anh sao, em nói dành cho anh một ngày nữa mà, sao em đi mà không nói với anh lời nào cả. Em nói chờ anh, em nói là sẽ không chết mà tại sao lại thất hứa.

Shin ngồi phịch xuống bên cạnh hắn, vỗ vai,

- Đừng buồn nữa, cậu còn gia đình mà.

‘Gia đình’ thứ mà hắn không còn cảm nhận trong mười mấy năm qua. Vậy tình cảm đó hắn cần bây giờ hay một thứ gì khác.

- Gia đình, thứ mà tôi cần mười mấy năm trước, bây giờ thứ tôi cần duy nhất chỉ có cô ấy. Trước đây, khi biết được tôi chỉ được chọn giữa gia đình và Bảo Anh, tôi đã chọn gia đình. Nhưng bây giờ, khi mất đi cô ấy, tôi dường như mất đi một nửa cuộc sống này vậy. Làm sao đây.

Ngồi bên cạnh nghe những lời hắn nói, Shin đau đớn thay, cậu biết một cách để cứu người nhưng mà nó là công chúa, cậu không có quyền cầu xin được. Dằn vặt, cuối cùng cậu cũng đã kéo hắn đứng dậy.

- Đi theo tôi.

Kéo đi một đoạn, hắn nhận ra chỗ ban nãy mình đi vào mà bị đuổi ra. Chần chừ, hắn dừng lại làm Shin bất ngờ.

- Không vào đây được đâu.

- Được, cứ theo tôi.

Bước vào, cậu dừng lại ở ngôi nhà lá bên trong.

- Tiểu Tinh.....

- Dạ....Anh Shin

Từ trong nhà, cô gái ban nãy chạy ra ôm chầm lấy cậu, nhìn họ như một cặp trời sinh ấy nhỉ.

- Tinh Tinh này, em có tái sinh ai không?

- Có ạ, khoảng 3 ngày nữa là xong, lúc đó anh quay lại đi nha.

- Ủ...

Từng ngày từng ngày trôi qua, hắn như người thất thần, vô hồn, mọi người đã cố tìm mọi cách để hắn không nhớ đến nó nhưng....

Ba ngày sau.

Hắn và Shin cùng nhau đến chỗ của Tiểu Tinh. Một lúc sau, Tiểu Tinh từ trong nhà đi ra với một bộ đồ đầm dài chân màu đỏ, đi đôi giày da, nhìn cô ấy thật đẹp. Cúi đầu chào cả hai, Tiểu Tinh lại loa phát thanh toàn nước.

- Chuẩn bị công chúa lên ngôi....

‘Công chúa’ từ này làm cả nước và hai người lặng người đi. Làm cho trái tim hắn rỉ máu khi mà cổ đã khâu lại vết thương này. Bước xuống, Tiểu Tinh lại chỗ hai người, mỉm cười.

- Đi cùng không

Gật đầu, cô ấy dẫn đến cầu tròn làm bằng bông hồng. Để hai người ở xa, cô lại gần giơ tay cao.

- Hỡi đất trời, sinh linh này hãy trả lại cho chúng tôi, người là linh trụ của chúng tôi. Xin hãy trả người lại.

Một luồng sáng từ bầu trời hướng xuống quả cầu. Dần mở ra, bên trong hiện ra một thân hình đang nhắm mắt.

- Bảo Anh....

Hắn hét lên khi thấy nó, định chạy lại nhưng nhận ra Tiểu Tinh không đồng ý nên Shin giữ hắn lại.

Mở dần mắt, nó bắt đầu có ý thức với mọi thứ xung quanh. Ngồi dậy và bước xuống, Shin và Tiểu Tinh quỳ xuống,

- Công chúa...

- Uhm đúng dậy đi.

Hướng mắt đến hắn, nhắm mắt nhìn con người đấy, nó đi ngang qua hắn, suy sụp một lần nữa. Nhìn tấm lưng đang dần xa kia, hắn đau đớn.

- Em lại một lần nữa không nhận ra anh sao.

Nó bước lên trên thảm đỏ đi một cách uy quyền. Nó khoát lên mình một bộ đồ màu đỏ, tóc được làm một cách tỉ mỉ, mặt thì trang điểm đậm làm tôn thêm sự sắc sảo của nó. Bước đến ngai vàng, nó ngược mắt nhìn tất cả.

- Nữ hoàng.

- Từ bây giờ, thế giới của chúng ta sẽ không còn nữ hoàng nữa, mọi người bình đẳng sống với nhau. Cùng nhau xây dựng một thế giới không tranh giành, cướp đoạt. Mọi người đều giống nhau không ai ép buộc được ai cả.

Mọi người ngơ ngác sau lời tuyên bố của nó, vậy là đây là một thế giới tự do không luật pháp nữa ư. Rồi khỏi ngai vàng, nó bước vào trong phòng, ghé sát tai shin nói điều gì đó, làm cậu vui vẻ hẳn lên. Chạy đi tìm, cậu bắt gặp hắn cũng đang ngồi bờ hồ, ánh mắt vô hồn.

- Sao vậy...

- Cô ấy.... không còn nhớ đến tôi nữa...

Lắc đầu, Shin lại kéo tay hắn chạy đi. Sợ rằng chậm trễ sẽ làm hai người thay đổi ý kiến. Kéo mãi vào một ngôi nhà, chạy qua các dãy hành lang, càng ngày hắn càng khó chịu, nhắm mắt lại. Hắn định dứt tay ra thì đúng lúc Shin đã thả ra, lúc này hắn mới thấy mình đang đứng trước cửa phòng.

- Tự vào đi nha.

Zhin biên mất. Gõ cửa, hắn tò mò bước vào. Đập vào mắt là một thân hình rất quen thuộc, nó quay lại, mỉm cười.

- Phong...em đã trở lại.

- Bảo Anh....

Chạy lại ôm nhau, nỗi nhớ chỉ mới ba ngày mà cứ tưởng là cả một thế kỉ, dài đằng dặc. Đặt lên nhau một nụ hôn nồng thắm, họ hạnh phúc, sau bao nhiêu gian khổ cuối cùng họ cũng thuộc về nhau, mãi mãi bên nhau.

- Chúng ta mãi bên nhau nha....bông hồng của anh...

..... END.....

Nin chắc chắn mọi người sẽ tức giận vì cái kết này. Nhưng mỗi người mỗi suy nghĩ, đối với Nin kết thúc không thể nào có màu hồng hết được...Một chút bi thương, một chút hạnh phúc, là cái kết mà Nin tâm đắc nhất. Nếu ai cảm thấy thất vọng thì cho Nin xin lỗi nha...

Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện cho đến hồi kết này, tuy không được hay nhưng được mọi người ủng hộ ...Nin cảm thấy rất vui khi lượt view khá cao(hơn5K) và lượt vote và cmt vượt qua mức tưởng tượng trước đây. Nin cảm thấy rất vui hơn 3 tháng mọi người cùng Nin đi hết 22 chap này, có chap hay chap dở nhưng mọi người vẫn góp ý kiên... cuối cùng là cảm ơn mọi người.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-hong-la-em>